

Гордън Диксън
Драконът и Джорджът

ГЛАВА 1

Точно в 10.30 сутринта Джеймс Екерт спря пред Стодартхол, в двора на колежа в Ривъруок, където се намираше лабораторията на Гротуълд Уинър Хансен. Анджи Фарел, обаче, не беше готова и не го чакаше на тротоара. Естествено.

Беше топло септемврийско утро. Джим остана в колата и се опита да запази спокойствие. Анджи нямаше вина. Този идиот, Гротуълд със сигурност й измисляше работа, за да я задържи, въпреки че знаеше, а може би точно поради това, че тази сутрин тя и Джим щяха да си търсят жилище. Трудно бе да не изпуснеш нервите си с човек като Гротуълд – той не само че беше един от най-противните хора на този свят, но и явно се опитваше да му отнеме Анджи и да си я присвои.

Една от двете предни врати на Стодартхол се отвори. Появи се някаква фигура, но не Анджи. Беше набит млад мъж с буйна червеникава коса и мустаци, който носеше претъпкана чанта. Като видя Джим в колата, той слезе по стълбите и се наведе през отворения прозорец откъм тротоара:

– Анджи ли чакаш? – попита той.

– Да, Дени – каза Джим. – Трябваше да ме чака тук, но явно Гротуълд я е задържал.

– Това е в неговия стил.

Дани Кердак беше асистент във Физическия факултет и единственият друг волейболист в колежа освен Джим, които имаше клас АА.

– Фургона на Черил ли ще ходите да гледате?

– Ако Анджи се измъкне навреме – каза Джим.

– О, вероятно ще се появи всеки момент. Какво ще кажеш да се отбием у нас след играта утре вечер? Няма да бъде нещо особено, просто пица и бира с още няколко човека от отбора и жените им.

– Звучи прекрасно – каза Джим мрачно. – Стига Шорлс да не ми даде спешна работа. Благодаря, все пак, разбира се, че ще дойдем, ако можем.

– Чудесно! – Дани се изправи – Значи ще се видим утре за играта.

Той си тръгна. Джим се върна към мислите си. Опитът показваше, че не бива да се разстройва за такова нещо, макар че имаха само два часа, за да отидат до фургона, после да обядват и да върне Анджи обратно. Тя работеше на половин ден като асистент при Гротуълд. Трябваше да

помни, че неуспехът е част от живота. Трябваше да привикне да живее с тези университетски егоисти, с нереалните заплати и с финансовите проблеми, които, както при повечето образователни институции, притискаха колежа в Ривъроук до невъзможна степен. Така че всичко, за което можеше да ти послужи докторатът по средновековна история, е да си лъснеш обувките с дипломата, преди да се кандидатираш за работник в някоя ферма.

Тук Джим прекъсна мислите си, понеже забеляза, че като си припомня нещата, които трябваше да търпи, далеч не се успокоява. Напротив, това го накара да стиска юмруци, докато кокалчетата на пръстите му побелеят, а кормилото на Горп се изви като дъга. Нищо в Горп не беше толкова здраво, че да се допусне такова отношение към него. За десетгодишен Фиат той все още беше вярна машинка, но честно казано, не в добра форма. А както при повечето волейболисти от клас АА, формата на Джим беше страшна. За неговите почти 180 сантиметра дори познавачите му даваха поне с десет килограма по-малко от действителните му деветдесет и пет, натрупани в костите и стегнатите мускули. За съжаление на този физичен двигател съответстваше инстинкт, който го принуждаваше да реагира мигновено при предизвикателство. Това бе полезно на волейболното игрище, където в продължение на няколко години се изправяше срещу противници от неговия калибър, но не му помагаше в обществото и го караше да се тревожи за себе си. Слава Богу, при Анджи нещата не стояха така. Хубавото ѝ беше, че умееше да постига всичко, което иска от хората, без изобщо да се кара с тях. Той никога не можеше да проумее как тя се справя в ситуации, при които Джим би се заклел, че онези насреща нарочно си търсят боя. Доколкото схващаше, нещата при нея се свеждаха до това, да обясни положението със спокоен, приятелски тон. После по някаква причина другите незабавно прекратяваха враждебното си държание, настройваха се дружелюбно и ставаха услужливи. Анджи беше наистина доста необикновена. Особено за почти миниатюрния си ръст. Виж как се справяше с Гротуълд!

Джим се сепна от факта, че времето се изнизва, докато той седи и размишлява. Погледна часовника си и се намръщи. Почти единайсет без петнайсет. Това беше прекалено. Ако Гротуълд нямаше чувство за мярка, то досега Анджи отдавна трябваше сама да си е тръгнала.

Отвори със замах вратата и тъкмо слизаше, когато една от предните врати на сградата се отвори и Анджи изтича по стълбите до колата, като в същото време намяташе сивото си манто. От бързане очите ѝ блесяха,

а страните ѝ бяха порозовели.

– А, ето те и теб – каза Джим, като влезе отново.

– Съжалявам – Анджи се вмъкна в колата и затръшна вратата. – Гротуълд е много развълнуван. Мисли, че е на път да докаже възможността за съществуване на астралната проекция.

– Каква проекция?

Джим запали Горп и се отдалечи от бордюра.

– Астралната проекция. Отделянето на духа от тялото. Което, с резултатите, постигнати чрез използване на нов цикъл на обратно био-енергично захранване, за да се възпроизведат някои форми на съня, означава...

– Нали не му позволяваш да експериментира върху теб? Мисля, че се разбрахме за това.

– Не смесвай нещата – каза Анджи. – Не му позволявам да експериментира върху мен, само му помагам в експериментите. Не се тревожи, няма да ме хипнотизира, нищо подобно.

– Той опита веднъж.

Джим излезе от двора на колежа на Уестстрийт и сви към пета магистрала.

– Той само опита. Ти беше този, който ме хипнотизира, ако си спомняш. След като Гротуълд те научи как.

– Както и да е, не позволявай на никой да те хипнотизира отново. Нито на мен, нито на Хансен, на никой.

– Разбира се – отговори меко Анджи

– Ето, че отново успя – точно това, за което си мислех – рече си Джим. Сега той се оказа човекът, с когото тя току що се беше справила. Най-неочаквано спорът затихна и той се чудеше какво толкова го беше подразнило отначало. Чувстваше се почти виновен, че вдигна шум за нещо, което навярно не заслужаваше внимание.

– Както и да е – каза той, докато се движеха по пета магистрала към базата с фургоните, за която Дани му беше казал – ако този фургон отговаря на описанието на Дани, можем да се оженим и да живеем заедно. Ще я караме евтино, така че няма да се налага да работиш нито за Гротуълд, нито като асистент по английски.

– Джим – каза Анджи – знаеш как стоят нещата.

– Можем да се справим.

– Не можем. Единствената причина да ни вземат по сто и двайсет за пансион в общежитието е, че готвят отвратително в огромни количества и че спим на двуетажни кревати в общи спални. Каквото и място да си

намерим, разходите ни ще се увеличат, няма да намалееят. Не мога да готвя толкова евтино, колкото е в общежитието. Не, невъзможно е да напусна работата си при Гротуълд. Но поне, ако си имаме свое местенце, ще си заслужава да продължа. Трябва ни собствено жилище, но нека не се заблуждаваме за разходите.

– Можем да живеем като на лагер първите няколко месеца.

– Как бихме могли? За готвене и хранене ни трябва домакински прибори и маса, на която да ядем. Нужна ни е още една маса, за да има къде да проверяваме контролните и за други неща, свързани с работата ни в колежа. И столове. Трябва ни поне един матрак за спане и нещо като шкаф за дрехите, които не се окачват.

– Добре тогава. Ще намеря допълнителна работа.

– Не, няма. Аз трябваше да оставя дисертацията си. Ти ще продължиш да пишеш за списанията на академията, докато публикуваш нещо. Да видим тогава как Шорлс няма да ти даде лекторското място.

– По дяволите – каза Джим, – вероятно никога няма да ми публикуват нищо.

– По добре не го казвай! – По изключение Анджи изглеждаше почти ядосана.

– Е, всъщност, нямах това предвид – отвърна Джим леко засрамен – последната статия вървеше доста добре сутринта, преди да вляза в час.

Професор Тиболт Шорлс, ръководител на катедрата по история, обичаше асистентите да присъстват във всичките му часове, като допълнение към основните им задължения – проверяване на контролните, резервиране на справочниците за студентите в курса и така нататък. Беше невинна прищявка, която прибавяше още осем часа в седмицата към времето, необходимо на Джим, за да изкарва месечна заплата от сто седемдесет и пет долара.

– Как беше той? – попита Анджи – Попита ли го пак за лекторското място?

– Нямахе настроение

– Нямахе? Той ли нямахе или ти?

Джим потрепери вътрешно. Шорлс го бе интервюирал на срещата на Асоциацията по история миналата година в Чикаго и ясно му бе обещал лекторското място, открито наскоро към ръководения от него факултет по история в Ривъроук. При тази перспектива за Джим Анджи кандидатства за асистент в английския факултет и за общо щастие успя. Тогава тя все още работеше върху доктората си по английска литература, а Джим беше с три години пред нея в Мичигън, където се бяха

срещнали като студенти. С работата, която имаха в един и същи институт, изглеждаше, че бъдещето им е ясно. Но след като се преместиха тук, Шорлс заяви, че в последния момент е възникнал проблем с бюджета и Джим не може да получи поста по-рано от пролетния семестър. Междувременно при Шорлс се бе появило свободно място за асистент.

На Джим му трябваше по-малко от месец, за да открие в какво се състои „бюджетният проблем“. Подобно на академичните факултети в много колежи и университети и в Ривърсуок отношенията между преподавателите бяха силно разклатени от вътрешни противоречия. Между двете създадени фракции имаше разногласие почти по всеки въпрос. Шорлс, независим и от двете, беше карал години, подстрекавайки ги. Един допълнителен лектор, обаче, можеше да стане причина за промяна на настроенията и оттук – за нарушаване на установеното удобно равновесие на силите. От друга страна, професор Теодор Н. Джеламин, честният заместник шеф на катедрата, който винаги се движеше с мотоциклет, мислеше да се пенсионира през идущата пролет. Напускането му означаваше повишение за тези под него – нещо, което Шорлс можеше да контролира, а след това да назначи нов лектор и така да нагласи везните в своя полза.

– Съжалявам, Анджи – каза Джим с разкаяние, – налагаше се цял час да бездействам в класа и да се правя, че ми е интересно, като в същото време си мислех за всичко, което ни е причинил. А когато би звънецът, не посмях да говоря с него от страх, че ако отново ми откаже, ще му фрасна един.

В колата настъпи мъртва тишина. Докато се вираше неотклонно напред през стъклото, Джим усети как Анджи с нежност му стисна ръката.

– Всичко е наред – каза тя. – Щом си се чувствал така, постъпил си правилно. Някой път ще го издебнеш в подходящ момент, когато можеш да говориш спокойно.

Продължиха да пътуват още малко, без да говорят.

– Ето го мястото – каза Джим, като кимна надясно.

ГЛАВА 2

Базата „Белевио трейлър корт“ не беше създадена с чувство за естетика и за двадесет години никой от собствениците ѝ не бе променял нейния вид. Сегашният управител – човек около петдесетте – изглеждаше висок и едър колкото Джим Екерт, но с времето кожата на продълговатото му лице беше провиснала. Плътта му се бе отпуснала и набръчкала и синята му риза се издуваше около него като балон. Избелелите му орфани панталони се набираха силно на кръста от тесен черен колан. Дъхът му вонеше, сякаш току-що беше ял престояло сирене, и за Джим и Анджи бе трудно да не усетят това в нагорещения от слънцето празен фургон.

– Е – каза той, като махна към стените около тях, – това е. Ще ви оставя да го разгледате. Обадете се в канцеларията, когато сте готови. – И излезе, отнасяйки лошия си дъх, като остави вратата зад себе си отворена. Джим погледна Анджи, тя плъзгаше пръстите си по един от шкафовете над мивката, където лакът се беше напукал.

– Доста зле, нали? – отбеляза той. Така беше. Подвижният дом сякаш всеки момент щеше да се разпадне. Подът зад Джим бе явно изкривен, имаше видим наклон и в другия край на фургона, където стоеше Анджи. Мивката беше мръсна и очукана. Прашните стъкла на прозорците се клатеха в рамките си, а твърде тънките стени не можеха да осигурят и най-малката изолация. – Все едно, че през зимата ще спим на снега.

Той си помисли за ледената зима в Минесота: те двамата на двацет и три мили от колежа, колата с излъскани гуми и износен двигател. Представи си летните сесии и жегите през юли, когато ще се пържат тук и ще проверяват купища контролни. Но Анджи не му отговори.

Тя отваряше и затваряше вратата, водеща към тоалетната с душа. По-точно, опитваше се да я затвори, явно резето не държеше здраво. Под синьото ѝ сако, се открояваха малките и ъгловати рамене. Хрумна му да се откажат, да се върнат и отново да проверят в списъците на студентското бюро за апартамент около колежа. Но Анджи нямаше да признае поражението толкова лесно. Познаваше я. Освен това тя знаеше, че той е наясно колко е безполезно да се опитват да намерят жилище според възможностите си. Мизерният вид на фургона разтърси душата му, сякаш го лъхна студена вълна на отчаяние. За миг изпита

огромен копнеж да живее в Европа през Средновековието, което описваше в есетата си. Време, в което проблемите се свеждат до врагове от плът и кръв, а не възникват в неясни ситуации, създадени поради академичната политика. Време, в което, ако ти се изпречи човек като Шорлс, ще се справиш със сабя, а не с приказки. Щеше да е немислимо да изпаднат в това положение само заради икономическата ситуация или защото Шорлс не иска да нарушава баланса във факултета.

– Е, хайде, Анджи – каза Джим, – може да намерим нещо по-добро.

Тя се обърна. Под черната ѝ коса кафявите ѝ очи излъчваха непримиримост.

– Миналата седмица каза, че ще оставиш на мен да реша.

– Знам...

– В продължение на два месеца търсихме около колежа, както ти искаше. Сбирките на колегията за есенния семестър започват утре. Нямаме повече време.

– Можем да продължим да търсим и тази вечер.

– Стига толкова. А и няма да се върна в това общежитие. Ще си имаме собствено жилище.

– Но... погледни това място, Анджи! – каза той. – Освен това е на двайсет и три мили от колежа. Колата може да се развали утре!

– Ако се развали, ще я оправим. Ще оправим и това място. Знаеш, че ще успеем, ако искаме.

Той се предаде. Върнаха се до канцеларията при управителя.

– Вземаме го – заяви Анджи.

– Така си помислих, че ще ви хареса – каза той, като извади книгата от чекмеджето на отрупаното бюро. – Между другото, откъде чухте за това? Все още дори не съм пуснал обява.

– Предишната ви наемателка беше снаха на мой приятел – отговори Джим. – С него играя волейбол. Когато се наложи тя да се премести в Мисури, той ни съобщи, че мястото ѝ е свободно.

Управителят кимна.

– Е, може да се смятате за късметлии, – той избута книгата към тях. – Май ми казахте, че преподавате в колежа?

– Точно така – обади се Анджи.

– Тогава само попълнете няколко реда във формулярите и ги подпишете. Женени ли сте?

– Ще бъдем женени, когато се преместим тук – каза Джим.

– Ако още не сте, ще трябва или да подпишете и двамата, или единият от вас да бъде записан като наемател. По-лесно е, ако подпишете и

дватама. Освен това трябва да платите за два месеца – първия и последния – като депозит за повреди. Двеста и осемдесет долара.

Анджи и Джим спряха да пишат.

– Двеста и осемдесет? – попита тя – Снахата на Дани Кердак е плащала по сто и десет на месец. Случайно разбрахме това.

– Вярно е, но трябваше да увеличи наема.

– С тридесет долара на месец? – каза Джим – За това нещо?

– Ако не ви харесва – отговори управителят, – не го наемайте.

– Естествено – каза Анджи, – можем да разберем, че е трябвало да увеличите наема съответно с покачването на цените, но просто не сме в състояние да плащаме по сто и четиредесет на месец.

– Много лошо. Съжалявам. Но сега струва толкова. Знаете, че не съм собственик. Просто изпълнявам нарежданията.

Е, това беше. Качиха се отново в Горп, отвориха прозорците, Джим запали и колата изръмжа дрезгаво. Тръгнаха обратно по магистралата към колежа.

По пътя почти не разговаряха.

– Няма значение, – каза Анджи, когато Джим паркира до общежитието и влязоха заедно да обядват – ще намерим нещо. Тази възможност ни попадна най-неочаквано. Ще се появи още нещо. Просто ще търсим.

– А-ха – каза Джим.

Докато обядваха, се поразвеселиха малко.

– В известна степен – обясни Анджи – вината беше наша. Прекалено много разчитахме на това място, само защото бяхме първите, които са чули, че е свободно. Отсега нататък няма да разчитам на нищо, докато не се нанесем.

– И аз.

След като се нахраниха, почти не им остана време. Джим се върна до Стодартхол и остави Анджи там.

– Нали ще свършиш в три? – попита той – Няма да му позволиш да те задържи допълнително?

– Няма – каза тя през прозореца, като затвори вратата на колата. Гласът ѝ омекна. – Не и днес. Ще бъда тук, когато дойдеш.

– Добре – каза той; и остана да я гледа, докато тя изкачва стълбите и изчезва през една от големите врати.

Джим включи на скорост, потегли напред и заобиколи колежа, за да паркира на обичайното си място зад сградата на историческия факултет. Не беше казал нищо на Анджи, но по време на обяда в главата му се оформи едно решение. Да се срещне с Шорлс с искането да получи

поста без никакво отлагане – още през пролетния семестър, в краен случай до началото на есенната сесия. Изтича по трите реда стъпала и се озова в дълъг коридор с мраморен под, където се намираха кабинетите на повечето висши служители на факултета. Шорлс беше с едно стъпало над останалите. В приемната на кабинета му имаше секретарка, която беше същевременно секретарка на факултета. Джим влезе и я завари да преписва на машина нещо, което много приличаше на последните ръкописи на Шорлс относно етруските корени на съвременната цивилизация.

– Здравсти, Мардж – каза Джим. – Той втре ли е? – Докато говореше, погледна към вратата, водеща към кабинета на Шорлс, и видя, че е затворена. Отгатна отговора ѝ малко преди тя да го каже.

– Моментът не е подходящ – произнесе Мардж, високо русоляво момиче в средата на трийсетте. – Тед Джеламин е с него. Но няма да се бавят много. Искаш ли да изчакаш?

– Да.

Седна на един от твърдите столове, предназначени за посетители, а Мардж продължи да пише. Времето течеше бавно. Мина половин час, след това още петнадесет минути. Внезапно вратата на кабинета се отвори рязко и Шорлс излезе, като енергично поклащаше пред себе си големия си корем. Плътно до него вървеше Тед Джеламин в каубойски ботуши и пипитено сако. Без да спрат, те се устремиха към външната врата и минавайки, Шорлс каза на секретарката си:

– Мардж, следобед няма да съм тук. Отиваме в клуба на факултета. Ако позвъни жена ми, може да ме намери там.

С отварянето на вратата Джим се изправи автоматично и пристъпи половин крачка към двамата мъже, прекосяващи стаята. Като го забеляза, Шорлс му махна весело с ръка:

– Чудесна новина, Джим! – каза той. – Тед ще остане още една година.

Вратата се затръшна след тях. Джим остана да гледа втрещено. След това се обърна към Мардж, която го наблюдаваше съчувствено.

– Той просто не помисли. Затова ти сервира новината по такъв начин.

– Ха! – възкликна Джим. – Той злорадстваше и ти го знаеш.

– Не – Мардж поклати глава. – Не, наистина грешиш. Те са близки приятели от години, а Тед беше притиснат да се уволни по-рано. Ние сме в частен колеж, пенсиите не се променят автоматично с поскъпване-то на живота и при тази инфлация той би искал да продължи да работи,

ако може. Шорлс наистина се зарадва, когато се оказа, че Тед може да остане и просто не помисли какво означава това за теб.

– Хмм – каза Джим – и се устреми навън.

Едва когато измина целия път до паркинга се успокои достатъчно и погледна часовника си. Беше почти два и половина. След половин час трябваше отново да вземе Анджи. Не му оставаше време нито за есето, нито за асистентските му задължения, а и точно сега нямаше особено силно желание да работи за Шорлс. Влезе в Горп, затръшна вратата и потегли, без да го е грижа къде отива, стига да е далеч от колежа.

Зави наляво по „Хайстрийт“, отново наляво по „Уолас Драйв“ и след няколко минути излезе покрай река Илинг на „Олд ривър роуд“ – асфалтово шосе с две платна. Това беше старият път до съседния град Биксли, използван преди да построят успоредно на него пета магистрала, която се издигаше над фермерските земи. По стария път обикновено нямаше движение и днешният ден не беше изключение.

Наоколо не се виждаха нито къщи, нито разорани ниви, тъй като по-голямата част от земята, разположена в ниското, бе мочурлива. Джим караше без цел. Спокойствието на природата в поречието, през което минаваше, започна да възвръща равновесието му.

Постепенно стигна до мисълта, че вероятно Мардж е била права. Тед Джеламин сигурно е загрижен за бъдещето и живота си така както и Джим. Тази гледна точка му донесе облекчение, тъй като Тед Джеламин беше единственият човек в историческия факултет, когото харесваше. И той като него беше индивидуалист. Само обстоятелствата ги изправяха един срещу друг. Но като се изключеше този малко успокояващ факт, Джим нямаше голям късмет при това развитие на нещата. Навярно не трябваше да вини Тед, а да търси причината в трудната, притискаща ги финансова ситуация. Отново изпита желание животът и проблемите в него да бъдат по-ясни и да могат да се решават с директни атаки.

Погледна часовника си – три без петнадесет. Време беше да се върне за Анджи. Видя кръстовище и насочи Горп обратно към колежа. За щастие беше карал бавно по крайречния път и се оказа, че не се е отдалечил много от града. Нямаше да е редно да кара Анджи да чака – толкова бе настоявал да не допуска Гротуълд да я задържа, докато той виси отвън.

Спря пред Стодарт Хол с няколко минути по-рано. Изключи двигателя и зачака. Докато седеше, разсъждаваше кой е най-добрият начин да разкаже на Анджи за поредния си неуспех. Моментът за това бе крайно неподходящ – да ѝ сервира такава новина в деня, когато надеждите им

за фургона се бяха провалили. Известно време обмисляше идеята да не ѝ казва нищо. Естествено това нямаше да стане. Тя щеше да поиска да научи защо не ѝ е казал веднага и ще е напълно права. До никъде нямаше да стигнат, ако привикнеха да крият лошите неща един от друг вследствие на погрешна представа за добро разбирателство.

Джим погледна часовника си и се сепна, като видя, че докато седеше, размишлявайки, бяха минали почти десет минути. Анджи бе останала допълнително, въпреки всичко.

Нещо в него се пречупи. Изведнъж го обзе сляпа ярост. Гротуълд прилагаше тактиката да я задържа прекалено често. Джим излезе от Горп, тръшна вратата и тръгна по предното стълбище към сградата. Ниските сиви каменни стъпала с течение на времето се бяха вдлъбнали от подметките на толкова студенти. Джим ги изкачи, като минаваше по две наведнъж. Три етажа нагоре, след това тридесет стъпки надолу, после надясно и се появи матирания портал на лабораторната секция; там се намираше кабинетът на Гротуълд, голям три на три метра. Джим влезе, видя, че вратата на кабинета е затворена и нахълта, без да почука.

Гротуълд, вдясно, изправен пред нещо като контролно табло, се огледа стреснато, когато Джим връхлетя. Анджи седеше до отсрещната стена в нещо подобно на зъболекарски стол. Беше обърната към Джим, но главата и горната част от лицето ѝ се покриваха изцяло от шлем, който приличаше на сушеарите в козметичните салони.

– Анджи! – отсече Джим.

Тя изчезна.

Джим остана безкрайно дълго, втрещил се в празния стол и празния шлем. Не можеше да е изчезнала. Не можеше просто да се изпари. Това, което бе видял, беше абсурдно. Стоеше и чакаше да открие някаква зрителна измама и Анджи отново да се появи пред него.

– Телепортация!

Приглушеният вик на Гротуълд разтърси Джим от състоянието на полушок. Той се обърна към високия рошав психолог, който с пребледняло лице се взираше в празния стол и шлема. Джим се съвзе.

– Какво е това? Какво стана? – изкрещя той на Гротуълд. – Къде е Анджи? – Тя се телепортира – измънка Гротуълд, като все още се взираше в мястото, където беше Анджи. – Тя наистина се телепортира! А аз само пробвах астралното проектиране...

– Какво? – изръмжа Джим, като се устреми към него. – Какво пробва?

– Астралното проектиране! Просто астралната проекция – това е

всичко! – Гротуълд изкимтя. – Само проектирах астралното й тяло извън нея. Дори не я накарах да преживее истинска проекция. Надявах се единствено, че ще се получи леко преместване на астралното й тяло, достатъчно, за да го регистрирам с микрометрите, прикрепени към растителния ксилем, който използвам като ответен индикатор. Но вместо това тя се телепортира. Тя...

– Къде е тя? – изрева Джим.

– Не знам! Наистина не знам! – гласът на младия мъж затрепера. – Не мога да ти кажа.

– По-добре да узнаеш!

– Не знам. Известна ми е настройката на апаратурата, но...

Джим прекоси с три крачки стаята, повдигна високия мъж, като го държеше за реверите на работната му сако и го запокити в стената вляво от инструменталното табло.

– ВЪРНИ Я ОБРАТНО!

– Казвам ти, че не мога – извика Гротуълд. – Не очаквах да стане така и не бях готов за това. Необходими са ми дни, може би седмици, за да разбера какво е станало и да я върна. После трябва да измисля начин, по който да предизвикам обратно протичане на процеса, и дори да го направя, може да се окаже твърде късно, ако е излязла извън физическото поле на телепортацията. Главата на Джим се въртеше. Струваше му се невероятно да стои тук, да слуша тези глупости и да блъска Гротуълд в стената. Но това бе много по-реално от факта, че Анджи наистина бе изчезнала. Дори и сега не можеше да повярва напълно, че се е случило.

Но я бе видял как изчезва.

Затегна хватката около реверите на Гротуълд.

– Слушай, пуяк такъв – каза той, – или я върни тук, или сега ще те разкъсам.

– Казвам ти, че не мога. Спри... – Гротуълд извика, когато Джим го придърпа към себе си и се нареди да го запрата отново към стената, даже, ако бе възможно, през нея. – Чакай! Имам идея.

Джим се поколеба, но не го пусна

– Каква е? – попита той.

– Съществува възможност. Нищожна възможност – шиптеше Гротуълд – ти да помогнеш. Може и да се получи. Да, просто може да стане.

– Добре – отсече Джим, – говори бързо. Каква е тя?

– Мога да те изпратя след нея... – Гротуълд млъкна, задавен от писк на ужас. – Почакай! Говоря сериозно, наистина може да стане.

– Правиш опити да премахнеш и мен! – процеди Джим през зъби. – Искаш да се отървеш от единствения свидетел срещу теб!

– Не! Не! – каза Гротуълд. – Това наистина ще помогне, знам, че ще може. Колкото повече мисля, толкова по-уверен ставам. А ако се получи, ще бъда известен. Паниката сякаш го напусна. Изправи се и се опита – неуспешно, да се освободи от Джим.

– Пусни ме! – каза той. – Трябва да взема уредите си, иначе не мога да помогна нито на Анджи, нито на когото и да било. За какъв ме смяташ все пак?

– За убиец – каза Джим сурово.

– Добре. Мисли каквото си искаш. Твоето мнение не ме интересува. Известни са ти чувствата ми към Анджи. Аз също не желая да й се случи нещо. Искам не по-малко от теб да я върна обратно.

Джим го пусна полека, но остана в готовност да го сграбчи отново.

– Тръгвай тогава – каза той, – но бързо.

– Вървя толкова бързо, колкото мога – Гротуълд се обърна към контролното табло, като си мърмореше: – Да, мисля, че така го настроих. Да... Да, няма друг начин.

– За какво говориш? – попита Джим.

Хансен го погледна през кокалестото си рамо.

– Не можем да я върнем, докато не разберем къде е отишла – каза той. – Засега всичко, което знам, е, че я помолих да се концентрира върху нещо, което харесва, и тя каза, че ще се концентрира върху драконите.

– Какви дракони? Къде?

– Не знам къде, казвам ти! Може да са дракони в музей или където и да е. Трябва да я намерим и ми е нужна помощта ти, иначе няма да успеем.

– Добре тогава. Какво да направя? – каза Джим.

– Просто седни там на стола... – Гротуълд спря, тъй като Джим направи заплашителна крачка към него. – Добре, тогава недей! Провали и последния ни шанс да я върнем.

Джим се поколеба. После бавно и с нежелание тръгна към празния зъболекарски стол, който Гротуълд посочи.

– Добре е да знаеш какво вършиш – каза той. Отиде и седна предпазливо. – Все пак какво смяташ да направиш?

– Не се тревожи! – отвърна Гротуълд. – Ще оставя контролните уреди така както бяха настроени, когато тя се телепортира, но при по-нисък волтаж. Това би трябвало да е причината, поради която е

започнал веднага процес на телепортация. Около нея се е създало прекалено мощно поле. Ще намаля мощността и така ти ще се проектираш, без да бъдеш телепортиран.

– Какво означава това?

– Означава, че няма да се пренесеш никъде. Ще си останеш на същото място, на стола. Само съзнанието ти ще излезе и ще се премести в посоката, в която е отишла Анджи.

– Сигурен ли си в това?

– Разбира се, че съм сигурен. Тялото ти ще остане на стола, на мястото си. Само астралното ти тяло ще отиде при Анджи. Така трябваше да се получи и с нея още в самото начало. Може би не се е концентрирала достатъчно.

– Не й прехвърляй вината!

– Не прехвърлям вината. Просто... както и да е, не забравяй, че ти също трябва да се концентрираш. Анджи беше тренирана да се съсредоточава по този начин. Ти не си, така че ще трябва да направиш усилие. Помисли си за Анджи. Съсредоточи мисълта си върху нея. Съсредоточи я върху нея, на някое място с дракони.

– Добре – изръмжа Джим, – и после?

– Ако го направиш както трябва, ще се преместиш където е тя. В действителност няма да си там, разбира се – каза Гротуълд. – Всичко ще бъде субективно. Но почувстваш ли, че си се преместил, Анджи, която е на същата настройка на апаратурата, би трябвало да усети присъствието на астралното ти тяло, въпреки че там няма да има никого.

– Добре, добре – каза Джим, – но как да я доведе обратно?

– Трябва да я накараш да се концентрира върху завръщането – отговори Гротуълд. – Нали помниш как те научих да я хипнотизираш

– Помня, е и?

– Е, опитай да я хипнотизираш отново. Трябва да забрави напълно къде се намира, преди да е в състояние да се телепортира обратно тук. Просто я хипнотизирай и непрекъснато ѝ повтаряй да се концентрира върху лабораторията ни. Когато изчезне, ще знаеш, че се е върнала

– Ами – попита Джим, – какво ще стане с мен?

– С теб е лесно – каза Гротуълд. – Просто затваряш очи и си обръщаш тук. Тъй като тялото ти няма да е напускало това място, автоматично ще се върнеш в момента, в който поискаш това.

– Сигурен ли си?

– Разбира се, сигурен съм. Сега си затвори очите... Не, не, трябва да поставиш шлема върху главата си...

Гротуълд пристъпи и сам нагласи шлема. Внезапно Джим остана в почти пълен мрак с лекия мирис на лака за коса, който използваше Анджи.

– Помни – гласът на Гротуълд идваше отдалече през отвореното дъно на шлема, – концентрирай се. Анджи, дракони. Дракони – Анджи. Затвори очи и не спирай да мислиш за тези две неща.

Джим затвори очи и започна да мисли.

Нищо не се случваше. Никакъв звук от външната страна на шлема, и с това нещо на главата не виждаше нищо, само тъмнина. Ароматът от лака на Анджи го завладя. Концентрирай се върху Анджи – помисли си той. Концентрирай се върху Анджи... и дракони...

Нищо не се случваше с изключение на това, че ароматът го замаяваше. Мисълта му се замъгли. Почувства се огромен и тронав. Седеше под каската все така със затворени очи. Ушите му бучаха, чуваше ударите на сърцето си, което беше в артериите и вените на тялото му. Бавни, силни удари. Главата му силно се замая. Имаше чувството, че се носи през нищото и в същото време се уголемява и издува като великан.

Някаква свирепост забушува в него. Испита краткотрайно желание да стане от мястото си и да разкъса нещо или някого на части. За предпочитане Гротуълд. Би се успокоил, ако хванеше тоя пуяк и го направеше на парчета! Някакъв силен глас гърмеше и го викаше, но той го пренебрегваше, потънал в собствените си мисли. Само да забиеше нокти в този джордж.

Нокти? Джордж?

За какво мислеше? Тази глупост изобщо не действа.

Отвори очи.

ГЛАВА 3

Шлемът го нямаше. Вместо мрака, напоен с мириса на лак за коса, пред погледа му се издигаха каменни стени, които високо над главата му се съединяваха в таван, също от камък. По него мъждееше червеникава светлина, хвърляна от факла, закрепена към една от стените.

– Дявол да го вземе, Горбаш! – ирева гласът, който Джим се бе опитвал да пренебрегне. – Събуди се! Хайде, момче, трябва да слезем в главната пещера. Току-що са хванали един!

– Един...? – Заекна Джим. – Един какво?

– Един джордж! Един джорд! Събуди се, Горбаш!

Отромна глава с крокодилски челюсти, въоръжена със зъби, по-големи от крокодилските, се завря между главата на Джим и тавана.

– Буден съм. Аз... – изведнъж зашеметеното му съзнание възприе това, което виждаше, и той неволно извика – Дракон!

– А ти какъв мислиш, че може да е правуйчо ти – морски гушер? Или отново сънуваш кошмари? Събуди се. Смъргол ти говори, момче. Смъргол! Хайде, размърдай се и размахай крилете си. Очакват ни в главната пещера. Не всеки ден залавяме джордж. Хайде, де!

Зъбатата уста се отмести. Примигвайки, Джим свали поглед от изчезващото видение и съзря огромна опашка – една бронирана опашка, с ред остри вкостенели плочки, наредени по горната ѝ повърхност. С приближаването си към тялото му тя се удебеляваше.

Беше неговата опашка.

Протегна ръцете си напред. Бяха гигантски. Те също се покриваха плътно от вкостенели плочки като тези на опашката му, но много по-малки, а ноктите му имаха нужда от маникюр. Като зърна ноктите, Джим усети дълга, провиснала надолу муцуна, започваща от мястото, където преди се намираше незабележителният му нос. Облиза сухите си устни и в задимения въздух бързо се показва дълъг червен, раздвоен език.

– Горбаш! – прогърмя гласът отново и Джим се обърна натам, за да види лицето на другия дракон, което го гледаше свирепо от каменната врата. Това всъщност беше входът на пещерата, в която се намираше.

– Тръгвам. Ако искаш, ме настигни, ако не искаш, недей. Твоя работа.

Той изчезна и Джим поклати ужасен глава. Какво ставаше? Според

Гротуълд никоой друг не можеше да го види, а камо ли...

Драconi?

Драconi, които говореха...?

Ами той? Самият Джим Екерт – дракон...

Това беше най-абсурдното нещо. Той, дракон? Как бе възможно да е дракон? Защо пък дракон, дори и да съществуваша такива неща като драconi? Цялата работа трябваше да е някаква халюцинация.

Разбира се. Сега той си спомни. Гротуълд му бе споменал, че събитията, които му предстои да преживее, ще бъдат напълно субективни. Това, което виждаше в момента, сигурно не бе нищо повече от кошмар, свързан с мястото и хората, при които бе попаднал.

Сън. Той се ошипа.

...И скочи. Беше пропуснал да отчете, че пръстите му завършваха с нокти. Големи, много остри нокти. Ако преживяването му бе сън, то събитията в този сън изглеждаха дяволски реални!

Но сън или не, той искаше само да открие Анджи, да се махне от тук и да се върне в действителния свят. Само че къде трябваше да я търси? По-добре би било да намери някого, на когото да може да я опише и да го попита дали не я е виждал. Трябваше да говори с този, който му се бе привидял като дракон и който го събуди. Какво бе казал той? Нещо като „хванахме един джордж“. И не беше ли Джордж с главно Д? Възможно е, ако някои хора тук се явяваха като драconi, други да приемат облика на Свети Джордж, убиеца на драконите. Но този дракон говореше за „един“ джордж. Може би драконите наричаха с това име всички човекоподобни, което означаваше, че по всяка вероятност бяха хванали...

– Анджи! – изкрещя Джим, внезапно свързвайки двете неща. Олюля се на четирите си крака и тръгна тромаво през пещерата. Излезе от входа и попадна в дълъг, осветен от факли тунел, по който бързо се отдалечаваше силуетът на друг дракон. Като заключи, че това трябва да е, както сам се бе нарекъл, правуйчото на тялото, в което се намираше, Джим полетя след него и се помъчи да изрови от паметта си името, с което се бе назвал.

– Чакай ме, тъ-тъ... Смъргол! – повика го Джим. Но силуетът на другия дракон зави зад един ъгъл и изчезна.

Джим се издигна бързо, за да го догони и забележа, че сводът на тунела е нисък, прекалено нисък, за да размахва свободно криле, които – можеше да ги види с периферията на зрението си – се стремяха да се разперят в съответствие със скоростта му. Той също зави зад ъгъла,

мина през широк вход и се озова в огромна подземна зала. Изглеждаше препълнена с дракони – сиви и грамадни в светлината на няколко факли, хвърлящи гигантски сенки върху огромните каменни стени. Без да гледа къде отива, Джим налетя право върху гърба на друг дракон.

– Горбаш! – прокълтя съществото, обръщайки глава, и с тоя кръсък отново се идентифицира като правуйчото. – Малко уважение, дявол го взел, момче!

– Съжалявам! – прогърмя Джим. Все още не можеше да свикне с драконския си глас и извинението излезе от него като залп на сигнално оръдие.

Но очевидно Смъргол не се обиди.

– Няма нищо, няма нищо. Не ме нарани – тътнеше той в отговор, – сядай тук, момче. – Той се наведе към ухото на дракона до него. – Направи място за праплеменника ми.

– Какво? О, това си ти, Смъргол – изрева другият дракон, като се обърна, за да погледне. Той се отмести с два-три метра. – Добре, Горбаш, пъхай се. Ей сега ще започнем дискусията за джорджа.

Джим си проби път между двамата, седна и се опита да обмисли това, което ставаше около него. Очевидно всички дракони в тоя свят говореха съвременен английски... Дали наистина говореха? Сега слушаше отблизо словесната буря и фактът, че разбира всичко, което чува, противоречеше на здравия му разум. Може би той говореше на „драконски“, без да знае. Реши да отложи изясняването на този въпрос за по-спокоен момент.

Огледа се. Отначало му се беше сторило, че голямата пещера, в която бе попаднал, е претъпкана буквално с хиляди дракони. При по-внимателен оглед представата за хиляди отстъпваше на възприятието за стотици, което на свой ред се заменяше с разумната преценка за около петдесет дракона с най-различни размери. Джим с удоволствие установи, че не е сред най-дребните. Всъщност, като се изключи единствено Смъргол, никой от драконите наоколо не можеше да се сравни с него по големина. Имаше обаче едно чудовище в другия край на залата. Изглежда, че беше от тези дракони, които най-много говореха и от време на време сочеха някакъв предмет, приличащ на сандък, голям колкото тях. Сандъкът бе поставен до него на каменния под и се покриваше от богато украсен гоблен, чиято изработка като че ли далеч надхвърляше възможностите на драконските нокти.

Колкото до дискусията, може би бе по-точно да се нарече словесна кавга. Дискусиите между драконите изглежда се състояха в това, всички

да говорят едновременно. Гласовете им ечаха с огромна сила и каменните стени и таванът се тресяха от резонанса на титаничните им викове. Смъргол, без да губи време, се присъедини към тях.

– Млъкни, Брай! – изкрещя той към огромния дракон до сандъка с гоблена. – Дай думата на някой друг, който има повече опит с джорджите и с горния свят, от всички вас взети заедно. Когато убих страшилището Гормли Кийп, нито един от драконите тук не беше излязъл от черупката си.

– Трябва ли още веднъж да чуем за битката ти с това страшилище? – изръмжа огромният Брай. – Това тук е важното сега.

– Слушай, нищожен червей! – прогърмя Смъргол. – Нужен е ум, за да победиш страшилище – нещо, което ти нямаш. Интелигентността е в кръвта на семейството ми. Ако днес се появи друго страшилище, аз и Горбаш ще сме единствените, чиито опашки ще се носят над земята през следващите осемдесет години.

Спорът между двамата постепенно се извиси над по-тихите кавги, които се водеха в същото време. Джим забеляза, че един по един другите дракони млъкнаха и седнаха обратно, за да слушат, докато единствено правуйчото и Брай останаха да викат един срещу друг.

– ...Добре и какво искаш да правиш с него тогава? – питаше Брай. – Хванах го точно пред входа на главната пещера. Той е шпионин, ето какъв е.

– Шпионин? Какво те кара да мислиш, че е шпионин? Джорджите не шпионират драконите, а идват да се бият. Сражавал съм се с достатъчно много по мое време. Смъргол изпъчи гърди.

– Да се бият! – отговори презрително Брай. – Чувал ли си в днешно време за джордж, излязъл да се бие без черупката си? Още от първия джордж, за който знаем, е известно, че когато тръгват да се бият, те са с черупка. Този беше просто съблечен!

Смъргол примигна отегчено към драконите до него.

– Сигурен ли си, че не си го съблякъл ти? – изтрещя той.

– Има ли такъв вид? Погледни!

И като се пресегна надолу, Брай отмести гоблена от предмета, подобен на сандък и откри желязна клетка. В клетката, зад грубите решетки отчаяно се бе свила...

– Анджи! – извика Джим.

Беше забравил огромните възможности на драконския си глас или по-скоро досега не бе имал удобен случай да го изпробва. Инстинктивно извика името на Анджи с пълни гърди. А да извика дракон с пълни

гърди, бе нещо, което си заслужаваше да се чуе – стига да имаш запушалки в ушите и да си на безопасно разстояние.

Дори огромното множество в пещерата се разтресе. А Анджи – тя или бе залепнала за решетката, или бе припаднала.

Правуйчото на Горбаш пръв се съвзе от шока.

– По дяволите, момче! – извика той с глас, който, както Джим нещастно осъзна, имаше нормална сила за разговор между дракони. Не е нужно да ни пукаш тъпанчетата. – Какво искаш да кажеш с това „анчии“?

Джим бързо обмисляше.

– Кихнах – каза той.

Последва гробна тишина. Най-после Брай се обади:

– Кой е чувал някога дракон да киха?

– Кой, кой! – изсумтя Смъргол. – Аз съм чувал дракон да киха. Преди да се родиш, естествено. Старата Малгу, дъщеря на третата братовчедка на сестрата на майка ми кихна два пъти за един ден преди сто и осемдесет години. Кихането е в кръвта на нашето семейство. То е признак за интелигентност.

– Точно така – вмъкна бързо Джим. – Признак, че мозъкът ми работи. Мисленето причинява сърбеж в носа.

– Кажим им, момче – избоботи Смъргол, след като при тази реплика отново бе настъпила подозрителна тишина.

– Мога да се обзаложа – изръмжа Брай и се обърна към останалата част от множеството. – Всички познавате Горбаш. Шляе се по горната земя през половината от времето си, като се сприятелява с таралежи, вълци и разни такива! Смъргол от години говори на племенника си, но все още Горбаш не е показал и най-малката проява на това, което се нарича интелигентност. Млъкни, Горбаш!

– Откъде накъде? – Бързо извика Джим. Имам същото право да говоря, както и всички останали тук. Колкото до този, тъ-ъ – джордж...

– Убийте го!

– Жив го изгорете!

– Разиграйте томбола и печелившият ще го изяде – прекъсна го рев от предложения.

– Не! – прогърмя той. – Чуйте ме...

– Разбира се, че не – изтръби Брай. – Аз намерих този джордж. Ако го яде някой, това ще бъде аз – огледа свирепо пещерата. – Но съм измислил нещо по-добро, за което ще го използваме. Ще го завържем отвън, където ще го виждат останалите джорджи. Когато дойдат, за да го

приберат, ще ги нападнем, без да ни очакват и ще хванем повечето от тях. После ще ги продадем обратно на джорджите за много злато.

Когато Брай произнесе думата „злато“, Джим видя, че очите на всички дракони наоколо пламнаха и заблестяха. Той също усети как алчността го жегна парливо и стопли кръвта му. Мисълта за злато зазвъня в главата му както мисълта за потоци вода би изпълвала съзнанието на човек, умиращ от жажда в пустинята. Злато... тих усилващ се шепот на одобрение като прибой на далечна морска буря се надигна в пещерата.

Джим надви ламтежа за злато, който бушуваше в драконските му гърди, и почувства как на негово място се надига паниката. Трябваше някак си да ги отклони от плана на Брай. За момент през ума му мина безумната идея да сграбчи Анджи заедно с клетката и да побегне. Дори докато я обмисляше, му се стори, че не е чак толкова безумна. Едва когато видя Анджи до Брай, застанал в пълния си ръст, Джим осъзна колко голям бе той. Дори ако приклеknеше на хълбоците си, а сега беше прав, главата му би са намирала на около три метра от пода на пещерата. Както бе изправен на четирите си крака, с раменете си достигаше над два метра, а мощната му опашка бе колкото половината от цялата му дължина. Ако можеше да издебне другите дракони, когато се загледат нанякъде за момент...

Но след това се сети, че не знае пътя към изхода от подземие. В другия край на пещерата смътно се открояваше отвор и Джим предположи, че той води към тунел, излизащ на повърхността. Сякаш някакъв неясен спомен, наследен от Горбаш, му даваше увереност, че е така. Но не можеше да се осланя на подсъзнателните спомени на тялото, което обитаваше. Ако обърка пътя и се приклепчи между стените или стигне до задънен коридор, другите дракони можеха да го разкъсат на парчета. Тогава Анджи, дори и да оцелееше в тази битка, щеше да загуби единствения си възможен спасител. Трябваше да има друг начин.

– Почакайте за момент! – провикна се той. – Спрете!

– Млъквай, Горбаш! – прогърмя Брай.

– Ти млъквай! – изкрещя в отговор Джим. – Казах ти, че умът ми работи. Току-що ми дойде най-добрата идея.

С периферното си зрение видя, че Анджи седеше изправена в клетката със смаяно изражение и изпита облекчение. Това му вдъхна смелост и той закрещя с двойно по-силен глас.

– Хванали сте женски джордж. Може би на никой не му е дошло на ума, че е важно, но аз съм бил горе достатъчно често и съм научил едно-две неща. Понякога женските джорджи са особено ценни. До рамото на

Джим Смъргол прочистваше гърлото си. Звукът, който издаваше, наподобяваше шума от пневматичен чук, стоварващ се върху бетон с изключителна якост.

– Абсолютно вярно – прогърмя гласът му. – Може да сме хванали дори принцеса. Прилича ми на нещо като принцеса. Днес много от вас не знаят какво е принцеса, но в старите времена драконите често бяха преследвани от цяла тълпа джорджи, защото се оказваше, че са отмъкнали принцеса. Когато се бих със страшилището Гормли Киип, той имаше една принцеса, заключена заедно с другите женски джорджи. Трябваше да видите джорджите, когато си я върнаха. Така че, ако завържем този отвън, те може да изпратят цяла войска срещу нас и да се опитат да си го вземат. Не, прекалено е рисковано, по-добре да зарежем това и да го изядем...

– От друга страна – провикна се бързо Джим, – ако се отнасяме с нея добре и я пазим – и го пазим, искам да кажа като заложник, можем да накараме джорджите да направят каквото пожелаем...

– Не! – изрева Брай. – Това си е моят джордж. Няма да търпя...

– В името на опашката и крилата ми! – чудовищната мощ, с която извика Смъргол, прекъсна другия дракон. – Общество ли сме ние или сбирщина от блатни дракони? Ако този джордж е наистина принцеса, която можем да използваме, за да накараме бронираните джорджи да спрат да ни преследват навсякъде, тогава той е собственост на обществото. О, да, аз виждам как в очите на някои от вас все още се таи жаждата за злато, но спрете и помислете – може би жаждата за живот е нещо по-силно. Колцина от вас тук биха се изправили срещу един-единствен джордж с черупка и прицелен рог? А? Премного сме патили. Момчето има ценно предложение – изненадвам се, че сам не се сетих. Но одеве него го сърбеше носът, а не мен. Него. Гласувам да задържим джорджа като заложник, докато младият Горбаш разбере колко е ценен за другите джорджи. Какво ще кажете?

Отначало бавно, а после с растящ ентузиазъм обществото на драконите гласува за предложението на Смъргол.

Брай се разяри неописуемо, в продължение на четиредесет секунди кле безспир с почти пълен глас и с трясък напусна събранието. Като видяха, че вълнението утихна, останалите членове на обществото започнаха да се оттеглят.

– Хайде, момче – изпухтя Смъргол, като го поведе към клетката и я покри отново с гоблена. – Вдигни това нещо там. Внимателно! Не много рязко. Не искаш да раздрусаш джорджа прекалено силно, нали? Сега ме

следвай. Ще го качим в една от горните пещери, която извежда към ръба на скалата. Джорджите не могат да летят, така че там е достатъчно сигурно. Можем дори да го пуснем от клетката, за да има светлина и въздух. Джорджите имат нужда от това.

Като вдигна клетката, Джим последва стария дракон нагоре по няколко виещи се тунела, докато се оказаха в малка пещера с тесен – според техните стандарти, отвор, през който влизаше оскъдно количество въздух.

Джим постави клетката на земята, Смъргол изтъркули един голям камък и блокира входа, през който бяха влезли. Джим пристъпи към ръба на скалата, за да огледа наоколо.

Дъхът му секна при гледката, която се разкри – назъбени чукари, от които го делиха тридесетметрови отвесни скали.

– Е, Горбаш – каза Смъргол, като се приближи зад него и приятелски провеси опашка върху бронираното рамо на младия дракон. – С тези приказки си докара работа. Сега, момчето ми, не искам да се обидиш от това, което ще ти кажа.

Той прочисти гърлото си.

– Истината е, че – започна Смъргол, – да си остане между нас, както знаеш, не ти сече много умът. Всичките ти скитания по повърхността и общуването ти с тази лисица, вълк или какъвто е твой приятел въобще не беше правилен метод на възпитание за един подрастващ дракон. Може би трябваше да ти забраня, но ти си последният от нашия род и аз... е, докато беше малък, мислех си, че няма да ти навреди, ако ти позволя малко удоволствия и свобода. Винаги съм те защитавал пред другите дракони, разбира се, защото кръвта вода не става, но мисленето наистина не е силата ти.

– Може би съм по-умен отколкото предполагаш – рязко каза Джим.

– Хайде, хайде, не се засягай. Това е само между теб и мен, насаме. Не е срамно за един дракон да е глупав. Все пак е пречка в днешно време, когато джорджите се научиха да правят брони и дълги остри рога и жила. Но това, на което искам да ти обърна внимание, не бих признал на никой друг дракон. Ако е съдено да оцелеем, рано или късно ще трябва да установим някакви взаимоотношения с джорджите. Тази постоянна война изглежда не намалява много броя им, а прорежда нашите редици. О, не разбираш, не знаеш какво значи тази дума...

– Знам я, естествено.

– Изненадваш ме, момчето ми – Смъргол го погледна учудено. – Какво означава тогава? Кажи ми!

– Унищожаване на значителна част от..." – това означава.

– В името на праисторическото яйце! Може би не си безнадежден все пак. Това, което исках да ти втъпя, е колко е важна мисията ти, а също какви опасности крие. Не рискувай, племеннико. Ти си единственият оцелял мой роднина и с цялото си доброжелателство ти казвам, че независимо от силата ти който и да е джордж с малко опит ще те разреже на парчета за не повече от час.

– Така ли мислиш? Може би ще е по-добре да се скрия и изобщо да не се показвам...

– Е, е-е! Няма защо да се обиждаш. Това, което искам да направим, е да се опитаме да разберем откъде е дошъл този джордж. Аз ще изляза, за да не го уплаша прекомерно. Ако не проговори, остави го тук на сигурно място и отлети при магьосника, който живее до Звънящата вода. Знаеш къде се намира, естествено, на северозапад оттук. Започни да преговаряш чрез него. Съобщи му, че сме хванали този джордж, разкажи му как изглежда и че искаме да обсъдим условията за примирие с джорджите. Остави на него да го уреди. И каквото и да правиш – Смъргол спря и погледна строго Джим, – не слизай пак в пещерата за съвет, преди да тръгнеш. Просто тръгни. Достатъчно грижи имам, като използвам респекта си, за да държа нещата под контрол. Искам да създам впечатлението, че си способен да се справяш и сам. Разбра ли?

– Разбрах – каза Джим.

– Добре – Смъргол се заклати към открития изход на пещерата. – Успех, момче! – каза той и се гмурна във въздуха.

Джим чу ударите на огромните му еластични криле, които го отне-соха надолу и заглъхнаха в далечината. След това се обърна към клетката; отново издърпа гоблена от нея и откри Анджи, сгушена в задната ѝ част възможно по-далеч от него.

– Всичко е наред – каза ѝ бързо той. – Това съм аз, Джим.

Търсеше откъде да отвори клетката. След малко видя врата с тежък катинар, но нямаше ключ. Направи опит, като я хвана с голямата си лапа и ноктите си, а с другата лапа сграбчи една от пръчките на решетката и задърпа. Катинарът издрънча и се разби, пръчката се счупи на парчета и вратата рязко се отвори. Анджи изпищя.

– Това съм аз, казвам ти, Анджи! – продума той разтревожено. – Хайде, излез.

Анджи не излезе. Тя вдигна едно от парчетата на счупената пръчка, хвана го като кинжал и насочи острия му край към него.

– Стой далеч от мен, дракон! – каза тя. – Ще те ослепа, ако се

приближиш.

– Луда ли си, Анджи? – извика Джим. – Казвам ти, че съм аз. Приличам ли ти на дракон?

– Със сигурност ми приличаш – свирепо отвърна Анджи.

– Приличам? Но Гротуълд каза...

В този момент сякаш сводът се сгромоляса и го удари по главата.

... Отново изплува в съзнание и видя загриженото лице на Анджи, надвесено над него.

– Какво стана? – попита той разтреперан.

– Не знам – каза тя. – Просто припадна. Джим... наистина ли си ти, Джим?

– Да – глупаво отвърна той.

– ... – каза Анджи.

Не можа да долови точно какво каза тя. Нещо особено ставаше в главата му. Съзнанието му се раздвояваше, както се раздвоява образът след силно сътресение. Сякаш разсъждаваше с два мозъка едновременно. Направи опит да мисли само с единия и успя да се концентрира до известна степен. Явно с усилие можеше да задържа мисълта си, без тя да се раздвоява.

– Чувствам се сякаш някой ме е ударил по главата със стик.

– Така ли? Но всъщност нищо не се е случило! – гласът на Анджи звучеше отчаяно. – Ти просто падна, като че ли загуби съзнание. Как си сега?

– Сякаш нещо се смеси в главата ми – отговори Джим. Доста добре бе превъзмогнал импулса, който раздвояваше съзнанието му, но все още имаше усещането, че дълбоко в мозъка му е прикачена някаква отделна чужда част. Направи усилие да не мисли за нея. Може би ако я пренебрегне, чувството щеше да изчезне? Концентрира се върху Анджи.

– Защо едва сега повярва, че съм аз, а не одева? – попита той, прилекнал на драконските си хълбоци.

– Бях прекалено объркана, за да забележа, че викаше името ми – отвърна тя. – Но когато каза и своето име, а след това спомена Гротуълд, изведнъж осъзнах, че в крайна сметка може да си ти и че той се е сетил да те изпрати, за да ме спасиш.

– Да се е сетил! Ха! Аз му наредих да те върне, защото иначе...! Но той ми каза, че само ще бъде проектиран и вероятно никой няма да ме вижда. Освен теб.

– Това, което виждам, е един от драконите тук. Добре, съзнанието ти е проектирано. Но се е пренесло в тялото на дракон.

– Все още не разбирам. Чакай малко – каза Джим. – Преди си мислех, че говоря на драконски, но ако е така, как можеш да ме разбираш. Би трябвало все още да говориш английски.

– Не знам – каза Анджи. – Но разбирам и другите дракони. Може би всички те говорят английски.

– Не говорят... не говоря. Чуй това, което казвам. Всъщност чуй звуците, които ти издаваш.

– Но аз говоря обикновен разговорен... – Анджи млъкна с особено изражение на лицето. – Не, прав си, не говоря. Мисля, че издавам същите звуци, които издаваш и ти. Кажй „мисля“.

– Мисля.

– Да – задълбочено разсъди Анджи, – това са същите звуци, които издаваш и ти. Само гласът ти е с около четири октави по-нисък от моя. Сигурно и двамата говорим на някакъв тукашен език. И той е един и същ и за хора, и за дракони. Това е безумно!

– Безумно е наистина – каза Джим. – Не може да бъде. Как ще научим напълно непознат език ей така?

– Ох, не знам – отговори Анджи. – Би могло да стане в случай на субективно пренасяне, каквото представлява идването ни тук. Сигурно общите закони на това място са различни и съществува само един език, така че, когато говориш в този свят или каквото е, мислите ти автоматично излизат на единствения възможен език.

Джим се намръщи.

– Не ми е ясно – каза той.

– Май че и на мен. Както и да е, няма значение. Важното е, че можем да се разбираме помежду си. Как те нарече ... другият дракон?

– Горбаш. Изглежда, че това е името на праплеменника му, в чието тяло се намирам. Той се казва Смъргол. Очевидно е почти на двеста години и е с голям авторитет пред другите дракони. Но да оставим това. Трябва да те изпратят обратно, което значи, че първо се налага да те хипнотизирам.

– Накара ме да обещаая, че никога няма да позволя да ме хипнотизират.

– То беше друго. Това е спешен случай. Сега да намерим нещо, на което да сложиш ръката си. Ето тази скала ще свърши работа. Стъпи тук.

Той посочи нестабилен каменен къс, един от многото в пещерата. Стигаше горе-долу до кръста на Анджи. Тя се приближи към него.

– Сега – каза Джим – сложи ръката си отгоре, все едно, че е маса.

Точно така. Концентрирай се, че си обратно в лабораторията на Гротуълд. Ръката ти олеква. Издига се, издига се...

– Защо ме хипнотизираш?

– Анджи, моля те, концентрирай се. Ръката ти олеква. Издига се. Олеква, издига се, издига се. Олеква. Издига се...

– Не – каза Анджи категорично, като свали ръка от камъка. – Не олеква. И няма да бъде хипнотизирана, докато не разбере какво става. Какво ще последва, ако ме хипнотизираш?

– Можеш напълно да се концентрираш, че си в лабораторията на Гротуълд и така отново да се появиш там.

– А какво ще се стане с теб?

– О, тялото ми е там, така че в първия момент, в който не искам да съм на друго място като това тук, автоматично ще се върна в него.

– Но това означава, че си просто безтелесен дух. Сигурен ли си, че можеш да се върнеш толкова лесно, след като си в друго тяло – на този дракон?

– Е... – Джим се колебаеше. – Разбира се, че съм.

– Разбира се, че не си! – каза Анджи. Изглеждаше объркана. – Аз съм виновна за всичко.

– Ти? За това? Естествено, че не. Гротуълд е...

– Не – прекъсна го Анджи, – вината е моя.

– Казвам ти, че не е. Може би не е дори и на Гротуълд. Вероятно в уредите му е възникнала някаква повреда, поради което ти се пренесе заедно с тялото, а аз бях проектиран в тялото на Горбаш вместо напълно да се телепортирам.

– Уредите му не са се повредили – натърти Анджи. – Той просто се втурна напред както винаги и експериментира, без да е наясно какво прави. Затова вината е изцяло моя. Познавах го що за човек е, но не ти казах, понеже имахме нужда от допълнителни средства, а знаеш какъв си.

– Съм какъв? Не – раздразнено каза Джим, – какъв съм?

– Щеше да се сърдиш и безпокоиш, че ще се случи нещо и с право. Когато работи с уредите си, Гротуълд е също като дете с лъскава играчка, въпреки научната си степен. Както и да е. Разбрахме се.

– Добре – каза Джим с облекчение. – Сега просто сложи пак ръката си върху камъка и се отпусни...

– Не това имах предвид – отвърна Анджи. – Искам да кажа, че в никакъв случай няма да се върна без теб.

– Но аз мога да се върна веднага щом поискам да не съм на друго

място.

– Опитай.

Джим опита. Затвори очи и си каза, че вече не иска да бъде другаде освен обратно в собственото си тяло. Отвори отново очи и видя Анджи да стои и да го наблюдава, а около тях бяха стените на пещерата.

– Видя ли? – каза Анджи.

– Как мога да искам да съм на друго място, след като ти си още тук? – попита Джим. – Трябва безопасно да се върнеш в нашия свят, за да мога да поискам.

– И да те изоставя сам тук, без да знам дали някога ще успееш? А и Гротуълд няма и най-малката представа как ме е телепортирал отначало и как може отново да ме изпрати тук. О, не.

– Добре, кажи тогава какво друго ни остава.

– Мисля – задълбочи се Анджи.

– За какво?

– За онзи магьосник, за когото говореше другият дракон. Магьосникът, с когото щеше да започнеш преговори за мен.

– А, за него – каза Джим.

– Точно така. Знаеш, че тези джорджи – хората, които живеят тук, никога не са чували за мен. Първото нещо, което ще направят, когато магьосникът им предаде за мен, е да се разтърсят дали не липсва някой от техните познати – и няма да открият такъв. След като не съм един от тях, не е необходимо да влизат в преговори с драконите, за да ме върнат, а още по-малко да правят отстъпките, които иска правуйчо ти.

– Анджи – обясни Джим, – той не ми е вуйчо. Той е вуйчо на тялото, в което съм.

– Няма значение какъв е. Работата е, че след като джорджите установят, че не съм от техните, няма да имат никакъв интерес да ме спасяват. И когато отидеш при магьосника...

– Чакай малко! Кой казва, че ще те оставя и ще отида някъде?

– Разбираш не по-зле от мен, че трябва да постъпиш така – отговори Анджи. – Знаеш, че нямаме друг шанс. Но може да се окаже, просто може да се окаже, че този магьосник е в състояние да ни помогне да се върнем. Ако не друго ще го научиш как да ни хипнотизира едновременно, така че да се пренесем заедно или... О, не знам! Това е единствената възможност, която имаме, и ти го знаеш не по-малко от мен. Трябва да рискуваме!

Джим отвори уста, за да се противопостави, а после отново я затвори. Както обикновено тя бе приложила словесната борба и сега и

двата бяха на нейното мнение.

– Но какво ще стане, ако магьосникът не иска да помогне? – възрази той едва-едва. – В края на краищата защо пък да ни помага?

– Не знам, но може би ще измислим някаква причина – каза Анджи.
– Трябва да измислим.

Джим отново отвори уста и пак я затвори.

– И така, тръгвай и го намери. После, бъди пряк с него. Просто му разкажи за нашия случай с Гротуълд. Попитай го дали може да ни помогне да се върнем и дали има начин да си платим за труда му. Няма да загубим нищо, ако сме откровени с него.

За разлика от Анджи Джим не считаше въпроса за решен. Но тя печелеше.

– И да те оставя тук през това време – бе всичко, което съумя да каже.

– И да ме оставиш тук. Нищо няма да ми се случи – отвърна Анджи. – Чух какво каза накрая долу в голямата пещера. Аз съм заложник. Прекалено съм ценна, за да ме наранят. Освен това, ако съдим от начина, по който ти говореше старият дракон, Звънящата вода трябва да е наблизо. Вероятно ще успееш да отидеш до там, да приказваш с магьосника и да се върнеш след час или два. Още е по обяд, както виждаш. Можеш да научиш какво да правиш и да се върнеш тук преди да се стъмни.

– Не – Джим поклати глава. – Ако те хипнотизирам, поне ти ще се върнеш у дома. Започваме разни игри, като например с този магьосник, и сигурно никой от нас няма да успее. Няма да отида.

– Добре, аз пък няма да ти позволя да ме хипнотизираш – каза Анджи. – Изключено е да те оставя тук без възможност за връщане и дори по-лошо. И така какво ще правиш?

Тя, помисли Джим, си имаше ловък начин да затваря всички изходи, освен този, през който искаше от него да мине.

– Добре – каза нещастно той накрая.

Отиде до ръба на отвесната скала, след това спря и се поколеба.

– Какво има? – попита го Анджи.

– Просто си помислих – отговори Джим малко пресипнало, – Горбаш явно е знаел как се лети. Но аз дали знам?

– Можеш да опиташ – предложи тя. – Вероятно ще се получи от самосебе си – мисля, че ще стане инстинктивно, след като се озовеш във въздуха.

Джим погледна надолу към чукарите, простиращи се далеч под

него.

– Не мисля така – каза той. – Наистина не мисля така. Смятам, че ще е по-добре да отмества камъка и да се върна по вътрешния път.

– Старият дракон... Как му беше името...?

– Смъргол.

– Смъргол не те ли предупреди да не слизаш отново долу? Какво ще стане, ако го срещнеш и ти каже, че все пак никъде няма да ходиш? Освен това Звънящата вода може да е доста далече, така че ще се наложи да летиш до там.

– Вярно – глухо каза Джим. Помисли отново. Изглежда нямаше друг изход. Той потрепери и затвори очи. Е... нищо няма да стане.

Скочи напред и започна да вършее лудешки с крилете си. Въздухът засвири около него, което значеше, че или летеше, или падаше като камък. Сигурен бе, че пада. Последва безшумен удар в тила му и крилете му се разпериха, забавиха движението си и срещнаха отпор. Усети съпротивлението на въздуха по долната им повърхност, подобно на напора на водата срещу веслата при гребане.

В него проблясна слаба надежда. Ако щеше да се разбива в земята, досега това отдавна трябваше да е станало. От друга страна, може би само забавяше падането си и се спускаше надолу под остър ъгъл, за да се разбие в камъните, недалеч от основата на скалата.

Не можеше да търпи повече напрежението. Отвори очи и погледна.

ГЛАВА 4

Още веднъж бе подценил драконските възможности както когато бе извикал, виждайки Анджи. Земята не се приближаваше стремежливо към него. Напротив, тя бе далеч, далеч долу, където малки горски участъци се редуваха с открити местности. Намираше се поне на неколкостотин метра височина и бързо продължаваше да се издига.

За момент спря да маха с крилете си и те автоматично се разпънаха като планер. Въпреки това не започна да се спуска. Сепна се внезапно от факта, че се извисява, като инстинктивно използва термалните въздушни течения – носеше се като балоните, планерите и големите птици в собствения му свят. Разбира се. Мислено се прокле, че не се е сетил за това по-рано. Големите птици са предимно реещи се поради усилията, които са необходими, за да летят. Сега си спомни, беше чувал, че повечето от ястребите и орлите не летят в напълно безветрени дни.

Същото трябваше да е вярно, дори в по-голяма степен, и за драконите с тяхното огромно тегло. Явно както лъвът можеше да спринтира с висока скорост, но само на къси разстояния, така и драконите с голямата си мускулна сила можеха бързо да се издигат на височината за планиране. По-нататък въпросът бе да се оставят да ги носи вятърът. Очевидно този начин на летене бе инстинктивен за тялото на Горбаш. Джим откри, че, без да разбере, е променил положението си спрямо слънцето, което беше над дясното му рамо, и се отдалечава на северозапад от скалата. Долу зад него тя се смаляваше и ставаше все по-незабележима. Далече на хоризонта се очертаваше тъмнозеленият пояс на обширна гора. Джим се приближаваше към него неотклонно и без усилие. Неусетно започна да се наслаждава на полета.

Едва ли моментът бе подходящ за такова удоволствие при положение, че бе оставил зад себе си Анджи като пленница в пещерата. Но за Джим бе толкова трудно да потисне обзелото го приятно чувство, че накрая се отпусна и си позволи да му се отдаде.

Бе ранен следобед в един великолепен ден през късна пролет или в началото на есента. Небето беше яркосиньо. Тук-там се гушеха малки пухкави облачета, които изящно подчертаваха красотата на цялата природа. Дори на тази височина от неколкостотин метра (освен способността си да летят драконите явно имаха телескопичното зрение на големите хищни птици) просторните полета, покрити с прещип, боровите горички

и дъбравите, които виждаше, лъхаха на млада свежест. С острия нюх на Горбаш Джим можеше да долови дори слабата смесица от уханията на зеленина, които се носеха над околността. Ароматът леко го опияняваше.

Почувства се могъщ, способен и дързък. Бе готов да се върне и ако е нужно, да се изправи срещу всички от обществото на драконите, за да освободи Анджи. С другата част на съзнанието си изпитваше необяснима сигурност, че никой не може да се сравнява с него по летене. Това внушение го озадачи, но после се сети как Смъргол и дори Брай бяха говорили, че прекарвал в горната земя повече време, отколкото е нормално за драконите. Може би поради факта, че бе напуснал пещерите и летял по-често, Горбаш имаше по-добра форма от останалите?

Необясним въпрос, но му напомни за всички други загадки, които бе породило необикновеното му преживяване. Този свят бе изпълнен с повече нереални неща, отколкото можеше да приеме здравият разум. Драconi, а камо ли драconi, които говорят, бе нещо невероятно. По някакъв начин тук действаша физични и биологични закони, които правеха това възможно. Един човек с докторат по история, посещавал толкова научни курсове, би трябвало да е в състояние да си обясни тези закони. И да ги приложи в своя полза. И в полза на Анджи.

Мислеше си, че езикът е най-големият проблем в този свят. Само че не беше така. Колкото повече разсъждаваше, толкова по-уверен ставаше, че в тялото на Горбаш той не говореше на съвременен английски или на какъвто и да е английски. Явно използваше драконски език без никакво затруднение, въпреки че наличието на мозъчни центрове в главата му, които да превеждат на съвременен английски – на разговорен съвременен английски, бе нещо, меко казано, озадачаващо. Като специалист по история на средните векове Джим умееше да говори и да чете на средно- и староанглийски, а докторатът му бе свидетелство, че може да разбира съвременен френски и немски. Освен това той имаше повърхностни познания по съвременен испански, знаеше малко съвременен италиански и се справяше много добре с всички романски езици в средновековната им форма. Също така можеше с лекота да чете класически и църковен латински и да ползва класически гръцки с помощта на речник.

Общо взето доста добра квалификация за човек, попаднал в който и да е период на Европейското средновековие. Само че май нямаше полза от нея. Изглеждаше, че основните области, към които проявяваше интерес, не биха му послужили тук. Все пак за всеки действащ свят

трябваше да има логическа система. И ако си отваря очите и прави връзка между нещата...

Носеше се във въздуха неотклонно напред и трескаво разсъждаваше. Но накрая, без да е стигнал до никъде, мисълта му започна да се върти в кръг. Просто нямаше още достатъчно факти, за да направи някакви заключения. Отказа се и отново се огледа надолу.

Очевидно гората не беше толкова близо колкото му се бе сторило отначало.

Въпреки че се движеше много бързо – Джим прецени скоростта си между петдесет и седемдесет мили в час – зеленият пояс от дървета си оставаше все така отдалечен. От друга страна, изглеждаше, че изобщо не се уморява. Имаше чувството, че може да лети така безкрайно дълго.

Неприятното обаче бе, че усети първите признаци на глад. Почуди се какво яде, след като е дракон. Не – потрепери от мисълта, – не, категорично не човешки същества. Ако това бе обичайната драконска храна, щеше да му се наложи да гладува. Вероятно магьосникът можеше не само да го върне заедно с Анджи в къщи, но и да му помогне за храната.

Най-после бе започнал да се приближава към гората. Можеше да различи отделните дървета. Бяха борови, смърчови и балсамови, наредени близо едно до друго. За първи път го обзе съмнение. Ако трябваше да търси, вървейки пеша в тази гора... Но след това се успокои. Не можеше да знае къде точно е Звънящата вода, защото иначе Смъргол нямаше да му напомни, че се намира на северозапад. От друга страна, ако бе трудно да се открие това място, старият дракон, който имаше ниско мнение за умствените възможности на Горбаш, щеше да му даде по-конкретни указания и да провери два пъти, за да се увери, че племенникът му го е разбрал правилно.

Вероятно трябваше да има нещо, което да се забелязва отгоре, помисли си Джим, като започна да се спуска по дълга дъга, за да се приближи до върховете на дърветата.

Изведнъж го видя – едно кътче сред гората, през което течеше поток, прескачащ нисък водопад. До потока имаше басейн с фонтан и малка тясна островърха къща, оградена с трева и цветни лехи. Само една камениста пътека извеждаше от гъстата гора до предната врата на къщата. Встрани от нея, точно през вратата имаше нещо като показател.

Джим тежко се приземи на пътеката. В тишината, настъпила след доста тромавото му кацане, отчетливо се чу плисъкът на водата, която се изливаше от фонтана в басейна. Тя наистина звънеше – не с песента на малки звънчета, а с далечните нежни трели на кристал, разлюляван

от слабия повей на вятъра.

Звукът някак неусетно успокояваше нервите, а богатият примес от аромати, които лъхаха от цъфналите цветя в лехите, подсилваше въздействието му. Изведнъж Джим се почувства така, сякаш бе потопен в райско кътче, където нищо не бе истинско и нищо нямаше значение.

Той бавно тръгна по пътеката и спря, за да прочете надписа на показателя пред къщата. Изписан бе с черни ъгловати букви върху гладка, боядисана в бяло дъска. Стълбът, на който бе закрепена дъската, се издигаше сред изобилие от астри, лалета, цинии, рози и момини сълзи, които цъфтяха в пълно несъответствие със сезоните. На дъската се открояваше, написано с ъгловати черни букви, името С. Каролинус. Джим се приближи към предната врата, боядисана в зелено, под която имаше едно-единствено каменно стъпало в червен цвят. Почука.

Никакъв отговор.

Въпреки успокоителното въздействие на фонтана и цветята Джим почувства как отвътре му прималява. С Анджи щяха да извадят голям късмет, ако бе дошъл до жилището на С. Каролинус точно когато него го няма.

Отново почука – този път по-силно.

От къщата се чуха стъпки. Вратата се откряна навътре и един старец с изпито лице, червена роба, черно кепе и тънка доста проскубана бяла брада промуши главата си, за да огледа Джим.

– Съжалявам, днес не приемам дракони! – отсече той. – Ела пак във вторник.

Мушна главата си навътре и затръшна вратата.

За момент Джим се стъписа, после бавно започна да проумява.

– Хей! – извика той и заудря по вратата, прилагайки силата на драконските си мускули.

Врата се отвори с гневно движение още веднъж.

– Дракон! – каза магьосникът заплашително. – Иска ли ти се да те превърна в бръмбар?

– Трябва да ме изслушаш – отвърна Джим.

– Казах ти – обясни Каролинус, – днес не приемам дракони. Освен това ме боли коремът. Разбра ли? Днес-не-при-е-мам-дра-ко-ни.

– Но аз не съм дракон.

Каролинус се вторачи в Джим продължително, след това повдигна брадата си с две ръце в знак на отчаяние, ухапа я със зъби, когато тя започна да се смъква надолу, и я задъвка яростно.

– Кога се е случвало – попита той – един дракон да има толкова

мозък, че да развие въображение, достатъчно да храни илюзията му, че не е дракон? Кажете ми, о, Сили!

– Информацията е психологически, макар и не физиологически вярна – отвърна дебел басов глас, излизащ от невидимото въздушно пространство на височина около метър и половина над земята. Той стресна Джим, който бе сметнал, че въпросът е реторичен.

– Така ли е наистина? – Каза Каролинус, като се взираше в Джим с нов интерес. Изплю космите, които бяха останали в устата му, и пристъпи назад, като отвори вратата.

– Влез, Аномалия – или имаш по-хубаво име?

Джим се провря през вратата и се озова в единична разхвърляна стая, която очевидно заемаше целия първи етаж от къщата. Около мебелите бяха разпръснати безразборно някакви странни части от алхимическо оборудване. С. Каролинус затвори вратата зад него, заобиколи и го погледна отново в лицето. Джим седна на хълбоците си, като наведе глава, за да не се удари в тавана.

– Е, истинското ми име е Джеймс, Джим Екерт – каза той. – Но изглежда съм в тялото на дракон, който се нарича Горбаш.

– А това – каза Каролинус, като потрепери и разтърка стомаха си, – те притеснява, както разбирам – той затвори очи и добави немощно. – Знаеш ли нещо, което да помага при непрекъснати болки в стомаха? Разбира се, не. Продължавай.

– Страхувам се, че не знам. Е, работата е в това... Чакай малко, Ти ли говориш драконски или аз говоря езика, който ти говориш?

– Ако има такъв език – драконски" – отвърна кисело С. Каролинус – естествено, че говориш на него. Ако го говориш, то и аз го говоря. Същност ние просто говорим. Би ли се придържал към темата? Продължавай да разказваш за себе си.

– Но, искам да кажа, драконите и хората тук, тоест джорджите, един и същи език ли говорят? Имам предвид, че изглежда приказвам на твоя език, а не на моя...

– Защо не – Каза Каролинус, като затвори очи. – В царството на Силите съществува само един възможен език – по дефиниция. И ако не се върнеш към темата до пет секунди, превръщаш се в бръмбар по общо правило.

– О-о. Добре. Е – обясни Джим, – работата е, че не съм особено заинтересован да изляза от това драконско тяло, за да се върна там, откъдето дойдох. Моята – ъ-ъ – Анджи, момичето, за което ще се ожена...

– Да, да, на тринайсти октомври – каза Каролинус. – Карай по-

бързо.

– На тринайсти октомври? Искаш да кажеш този октомври, само след три седмици?

– Чу ме.

– Но, имам предвид... толкова скоро? Не се надявахме...

Каролинус отвори очи. Не спомена за бръмбари, но Джим разбра веднага.

– Анджи... – започна той бързо.

– Която е къде? – прекъсна го Каролинус. – Ти си тук. Къде е тази Анджи?

– В драконската пещера.

– Тя също е дракон тогава?

– Не, тя е човек.

– Разбирам пречката.

– Е... да... Не – каза Джим, – мисля, че не разбираш. Пречката е, че мога да изпратя обратно нея, но не и себе си... А тя няма да тръгне без мен. Виж, май че е по-добре да ти разкажа цялата история отначало.

– Блестяща идея – рече Каролинус, като потрепери и отново затвори очи.

– Разбираш ли – започна Джим, – аз съм асистент в едно място, което се нарича Ривъроукски колеж. Всъщност трябваше да бъда лектор във факултета по английски...

Той бързо описа цялата ситуация.

– Разбирам – отговори Каролинус и напълно отвори очи. – Сигурен ли си във всичко това? Не предпочиташ ли да замениш историята си с нещо по-просто и по-приемливо – например, че си принц, омагьосан в дракон от съперник, добрал се до някой от онези шарлатани във Вътрешното кралство? Не? – Той въздъхна тежко и отново потрепери. – Какво искаш от мен?

– Помислихме си, че може би си в състояние да ни изпратиш – Анджи и мен, в света, към който принадлежим.

– Възможно е. Трудно, разбира се. Но предполагам, че мога да се справя, ако имам време и е налице подходящо равновесие между Случайността и Историята. Добре. Това ще струва двеста и трийсет килограма злато или два килограма рубини, платени в аванс.

– Какво?

– Защо не? – хладно отвърна Каролинус. – Това е честно възнаграждение.

– Но... – Джим почти заекваше. – Нямам никакво злато... нито

рубини.

– Хайде да не губим време! – отсече Каролинус. – Разбира се, че имаш. – Какъв дракон ще си без съкровище?

– Нямам – възрази Джим. – Може би този Горбаш е имал някъде съкровище. Но ако е така, не знам къде е.

– Глупости. Все пак съм склонен да бъда умерен. Двеста и десет килограма злато.

– Казвам ти, че нямам съкровище.

– Добре. Сто деветдесет и пет. Но те предупреждавам, това е най-ниската ми цена. Не мога да работя за по-малко и в същото време да поддържам къща и обзавеждане.

– Нямам съкровище.

– Сто и осемдесет тогава и дано магьосническото проклятие... Чакай малко. Искаш да кажеш, че наистина не знаеш къде е съкровището на Горбаш?

– Това се опитвах да кажа.

– Още един клиент, който чака милосърдие! – избухна Каролинус, като яростно размахваше кльощавия си юмрук във въздуха. – Какво става с Ревизионния отдел? Отговорете ми?

– Съжалявам – долетя невидимият басов глас.

– Е – каза Каролинус, като се успокои, – гледайте да не се повтори, поне през следващите десет дни. – Обърна се отново към Джим. – Нима нямаш нищо, с което да ми платиш?

– Ами – каза Джим предпазливо – що се отнася до болката ти в стомаха... Чудя се дали преминава, след като ядеш нещо.

– Да – отговори Каролинус – всъщност преминава временно.

– Просто си помислих, че може да имаш, както го наричат там, откъдето идвам, стомашна язва. Хората, които живеят и работят под силно нервно напрежение, често страдат от язва.

– Хората? – Каролинус го погледна подозрително – или драконите?

– Там, откъдето идвам, няма дракони.

– Добре, добре – раздражено го прекъсна Каролинус – не е необходимо да пресилваш истината по този начин. Вярвам ти за този стомашен дявол. Просто проверявам дали разбираш за какво говориш. Нервно напрежение – точно така! Тези язви как ги прогонвате?

– Мляко – отговори Джим. – По чаша краве мляко шест до осем пъти на ден, докато симптомите изчезнат.

– Ха!

Каролинус се обърна, втурна се към един рафт и свали висока

черна бутилка. Отпуши я и изсипа съдържанието, което приличаше на червено вино, в прашна стъклена чаша, поставена на една от близките маси. Вдигна чашата към светлината.

– Мляко – каза той. – Червената течност стана бяла. Каролинус я изпи. – Хмм – рече той, наклонил глава, докато чакаше. – Хмм... – Постепенно усмивка разполови брадата му. – Я-аа, вярвам ти наистина – каза той почти любезно – помага. Да, в името на Силите! Помага! – Обърна се сияещ към Джим. – Превъзходно! Волската природа на млякото има забележителното свойство да успокоява гнева на язвата, която, започвам да си мисля, сигурно е член на семейството на Огнените демони. Поздравления, Горбаш, или Джим, или както ти е името. Ще бъда откровен с теб. Когато спомена одева, че си асистент в колеж, не ти повярвах. Но сега ти вярвам. От седмици не съм виждал по-приятна магийка. Така – той разтърка костеливите си ръце, – да се захванем с твоя проблем.

– Вероятно... – каза Джим – ако сме заедно с Анджи и се заемеш да ни хипнотизираш едновременно...

Веждите на Каролинус се изправиха върху челото му като изплашени зайци.

– На краставичар краставици ще продаваш! В името на Силите! Ето какво не е наред в днешния свят. Пренебрежение и анархия. – Поклати дългия си не особено чист показалец под муцуната на Джим. – Драconi подскачат насам-натам, рицари подскачат насам-натам, природолюбители, великани, страшилища, мраколаци и други куриози и чудаци вършат най-големите проклетии, за да експлоатират малкото природно кътче, в което живеят. Всеки нахалник и асистент в заслепението си се поставя наравно с магистър на Науките! Това е непоносимо.

Очите му пламнаха като живи въглени и засвяткаха гневно към Джим.

– Казвам, непоносимо е. Нямам намерение да го търпя. Ще има ред и мир, Изкуство и Наука, ако трябва дори да преобърна луната.

– Но ти каза, че за двеста и тридесет, тоест за сто и осемдесет килограма злато...

– Това беше бизнес, а сега става дума за етика.

Каролинус захапа брадата си, загриза я за момент и отново я изплю.

– Смятах, че ще се пазарим за цената и ще видя колко струваш. Но след като ми плати с това заклинание против язва... – Изведнъж стана замислен. Очите му се замъглиха, погледът му се разконцентрира сякаш минаваше през Джим. – Да. Да, наистина... много интересно...

– Просто си помислих – каза Джим смирено, – че хипнозата може да помогне, защото...

– Да помогне? – изкрещя Каролинус, като мигновено се върна към действителността. – Разбира се, че би помогнала. Огънят ще помогне да се излекува тежък случай на воднянка, но няма да стопли и съживи мъртъв пациент. Не, не Горбаш, не се сещам за другото ти име, припомни си Първия магически закон.

– Първия какво?

– Първият закон, Първият закон, на нищо ли не са те учили в този колеж?

– Всъщност моята област беше...

– Вече си го забравил, както виждам – усмихна се насмешливо Каролинус. – О, това младо поколение. Законът за Плащането, идиот такъв. Всяко прилагане на Научното магическо изкуство изисква съответна цена. Защо според теб живея от таксите си вместо да правя заклинания? Само заради това, че има нещо в безкрайно количество не означава, че можеш да вземаш, без да даваш. Защо се използват ястреби, котки, орли или пък чираци вместо кристални кълба? Защо магическият еликсир има лош вкус? За всяко нещо трябва да се плаща – в пропорции. Не бих направил това, което е предприел този празноглав аматьор Хансен, без първо да си създам десетгодишен кредит в Ревизионния отдел. А и съм магистър на науките! Той е изразходил запасите си до критичната точка – не може повече.

– Откъде знаеш?

– Е, добри ми асистенте. Не е ли очевидно? Той е бил в състояние да изпрати тази твоя девица – предполагам, че е девица?

– Ами...

– Добре, добре, казвам девица от благоприличие. Чисто абстрактен въпрос така или иначе – отсеке Каролинус. – Проблемът е, че той е бил в състояние да я върне обратно, но се е оказало, че кредитът му в Ревизионния отдел е достатъчен само за пренасянето на твоя дух без тялото ти. В резултат: ти си един дисбаланс – тук и сега, а Тъмните сили обожават такива неща. Или като се вгледам по-задълбочено, налице е хубава деликатна ситуация. И тя е на път да обърне нещата към голямо зло. Ха, ако беше малко по-умен и бе учил, щеше да се сетиш, че ще получиш помощта ми, без да ми плащаш с язовозаклинанието. Така или иначе бих ти помогнал, за да помогна и на себе си, и на всички тук.

Джим се втренчи в него.

– Не разбирам – каза той накрая.

– Естествено за обикновен асистент като теб. Добре, ще обясня подробно. Събитието на появяването ти тук – твоето и на тази Анджи, е нарушило равновесието между Случайността и Историята. Силно го е нарушило. Представи си една люлка. Случайността седи на единия край, Историята – на другия, и се люлеят нагоре-надолу. В един момент Случайността е на върха, след това е долу, а Историята – горе. Тъмните сили обожават това. В подходящия момент те натежават на страната, която почти е достигнала земята, при което или Случайността, или Историята остават постоянно горе. В първия случай настъпва Хаос. В другия – предсказуемост и край на Романтиката, Изкуството, Магията и всички останали интересни неща.

– Но... – Джим беше засипан от думи, – ако случаят е такъв, какво можем да направим?

– Какво? Ще теглим нагоре, когато Тъмните сили бутат надолу, ще бутаме надолу, когато Тъмните сили теглят нагоре. Ще предизвикаме временно равновесие, а след това ще ги ударим с главата напред – с нашите сили срещу техните. Тогава, ако спечелим последната битка, можем да оправим твоето положение и да установим постоянно равновесие. Но тепърва ще има трудности.

– Виж сега, все пак... – започна Джим. Искаше да възрази, че изкарва ситуацията много по-заплетена, отколкото е необходимо. Но не му се отдаде възможност да завърши изречението си. Точно в тоя миг силен удар отвън разлюля къщата из основи и прогърмя драконски глас.

– Горбаш!

– Знаех си – каза Каролинус. – Започва се вече.

ГЛАВА 5

Той се запъти към вратата, отвори я рязко и прекрачи навън. Джим го последва. На пътеката, на около три-четири метра от вратата стоеше Смъргол.

– Привет, магьоснико – забоботи старият дракон, като леко наведе глава. Може и да не ме помниш. Името ми е Смъргол. Нали се сещаш за оная работа със страшилището Гормли Кийп? Виждам, че праплеменникът ми е дошъл при теб, добре.

– А-а, Смъргол. Спомням си – каза Каролинус. – Добра работа свърши тогава.

– Имаше навика да навежда главата си след замах – обясни Смъргол. – Забелязах това някъде на четвъртия час от битката. Оставаше открит само за секунда. Следващия път, когато го направи, пробих защитата му и разсякох мускулите на дясната му ръка. После въпросът бе просто да го довърша.

– Помня. Преди осемдесет и три години. Значи това е праплеменникът ти?

– Знам – каза Смъргол, – малко е твърдоглав, но е от моята плът и кръв, както ти е известно. Разбираш ли се с него, магьоснико?

– Доста добре – рече безизразно Каролинус. – Всъщност позволявам си да ти обещавам, че праплеменникът ти никога вече няма да е същият.

– Надявам се да е така – засия Смъргол. – Всяка промяна е за добро. Но имам лоши новини, магьоснико.

– Не ми казвай!

– Да не ти... – Смъргол онемя.

– Шегувам се. Продължавай, продължавай – каза Каролинус. – Сега пък какво се е случило?

– Ами просто това, че този млад нищожен червей Брай офейка с нашия джордж.

– Какво? – изкрещя Джим. Цветята и тревата полегнаха като от ураган. Каролинус се олюля, а Смъргол потрепери.

– Моето момче – произнесе той укорително, – колко пъти трябва да ти повтарям да не викаш? Казах, че Брай отнесе джорджа.

– Къде? – изстена Джим.

– Горбаш! – строго го смъмра Смъргол. – Ако не можеш да

говориш за това учтиво, после няма да те включа в дискусиата. Не знам защо се вълнуваш толкова всеки път, когато споменем този джордж.

– Слушай... – каза Джим. – Време е да разбереш нещо за мен. Този джордж, както я наричаш, е жената, която аз...

Изведнъж гласните му струни сякаш се парализираха. Не бе в състояние да каже нито дума повече.

– ...за да сме сигурни – намеси се бързо Каролинус, вклинвайки се в тишината, настъпила след бързото и неочаквано замлъкване на Джим, – че този въпрос засяга всички ни. Както обясних на Горбаш, положението е вече достатъчно неприятно и без да го влошаваме. Нали, Горбаш?

Хвърли остър поглед към Джим.

– Трябва да внимаваме, за да не стане още по-лошо, нали? Не искаме да скъсаме и без това изтънялата нишка на събитията. В противен случай може да не съм в състояние да окажа каквато и да е помощ.

Джим установи изведнъж, че гласните му струни отново са свободни и могат да функционират.

– А? А... да – каза той малко пресипнало.

– За да сме сигурни – повтори с равен глас Каролинус. – Горбаш зададе правилен въпрос. Къде е отнесъл Брай този така наречен джордж?

– Никой не знае – отговори Смъргол. – Помислих си, че може би ти ще откриеш, магьоснико.

– Разбира се. Седем килограма злато, моля.

– Седем килограма? – старият дрякон видимо се олюля. – Но, магьоснико, мислех, че искаш да ни помогнеш. Мислех, че ти... Нямам седем килограма злато. Много отдавна изяхох и изпих съкровището си.

Разтреперан се обърна към Джим.

– Хайде, Горбаш, няма смисъл. Ще трябва да оставим надеждата, че ще намерим джорджа...

– Не! – изкрещя Джим. – Слушай, Каролинус. Ще ти платя. Ще взема от някъде седем килограма...

– Момче, болен ли си или какво – Смъргол беше поразен. – Това е само първоначалната му цена. Не бъди толкова припрян.

Той се обърна към магьосника.

– Може би съм в състояние да изцеда един-два килограма, магьоснико – каза той.

Пазариха се като продавачки на риба в продължение на няколко минути, докато Джим седеше и трепереше от нетърпение. Накрая свършиха с цена от два килограма злато, половин килограм сребро и един голям напукан изумруд.

– Дадено – каза Каролинус.

Той измъкна малко шишенце от дрехите си и тръгна към басейна. Приблужи се до долната част на фонтана и го напълни до половината. После отново се върна и започна да търси из меката трева около една от цветните лехи, докато намери оголено пясъчно петно между нежните зелени стръкчета. Наведе се и двата дракона изкривиха вратове от двете му страни, за да гледат.

– Тихо, сега – предупреди Каролинус – ще направя опит с бръмбар-вестител, а те много лесно могат да бъдат разтревожени. Не дишайте.

Джим спря дъха си. Каролинус наклони шищенцето в ръката си и една капка падна върху пясъка, като издаде единствен кристален звън – тинк! Джим видя как светлият пясък потъмнява, докато влагата попива в него.

В първия момент нищо не се случи. След това мокрият пясък се пропука, разтвори се и тънка струя сух светъл пясък бликна отдолу във въздуха. Част от него се натрупа около една вдлъбнатина, която потъна и се превърна в уголемяваща се дупка; приличаше на вход на мравуняк. От време на време се показваха мърдащите черни крачета на насекомо, които бързо ровеха. След секунда ровенето прекъсна и настъпи моментна тишина, после един странен черен бръмбар се промуши наполовина през дупката, спря и ги погледна. Предните му крака се размаха във въздуха и тънък писклив глас долетя до ухото на Джим като звук от спукана грамофонна плоча, повтарящ едно и също по лоша телефонна връзка.

– Отиде в Прокълната кула. Отиде в Прокълнатата кула. Отиде в Прокълнатата кула.

Бръмбарът спря внезапно, мушна се навътре и започна, изхвърляйки пясък, да запълва дупката.

– Не бързай толкова! – отсече Каролинус. Позволил ли съм ти да си тръгнеш? Има и други неща освен да си бръмбар-вестител, например има и слепочи. Върни се веднага, сър!

Пясъкът бликна във въздуха още веднъж. Бръмбарът се появи пак и предните му крака се размаха разтревожено.

– Добре, добре, говори – каза Каролинус. – Ами нашият млад приятел тук?

– Придружители – изкръца бръмбарът-вестител. – Придружители! Придружители!

Отново изчезна от погледите им. Пясъкът пак започна да се изравнява и след няколко секунди земята изглеждаше така, сякаш никога не е

била докосвана.

– Хмм – промърмори замислено Каролинус. – Значи, Прокълнатата кула – там е отнесъл тоя Брай девицата.

Смъргол шумно прочисти гърлото си.

– Това е разрушената кула, на запад в тресавището, нали магьоснико? – попита той. – Я-а, ами според слуховете това е мястото, от което е дошла майката на моето страшилище Гормли Кийп. Същото място, където се е стоварило проклятието върху блатните дракони преди петстотин години.

Каролинус кимна. Очите му се скриха зад гъстите му побелели вежди.

– Това е място на древна магия – отвърна той. – Черна магия. Тези места са като стари рани по земята, зараснали временно, но винаги се отварят, за да причинят ново нещастие, когато се наруши равновесието между Случайността и Историята.

Продължи замислено да говори повече на себе си отколкото на Джим и по-стария дракон.

– Точно това, от което се страхувах – каза той. Тъмните сили не се забавиха да реагират. Сега вашият Брай им принадлежи, дори и да не са го владеели преди. Те са го накарали да хване девицата, за да я направи заложник, който да послужи като оръжие срещу Горбаш. Добре, че заех твърда позиция спрямо бръмба-вестител и получих пълното съобщение.

– Пълното съобщение? – озадачено повтори Джим.

– Точно така – пълното съобщение – Каролинус се обърна наставнически към него. – Сега, когато знаеш, че дамата ти е отведена там, без съмнение си напълно готов да я спасиш, нали?

– Разбира се – каза Джим.

– Разбира се, не – отсече Каролинус. – Не чу ли втората част от съобщението на бръмба? Придружители! Трябва да имаш Придружители, преди да се осмелиш да приближиш кулата. В противен случай и двамата с Анджела сте обречени.

– Но коя е Анджела? – попита Смъргол озадачен.

– Лейди Анджела, драконе – отвърна Каролинус, – е женският джордж, който Брай отнесе в кулата.

– А-ха – каза Смъргол леко натъжен. – Значи не е принцеса в края на краищата. Е, не може да имаш всичко. Но защо Горбаш иска да я спасява? Нека другите джорджи да я спасяват, ако трябва.

– Аз я обичам – свирепо каза Джим.

– Обичаш я? Момчето ми – намръщи се Смъргол ужасен, – примирих се с доста от твоите другари в миналото – тоя вълк и така нататък. Но да се влюбиш в Джордж! Има граница, която всеки благоприличен дракон...

– Хайде, хайде, Смъргол – намеси се Каролинус. – В този случай е забъркана голяма каша.

– Каша...? Не разбирам, магьоснико.

– Това е заплетена ситуация, произлязла от много фактори, неясни или ясни. Както при всяко стечение на обстоятелствата, независимо от времето за протичането им, очевидното не винаги е истина. Накратко праплеменникът ти Горбаш в друг аспект е също така и джентълмен. Нарича се сър Джеймс от Ривъроук и е задължен да спаси своята дама от Тъмните сили, които сега властват над Брай, Прокълнатата кула и... Силите знаят какво още. Накратко, той, когото познаваш като Горбаш, сега трябва да се впусне в търсене, за да възвърне баланса между Слухайността и Историята. И ти не бива да критикуваш или да възразяваш.

– Или да разбирам също, предполагам – каза скромно Смъргол.

– Може и така да се каже – сопна се Каролинус. – Всъщност аз го казвам – гласът му омекна малко. – Всички ние сме въввлечени в нова битка за свобода срещу господството на Тъмните сили, Смъргол. И ще бъде битка, в сравнение с която сражението ти със страшилището Гормли Кийп ще изглежда нищожно. Можеш да стоиш настрана, ако искаш, но не си в състояние да направиш нищо, за да промениш това, което ще последва.

– Да стоя настрана? Аз? – нацупи се Смъргол. – За какъв дракон ме мислиш? Аз съм с Горбаш, а също и с теб, ако си на негова страна. Само ми кажи какво да правя.

– На негова страна съм – безпристрастно каза Каролинус. – Чудесно, Смъргол. В такъв случай най-добре се върни при другите дракони, накарай ги да проумеят опасността и им обясни какви са позициите на Брай, твоите и на Горбаш в цялата тая работа. А колкото до теб – обърнати се той към Джим.

– Аз тръгвам към тая кула независимо дали ти харесва или не.

– Направи го и никога повече няма да видиш своята лейди – гласът на Каролинус изгърмя като залп. Очите му отново засвяткаха. – Направи го и ще сваля ръце от теб. А ако сваля ръцете си, нямаш надежда. И тъй ще слушаш ли?

Джим потисна първоначалния порив да стане и да се махне оттук. Може би Каролинус щеше да му каже нещо важно. При всяко

положение с Анджи щяха да се нуждаят от помощта на магьосника, за да се приберат, дори и след като я спаси. Едва ли беше разумно да противоречи на Каролинус точно сега.

– Ще слушам – отговори той.

– Много добре тогава. Тъмните сили са отнесли твоята дама в кулата си, единствено защото се надяват да те подмамят в своята територия, преди да си събрал достатъчно сили, за да им се противопоставиш. Искат им се веднага да се притечеш на помощ на лейди Анджела, защото ако го направиш, лесно ще те победят. Но ако изчакаш, докато събереш придружителите, за които бръмбарът каза, може те да са тези, които ще бъдат победени. Следователно си пълен глупак, ако тръгнеш сега.

– Но какво ще направят на Анджела... искам да кажа, Анджи... – попита Джим – когато видят, че не съм я последвал. Ще решат, че тя не е добро средство, с което да ме спрат, и ще й сторят нещо ужасно...

– Не могат – прекъсна го Каролинус. – С отвличането на дамата, те са се претоварили и са станали по-уязвими. Ако не се отнасят с нея добре, всички, които са против тях – хора, дракони и зверове – ще се обединят и ще им се опълчат. Тук съществуват правила и колкото е сигурно, че ти ще загубиш в случай че ѝ се притечеш на помощ веднага, толкова е сигурно и тяхното поражение, ако навредят на своя заложник!

Джим започна да се отказва от твърдото си намерение да тръгне веднага след Анджи. Спомни си, че одева бе решил да открие системата, по която действа този свят. Ако Каролинус бе прав, а той се оказа много убедителен оратор...

– И си сигурен, че нищо няма да ѝ се случи, ако не отида в кулата веднага? – попита Джим.

– Със сигурност ще ѝ се случи, ако наистина отидеш веднага.

Джим се предаде с дълбока въздишка.

– Добре – каза той, – какво да правя тогава? Къде да отида?

– Натам! – отговори Каролинус – В посока, точно противоположна на тази, която води към драконската пещера, откъдето дойде.

– Но, магьоснико – намеси се Смъргол объркан, – точно натам са тресавището и Прокълнатата кула, а ти току-що каза, че той не бива да ходи до кулата.

– Дракон! – извика Каролинус, като се обърна към Смъргол. – Трябва ли сега и с теб да споря? Казах „натам“, не съм казал „към кулата“. Дано Силите ми дадат търпение! Нужно ли е да обяснявам лабиринтите на Висшата Магия на всеки тъпоумник и дебелоглавец, който лети, или не? Питам ви?

– Не! – отговори невидимият басов глас от въздуха.

– Ето – каза Каролинус с успокоен тон и избърса потта си. – Чухте Ревизионния отдел. Сега, никакви разговори повече. И без това съм затруден с работа. Тръгвай към драконската пещера, Смъргол. Горбаш, поемай в обратната посока.

Той се обърна и прекрачи прага на къщата си, като затръшна вратата зад себе си.

– Хайде, Горбаш! – прогърмя Смъргол. – Магьосникът е прав. Нека те упътя в правилната посока, а след това ще те оставя. Боже мой, кой е помислял, че ще доживея такива интересни времена при моята възраст.

Като клатеше глава замислен, старият дракон отскочи във въздуха, еластичните му криле се разпериха с оглушителен плясък и той се изви към небето.

След моментно колебание Джим го последва

ГЛАВА 6

– Можеш да видиш началото на тресавището ей там – мъгливата синкава линия отвъд гората, която идва от север и се простира напъряко на пътя ти.

Смргол, който се носеше до Джим, млъкна, когато излязоха от издигация ги нагоре термален поток и размахаха криле, за да прелетят до друг. Преобладаващите ветрове духаха срещу тях.

Джим забеляза, че старият дракон проявява склонност да изпада в мълчание, когато му бе необходимо усилие, за да лети. Това създаваше впечатлението, че Смргол иска да му внуши някакво свое неясно усещане.

– В днешно време в тресавището няма нищо интересно, за нашите дракони, разбира се, с изключение на – Смргол продължи насечено, след като хванаха поредния термален поток и започнаха да се носят плавно към смътните очертания на тресавището – блатните дракони. Както знаеш, Горбаш, те са наши роднини. Далечни, естествено. Без съмнение имаш около петнайсет-шестнайсет братовчедя сред тях, въпреки че те вероятно не помнят връзката. Поначало никога не са били особено мощен клон на фамилията ни, а после, когато ги застигнало това проклетие, те окончателно се отцепили.

Смргол замълча, за да прочисти гърлото си.

– Започнали да живеят отделно дори един от друг. Сред тези мочури и блата няма хубави пещери, разбира се. Сега сигурно се хранят предимно с риба от морето. Това не би ме учудило. Само случайно попаднали мракотаци, морски гущери или залутало се пиле може да се намерят по тези земи. О, има малки имения и обеднели ферми по границите на тресавището, които нападат от време на време. Но и те са пострадали от проклятието и всичко в тях е поразено или пък не става за храна на един здрав дракон като теб и мен, момче. Даже казват, че някои от роднините ни – блатни дракони, са паднали толкова ниско, че се опитвали да я карат на градински зеленчук. Дори чух, че един ял зеле. Зелe! Невероятно...

Отново трябваше да използват крилетe си, за да достигнат друго въздушно течение и тогава, след като Смргол отново заговори, Джим ясно чу как старият дракон се задъхва.

– Е, ето го... Горбаш... – каза той. – Мисля, че се вижда добре.

Пази... си главата, момчето ми. Не позволявай истинската... драконска ярост да те завладее. И не можеш... Но, успех. Е, мисля, че е по-добре да се връщам.

– Да – каза Джим, може би е по-добре. Благодаря за съвета.

– Не ми благодари... момче. Най-малкото, което мога да направя за теб. Е... довиждане, тогава...

– Довиждане.

Джим остана да го гледа как се спуска надолу в стремглав полет и се обръща на сто и осемдесет градуса, за да улови един нисък термален поток и вятъра, духащ откам морето, което сега беше зад него. Отдалечавайки се, Смргол се смали бързо и Джим насочи вниманието си към земите, простиращи се напред.

Сега дърветата и откритата местност, над които бе прелетял, за да стигне до гората с къщата на Каролинус, се сменяха с обширен пейзаж от голи пространства, сред които тук-там стърчаха малки групички от дървета. Виждаха се и няколко мизерни колиби, направени от свързани в снопи опаднали клони и покрити със слама. Обитателите им, които Джим, прелитайки над главите им, изненадваше навън от жилищата им, бързо се разбягваха и изпокриваха. Бяха облечени в кожи вместо в обикновени дрехи и не изглеждаха много привлекателни.

Но колкото по-напред отиваше, толкова по-рядко виждаше такива колиби. Накрая те съвсем изчезнаха. Пущинаците свършиха и гората, която Смргол бе посочил, се виждаше наблизко. Вместо иглолистните гори, които растяха около Звънящата вода, тук имаше предимно опадливи дървета като дъбове и върби. Всички бяха необичайно оголени за това време на годината и отгоре клоните им изглеждаха криви и оплетени, което придаваше на гората особено злокобен вид. Това място не пускаше лесно залуталите се в него.

Джим усети задоволство, че може безопасно да се носи отгоре.

Опиянението от полета отново го накара да се почувства по-добре, отколкото му позволяваха условията. Нямаше ясна представа накъде се е насочил, но това не помрачаваше радостното усещане. Бе поискал да отиде до Прокълнатата кула, а Каролинус се бе противопоставил. Но ето че летеше в посоката, указана от него, и все пак отиваше към кулата. Каквато и да бе причината да лети натам, това, което вършеше в момента, му се струваше напълно правилно...

Сега далечното очертание на гората бе почти под него. Отвъд нея нямаше нищо освен тресавище, простиращо се до неясна тъмносиня ивица, която трябваше да е море. Тресавището обхващаше доста голяма

територия от долина, покрита с избуяла зеленина и вода. То изпълваше пейзажът във всички посоки, докдето стигаше погледът, само напред се синееше морето.

Започна да се оглежда с телескопичното зрение на драконските си очи, за да съзре някаква конструкция, която можеше да е Прокълнатата кула, но не успя да открие нищо. Насрещният вятър внезапно утихна и нов лек повей започна да го тласка в гърба. Насочи крилете си спрямо него и се остави да бъде носен плавно надолу по невидимата въздушна повърхност като по дълга вълшебна пързалка. Тресащицето се приближаваше към него – мочурлива земя, гъсто обрасла с трева и разпокъсана на отделни пътеки и островчета от синята вода. По-плитките заливи и протоци също бяха обрасли с висока морска трева и тръстики. От време на време от някое блато се издигаха ята от водни птици, виеха се нагоре като дим, прелитаха и кацаха на повърхността на друго блато неколкостотин метра по-далеч. Крясъците им, приглушени от разстоянието, стигаха слабо до свръхчувствителния слух на Джим.

На запад, на брега на морето се трупаха тъмни облаци.

Джим се извиси над спокойната вода и меката трева и усети далечния мирис на соленото море. Погледна разтревожено залязващото слънце – в този момент то се плъзгаше зад гъстите облаци, които току-що бе забелязал. Скоро щеше да се свечери. Беше гладен и нямаше и най-малката представа какво трябва да прави, след като се стъмни. Със сигурност не можеше да продължи да лети. Не би било приятно да се спусне на земята стремително, тъй като нямаше да има видимост, по-точно щеше да е лошо, ако кацне в някой от заливите или в блато. Би могъл да се приземи и да тръгне пеша, но имаше опасност да затъне в тресащицето.

Най-разумното след като слънцето залезе, помисли си той, е да прекара нощта на едно от малките островчета под него. Не че тази перспектива му изглеждаше много удобна. Долу щеше да бъде незащитен, ако нещо се промъкнеше към него.

Джим се сепна, защото изведнъж се сети какво представлява. Осъзна, че разсъждаваше като човек, а не като дракон. Кое нормално същество ще иска да се промъкне до дракон? Като се изключи рицар в броня. А откъде ще се вземе рицар в броня да се скита из тъмното? Или пък друг дракон? Единственият, от когото имаше основание да се страхува тук, при положение, че Смргол бе описал правилно блатните дракони, беше Брай. А Брай щеше да сгреша, ако се приближеше до Джим при настроението, което сега го бе обзело.

Всъщност, помисли си Джим, нямаше нещо, което да му се иска

повече от това, да впие зъби и нокти в Брай. Усети жестокост. В него пламна свиреп гняв като горещ въглен, раздухан в гърдите му. Чувството бе доста приятно. Остави го да се разгори и пламне, докато изведнъж му хрумна, че гневът, който изпитва, е по-скоро драконски, отколкото човешки. Може би за това говореше Смргол, когато го посъветва да не позволява истинската драконска ярост да го завладее.

Джим направи значително усилие да остави настрана емоциите си, но огънят, който бе разпалил в себе си, не можеше да се угаси толкова лесно. Разтревожен започна да се бори с това чувство, но за късмет точно в този момент съзря силуета на друг дракон, кацнал на едно от островчетата точно пред него.

Другият дракон се занимаваше с нещо, което лежеше в тревата. Височината и ъгълът, от които гледаше Джим, му пречеха да види какво е, но така или иначе това нямаше значение. Видът на другия дракон сега бе напълно достатъчен, за да лумне отново яростта му.

– Брай! – думата прогърмя спонтанно в гърлото му.

Инстинктивно подуши въздуха и се спусна като изтребител с поглед, вперен в целта отдолу.

Врълхлетя достатъчно бързо, за да предизвика внезапна изненада, но за нещастие имаше една пречка. Дори малък самолет с изключен двигател създава значителен шум, когато пикира стремително. А един едър дракон като Горбаш изпитваше не по-малко съпротивление на въздуха от обикновен лек двуместен самолет. Още повече, че драконът отдолу явно познаваше от опит този шум, защото, без да вдигне поглед, направи безумен отскок и се прекатури през главата и опашката си в мига, в който Джим се стовари там, където той бе стоял преди секунда.

Атакуваният дракон се преобърна напълно, седна, хвърли поглед към Джим и започна да скимти:

– Не е честно! Не е честно! – изплака той с доста тънък за дракон глас. – Само защото си по-едър от мен. Трябваше да се боря два часа за нея. На няколко пъти почти ми избяга. Освен това е първата с добра големина, която минава през тресавището от месеци насам, и ти сега ще ми я вземеш. А нямаш нужда от нея, ни най-малко. Ти си едър и охранен, а аз съм слаб и гладен...

Джим премигна и се опули. Премести погледа си от дракона към това, което се намираще отпред в тревата, и видя, че е труп на доста стара и дръглива крава, лошо изпохапана, със счупен врат. Погледна отново другия дракон и едва сега осъзна, че по размери той бе малко по-едър от половината на Джим и изглеждаше толкова измършавял, сякаш всеки

момент щеше да припадне от глад.

– ...Мой късмет! – шепнесе другият дракон. – Всеки път, когато хвана нещо хубаво, се появява някой и ми го взема. Непрекъснато ям риба...

– Спри! – каза Джим.

– ...Риба, риба, риба! Студена риба без никаква топла кръв, която да влее сила в костите ми...

– Чакай, казвам ти! МЛЪКНИ! – изкрещя Джим с най-силния глас на Горбаш.

Другият дракон спря да се оплаква така рязко сякаш беше грамофон, на който са дръпнали щепсела от контакта.

– Да, сър – каза плахо той.

– За какво говориш? – попита Джим. – Няма да ти взема кравата.

– О, не, сър – каза другият дракон, като изхихика, сякаш за да покаже, че никой не може да се съмнява в чувството му за хумор.

– Няма.

– Хи-хи-хи – подсмихна се дребният дракон. – Голям шегаджия сте, Ваше Благородие.

– По дяволите, говоря сериозно – отсече Джим и се отдръпна от трупа. – Хайде, яж. Помислих те за друг.

– О, не я искам. Наистина не я искам. Просто се пошегувах, че умирам от глад. Наистина.

– Виж – каза Джим, като дръпна юздите на драконските си емоции, които отново се разпалваха, – как се казваш?

– О, ами – отвърна другият дракон. – О, ами... нали знаете...

– КАК СЕ КАЗВАШ?

– Секо, Ваша Милост – изстена драконът уплашено. – Просто Секо, това е. На никого не трябва, Ваше Височество. Аз съм просто дребен, незначителен блатен дракон.

– Не е нужно да ми се кълнеш – каза Джим. – Вярвам ти. Добре, Секо – той посочи към умрялата крава. – Започвай да ядеш. Аз не искам, но може би ще ми дадеш някои сведения за това място и за обитателита му.

– Ами... – Секо увърташе. През време на разговора той се промъкваше напред и се омилкваше, докато отново се приближи до кравата. – Извинете маниерите ми на хранене, сър. Аз съм просто един блатен дракон – и той се нахвърли бързо и изгладняло върху месото пред него.

Джим го наблюдаваше. Първо изпита състрадание и остави другия дракон да поеме малко храна, преди да го накара да говори. Но докато

стоеше и гледаше, самият той започна да усеща болка от глад, която не беше за пренебрегване. Стомахът му изкурка – внезапно и шумно. Погледна разкъсания труп на кравата и си каза, че това е храна, която никой цивилизован човек не би искал да яде. Сурово месо... от мъртво животно... кръв, кости, кожа...

– Кажи – рече Джим, като се промъкна по-близо до Секо и кравата и се покашля, – изглежда доста апетитно, все пак?

Стомахът му отново изкурка. Явно драконското му тяло нямаше човешките задръжки, относно качествата и вида на храната, която виждаше.

– Секо?

С нежелание Секо вдигна глава от кравата и завъртя предпазливо очи към Джим, но продължи да дъвчи и да преглъща обезумяло.

– Ъ-ъ, Секо, аз съм чужд по тези места – каза Джим. – Предполагам познаваш местността наоколо доста добре. Аз... кажи какъв вкус има кравата.

– О, ужасен... м-м-пф... – отвърна Секо с пълна уста. – Жилава, стара... ужасно, наистина. Става за блатен дракон като мен, но не и за...

– Добре, за сведенията, които ти исках...

– Да, Ваша Милост.

– Мисля си... Е, това е твоята крава.

– Това е което ми обеща Ваше Благородие – отвърна Секо предпазливо.

– Но знаеш ли, чудя се – Джим му се усмихна доверчиво. – Просто се чудя какъв вкус има една крава като тази. Нали знаеш, никога преди не съм опитвал такива неща.

– Не, сър. – една голяма сълза бликна от окото на Секо и плясна долу върху тревата.

– Наистина не съм. Чудя се... зависи сега от теб... би ли възразил, ако просто я опитам?

Още една голяма сълза се изтъркули по бузата на Секо.

– Ако... ако Ваше Благородие желае – каза задавено той. – Бихте ли... бихте ли се обслужили, моля?

– Ами благодаря – каза Джим.

Той се приближи и за проба впи зъбите си в рамото на трупа. Гъста струя сок от топлото месо премина през езика му. Разкъса рамото...

Малко по-късно той и Секо седяха и облизваха кокалите със своите груби раздвоени езици, грапави като най-едрата шкурка.

– Достатъчна ли ти бе храната, Секо? – попита Джим.

– Повече от достатъчна, сър – отговори блатният дракон, като се взираше в оголения скелет с безумен и изгладнял поглед. – Въпреки че, ако не възразявате, Ваше Благородие, имам слабост към костния мозък.

Вдигна бедрената кост и я захруска като захарна пръчка.

– Утре ще уловим друга крава, аз ще я убия за теб – каза Джим. – Ще можеш да я изядеш сам цялата.

– О, благодаря, Ваше Благородие – отговори Секо с учтива липса на убеденост.

– Наистина... Сега за Прокълнатата кула, къде се намира?

– Ка-какво? – заекна Секо.

– Прокълнатата кула. Прокълнатата кула! Нали знаеш къде се намира?

– О, да, сър. Но, Ваше Благородие, не бихте искали да ходите там, нали, Ваша Милост? Не че се осмелявам да давам на Ваша Светлост съвет – Секо внезапно извика със силен ужасен глас.

– Не, не, продължавай – каза Джим.

– ...разбира се, аз съм само един дребен низш блатен дракон, Ваше Благородие, не като Вас. Но Прокълнатата кула, това е ужасно място, Ваше Височество.

– Колко ужасно?

– Ами... просто е ужасно – Секо му хвърли нещастен поглед. – То ни развали всички, нали знаете, преди петстотин години. Ние бяхме също като вас, другите дракони. Е, разбира се, не чак толкова големи и жестоки, сър. Казват, че след това Тъмните сили били отблъснати и затворени отново, а самата кула била разрушена. Но това не е помогнало много на нас, блатните дракони. Всички други просто си отишли в къщи и ни оставили да се оправяме сами. Така че сега би трябвало да сме добре, но въпреки това не бих приближил кулата, ако бях на мястото на Ваше Благородие. Наистина не бих.

– Но какво толкова страшно има там? – попита Джим. – Какво необикновено има?

– Ами не бих казал, че изобщо има нещо, в което Ваша милост да забие нокти. Просто каквото или който се приближи към това място, без да принадлежи към него, искам да кажа... то им прави нещо, сър. Разбира се, там ходят най-вече злите създания, но понякога стават много странни работи и напоследък...

Секо млъкна и започна усилено да рови из кокалите на кравата.

– Напоследък какво?

– Нищо... наистина нищо, Ваше Превъзходителство – извика Секо

пискливо, скован от уплаха. – Ваша Знаменитост не бива да въвлича един нищожен, дребен блатен дракон. Ние, както знаете, не сме много умни. Имах предвид... напоследък кулата е станала по-страшна от всякога. Никой не знае защо. И всички стоим достатъчно далеч от нея.

– Вероятно само си въобразявате – кратко каза Джим.

По природа винаги беше скептичен и въпреки че този странен свят бе преизпълнен с всякакви явления, противоречащи на закономерностите, които познаваше, мисълта му инстинктивно отхвърляше прекомерното в свръхестественото – особено, помисли си той, когато то наподобява дълнопробните филми на ужасите.

– Знаем каквото знаем – каза блатният дракон с необикновена упоритост. Протегна мършавия си съсухрен преден крайник. – Това въображение ли е?

Джим изсумтя. От храната, която току-що бе погълнал, го налегна дрямка. Последните сивеещи светлини на здрача му подействаха приспиващо. Обзе го безразличие и леност.

– Май ще подремна малко – каза той. – Все пак, как да намеря Прокълнатата кула?

– Тръгнете право на запад. Не можете да я подминете.

Последните думи на блатния дракон бяха съпроводени от треперене. Но на Джим му се спеше прекалено много, за да го е грижа. В просьница чу останалото, което Секо му каза.

– Намира се далеч по Големия път. Това е широка ивица твърда земя, дълга пет мили, която се простира през тресавището от изток на запад и стига до морето. Просто ще я следвате, докато отидете до кулата. Тя е разположена върху висока скала с изглед към морето.

– Пет мили... – промърмори Джим. Налагаше се да изчака до сутринта. Тази перспектива не беше неприятна. Бронираното му тяло изглежда не усещаше нощните температури, каквито и да бяха, а тревистата земя под него бе мека.

– Да, мисля, че ще поспя – изломоти той. Излегна се на тревата и се подаде на желанието на драконското си тяло – изви назад дългия си врат и подобно на птица мушна глава под едното си крило. Ще се видим на сутринта, Секо.

– Както иска, Ваше Превъзходителство – отвърна блатният дракон със смирен тон. Ще се свия тук и ако съм нужен на Ваша Милост, Ваша Милост трябва само да ме повика и аз ще се появя...

Думите все по-слабо достигаха до ушите на Джим, докато потъваще в съня като претоварен кораб в дълбока вода.

ГЛАВА 7

Когато отвори очи, слънцето бе вече високо над хоризонта. Ярката прозрачна светлина в хладното ранно утро осветяваше кристално чистия свод на небето над него. Свежият бриз поклащаше леко морската трева и папурите и ситно къдреше водата на плиткото езерце, до което лежеше Джим. Той се надигна, прозя се широко и премигна.

Секо го нямаше. Също и остатъците от костите. За миг Джим усети пристъп на безпокойство. Подсъзнателно бе разчитал да измъкне още информация за тресавището от блатния дракон. Но после безпокойството премина в изумление. Мисълта за това, как Секо събира оглозганите кости, внимавайки да пази пълна тишина, и се измъква преди зазоряване, погъделичка чувството му за хумор.

Приблужи се до ръба на езерото и започна да лочи като огромна котка; изливаше в гърлото си по няколко литра вода с всеки тласък на дългия си език. Утолил най-после жаждата си, погледна на запад към мъгливата ивица на морето и разпери криле.

– О-ох! – изпъшка той.

Бързо ги сви отново, като мислено се прокле. Разбира се, трябваше да го очаква – вчера Смргол бе останал без дъх, докато летеше. При първия опит да разпери крилето на Горбаш, сякаш остри ножове се бяха забили в рядко използваните му преди това мускули. Както всеки, претоварил нетренираното си тяло, се почувства скован като дъска. Особено схванати бяха мускулите, от които най-много се нуждаеше.

Иронията от това не му убегна. В продължение на двадесет и шест години беше живял достатъчно добре без криле. Използувал ги бе само един ден, а почувства обида, че трябва да продължи пеш. След като изумлението му премина, той се обърна към морето и тръгна по една от пътеките. За нещастие тя не се простираше право напред. Инстинктивно се опитваше да върви по земята колкото е възможно повече, но често се налагаше да прескача малките протоци, при което автоматично разперваше криле и усещаше нови болезнени пробождания в летателните мускули. Един-два пъти се наложи да преплува проток или малко езерце, където бе прекалено широко, за да прескочи. Тогава разбра защо драконите предпочитат ходенето или летенето. За разлика от хората те явно имаха по-голямо специфично тегло от водата. Налагаше се да плува яростно, за да не потъне. Откри, че драконското му тяло изпитваше

почти истеричен страх, когато водата стигнеше над носа му.

Като продължи да се движи по този начин, накрая стигна до една доста широка ивица земя. Заклучи, че е Големия път, за който му бе казал Секо. Не бе видял подобен на него в тресавището и като още едно доказателство, той се простираше докъдето стигаше погледът, прав като римски път. Можеше да се допусне, че е бил построен – издигаше се с няколко метра над окръжаващите го земи, обрасъл с храсти и тук-там с дървета.

Джим се изтърколи на земята – току-що бе преплувал прекалено широк воден участък, който нямаше как да прескочи – и се строполи по корем срещу слънцето. Едно дърво наблизко засенчваше очите му. Топлите слънчеви лъчи отпуснаха скованите му мускули, а тревата бе мека. През цялата сутрин бе ходил и плувал и сега обедната тишина го успокояваше. Почувства се уютно. Килна глава върху предните си лапи и се унесе...

Събуди се от някаква песен. Вдигна глава и се огледа. Някой идваше по пътя. Джим чу отчетлив тропот на конски копита по твърдата земя, дрънчене на метал и скърцане на кожени гети и над всичко това – веселото тананикане на чист и плътен глас. Нямаше представа какви са били първите строфи от песента, но припевът ясно долетя до ушите му:

Победно Невил-Смит върви
във битки и във сеч.
О, блатен дракон, трепери
пред острия му меч.

Може би бе чувал мелодията някъде преди. Все още се чудеше дали наистина му е позната, когато запращяха клони. Преградата от храсти, издигаща се на около три метра пред него, се разтвори и разкри мъж, облечен изцяло в броня, с отворен шлем; точно под върха на изправеното му копие се вееше тясно алено знаме. Седеше върху едър тромав бял кон. Заинтересуван, Джим се изправи, за да погледне.

Оказа се, че това не е най-разумната му постъпка. Мъжът върху коня веднага го забеляза, шракна надолу забралото на шлема си и стисна дългото копие в ръката си, защитена с желязна ръкавица. Златните му шпори пробляснаха и белият кон хукна шумно в галоп право към Джим.

– Невил-Смит! Невил-Смит! – чу се приглушен рев зад шлема.

Рефлексите на Джим бързо се задействаха. Излетя право нагоре, като забрави за скованите си мускули. Тъкмо се канеше да връхлети върху

приближаващата се фигура, когато за части от секундата хладният показалец на благороднието докосна съзнанието му и той се вкопчи в най-горните клони на дървото, което му бе пазило сянка.

Рицарят, за каквото го взе Джим, дръпна юздите на коня, той избуксува и спря, прикляйкайки точно под дървото. Рицарят погледна нагоре през клоните към Джим. Джим погледна надолу. Дървото му се бе видяло доста голямо, докато лежеше под него. Сега, когато висеше горе с цялата си драконска тежест, клоните се бяха огънали застрашително и той се бе оказал малко над главата над своя нападател. По-близо отколкото предпочиташе.

Рицарят повдигна забралото си и изкриви глава, за да вижда нагоре. Под сянката на шлема Джим различи четвъртито, доста изпито лице с пламтящи сини очи, разположени над голям орлов нос. Брадичката беше издадена и му придаваше благороден вид.

– Слез долу – каза рицарят.

– Не, благодаря – отвърна Джим, като се държеше с опашка и нокти здраво за стъблото на дървото.

Последва кратка пауза, в която и двамата обмисляха ситуацията.

– Дяволски проклет блатен дракон! – каза накрая рицарят.

– Не съм блатен дракон.

– Престани със скапаните си глупости!

– Не съм.

– Разбира се, че си.

– Казвам ти, че не съм – рече Джим и усети първите пристъпи на раздразнение, породено от драконския му нрав. Овладя се и започна да говори разумно.

– Всъщност обзалагам се, че не можеш да отгатнеш кой съм в действителност.

Рицарят явно нямаше желание да отгатва кой е Джим. Изправи се върху стрemenата и промуши копие то си през клоните, но върхът му остана на цял метър по-ниско от тялото на Джим.

– Дявол да го вземе – отчаяно каза той. Смъкна копие то си и изглежда се замисли за момент. – Ако сваля бронята си – говореше рицарят очевидно на себе си, – ще мога да се кача на скапаното дърво. Но какво ще стане, ако след това той долети долу и се наложи да се бием на проклетата трева?

– Виж! – провикна се Джим. – Склонен съм да сляза – рицарят погледна с нетърпение нагоре, – но при условие, че първо изслушаш без предубеждение това, което имам да ти кажа.

Рицарят помисли.

– Добре – въздъхна най-сетне той. Размаха копието си предупредително към Джим. – Но без да молиш за милост.

– Разбира се, че не.

– Защото няма да ти простя, по дяволите! Не давам такива обещания. На вдовици, сираци, мъже и жени – християни, и на почетни врагове, които се предават на бойното поле... Но не и на дракони.

– Не – каза Джим, – нищо подобно. Просто искам да те убедя кой съм в действителност.

– Не ме интересува кой си в действителност.

– Ще те заинтересува – каза Джим. – Защото аз всъщност изобщо не съм дракон. Направиха ми... магия, за да ме превърнат в дракон.

– Правдоподобна история.

– Наистина! – Джим бе забил нокти в ствола на дървото, но кората под тях започна да се кърти. – Аз съм човек колкото си ти. Познаваш ли С. Каролинус, магъосника?

– Чувал съм за него – изсумтя рицарят. – Кой ли не е? Предполагам, ще го обвиниш, че те е омагьосал?

– Ни най-малко. Магъосникът ще ме преобрази веднага, след като намеря дамата, която аз... за която съм сгоден. Един истински дракон избяга с нея. Затова съм тръгнал толкова надалеч от къщи. Погледни ме. Приличам ли на твоите обикновени блатни дракони?

Рицарят го огледа.

– Хмм – каза той и замислено потърка носа си. – Като разсъдя, ти си един път и половина по-голям от драконите, които съм срещал.

– Каролинус откри, че моята дама е била отвлечена в Прокълнатата кула. Изпрати ме да намеря придружители, с които да я спася.

Рицарят се облещи.

– Прокълнатата кула? – повтори той.

– Точно така.

– Никога не съм чувал дракон или което и да е друго нормално същество да иска това – да отида в Прокълнатата кула. И аз самият не бих посял. Небеса! Ако си дракон, не ти липсва смелост.

– Но не съм – каза Джим. – Затова имам... ъ-ъ... смелост. Аз съм джентълмен като теб. Призван съм да спася своята дама, която обичам.

– Обичаш? – рицарят се пресегна към дисагите си, извади парче плат и издуха носа си. Това май ме трогва. Обичаш твоята госпожица?

– Не обича ли всеки рицар дамата си?

– Ъ-ъ... – той прибра кърпичката си отново. – Някои да, някои не –

в днешно време са важни убежденията. Но това е съвпадение. Нали разбираш, аз също обичам моята дама.

– Е, тогава – каза Джим – това е още по-силен довод да не ми преchiш да спася моята.

– Откъде да знам, че говориш истината? – рече рицарят накрая. Проклетите дракони могат да кажат всичко.

Джим усети внезапно вдъхновение.

– Виж какво – каза той, – вдигни сабята си с острието надолу. Ще се закълна пред кръста на дръжката, че това, което говоря, е истина.

– Но ако си дракон, каква полза ще има? Драконите нямат душа, по дяволите!

– Няма, разбира се – отвърна Джим, – но християните имат. И като християнин не бих посмьл да положа лъжлива клетва, нали?

Джим гледаше как за известно време рицарят се бори с обратната логика. Накрая се предаде.

– О, добре – каза той, вдигна сабята, като я държеше за острието, и остави Джим да се закълне.

Прибра я обратно в ножницата. Джим се пусна от дървото, и полускочи, полупадна на земята.

– Би могло да бъде... – каза рицарят унило, загледан в Джим, докато той се изправяше на задните си крака и почистваше лапите и ноктите си от кората и клончетата. – Имаше един монах в сиво калугерско наметало, който дойде в замъка миналия Архангеловден и ми каза една рима, преди да си тръгне:

Правдива кауза. Тогава
със битката ще дойде слава.

– Но не знам как се тълкува.

– Нима? – попита Джим, като съобразяваше бързо. – Бих казал, че е очевидно. Аз съм призван да спася своята дама и ако се опиташ да ме убиеш, каузата ти ще бъде погрешна. Следователно това няма да ти донесе слава.

– В името на Свети Йоан! – каза рицарят възхитено. – Разбира се! А си мислех, че съм преследвал обикновен блатен дракон. Какъв късмет! Сигурен ли си, че твоята кауза е вярна? Не се съмняваш, предполагам.

– Не, разбира се – отговори Джим с достойнство.

– Е, тогава аз имам късмет. Естествено ще трябва да поискам разрешение от моята дама, доколкото е въвличена друга госпожица, но съм

сигурен, че тя няма да се противопостави. Май е по-добре да не чакаме някой да ни представи един на друг.

Той завъртя щита си обратно, за да го види Джим. На червен фон се открояваше голямо Х от сребро, което приличаше на диагонално изписан кръст. Под него, изобразено в черно, едно доста чудновато животно заемаше триъгълника, образуван от долната част на Х-а.

– Гюлз и сребро, разбира се – продължи рицарят, – означава Брайън Невил-Смит от войнството Раби. Още на времето, когато праядо ми е бил най-младият член на семейството, в отличителния му знак е бил поставен елен в черно. Аз съм пряк негов потомък.

– Невил-Смит – каза Джим, припомняйки си името от песента, която току-що беше чул, и познанията по хералдика, които можа да изрови от паметта си, – аз нося... в истинското си тяло...

– Без съмнение, сър – съгласи се Невил Смит.

– Гюлз и машинописно сребро върху писалище в черно. Сър Джеймс Екерт, рицар Бакалавър – внезапно Джим си спомни това, което Каролинус бе обяснил на Смргол, и се възползва, за да спечели малко авторитет. – Барон от Ривъроук. Чест е да се запозная с теб, сър Брайън.

Невил-Смит свали шлема си, окачи го на лъка на седлото и озадачено се почеса по главата. Имаше светлокафява коса, доста смачкана от шлема. Сега, когато слънцето освети лицето му, се виждаше, че не е по-стар от Джим. Това, което в сянката на забралото създаваше впечатление за голяма зрялост, бяха силният загар и леките бръчки около ъгълчетата на сините му очи. Един светъл белег съединяваше долната част на бузата му с челюстта и така придаваше ветерански вид на изражението му.

– Машинописно... – мърмореше си сър Брайън. – Машинописно...

– Един местен звяр, подобен на грифон – бързо каза Джим. – Имаме ги много в Ривъроук, намира се в Америка – земя на запад, зад морето. Може и да не си я чувал.

– Дяволите да ме вземат, ако съм – отговори честно сър Брайън. – Там ли беше омагьосан?

– Ами, и да, и не – каза Джим внимателно. – Бях пренесен във вашата земя посредством магия, както и дамата... Анджела. После, когато се събудих, открих, че съм превърнат в дракон.

– Наистина? – сър Брайън имаше удивително невинни очи, несъответстващи на загара и белега по лицето му. – Анджела, а! Красиво име.

– Както и самата тя – отговори важно Джим.

– Хайде, сър Джеймс! Може би докато имаме възможност, трябва

да си поговорим повече за нашите дами, а не да чакаме да се опознаем достатъчно добре.

Джим преглътна.

– От друга страна – каза бързо той, – ти ми казваше за твоята дама. Как ѝ беше името?

– Лейди Джеронд – сър Брайън започна да тършува из дисагите си. – Имам едно украшение някъде тук. Нося го на ръката си, когато очаквам да се натъкна на противник, естествено, но когато преследвам дракони... Един момент. Май е точно под ръката ми...

– Защо просто не ми кажеш какво е? – предложи Джим.

– Добре – сър Брайън се отказа да търси. – Това е кърпа с монограма „Д. д'Ч“ – лейди Джеронд Изабел де Чени, понастоящем господарка на замъка Малвърн. Баща ѝ, сър Орин замина в източните земи да воюва срещу езичниците преди три години, пет дни преди Петдесетница и оттогава няма никаква вест от него. Ако не беше това, а и необходимостта да бродя из цялата земя, за да печеля слава и прочие, щяхме вече да сме се оженили.

– Защо го правиш тогава? Имам предвид да се скиташ по земята – попита Джим заинтригуван.

– Мили Боже, ами Джеронд настоява. След като се оженим, тя иска да се прибера в къщи невредим.

Джим нямаше желание разговорът да премине в спор. Той се съгласи.

– Ами как е при вас, отвъд морето? – попита сър Брайън. – Тук, след като се ожена и имам моя земя, трябва да мобилизирам собствена войска в случай че стане война и господарят ме извика на служба. Ако не съм си спечелил име, ще бъда принуден да марширувам наред с дрипава паплач от некадърници и селяндури, събрани от кол и от въже. Такива биха си плюли на петите само при вида на един опитен въоръжен мъж и вероятно няма да ми оставят друга възможност, освен да умра на полето заради едната чест. От друга страна, ако се прославя като воин, под знамето ми биха дошли да служат с готовност добри и опитни хора, защото ще знаят, че ще се грижа за тях. И поради тази причина и те ще се грижат за мен.

– Ох – каза Джим.

– И още – продължи да размишлява сър Брайън, – това преследване ни държи във форма. Макар че, трябва да отбележа, тук блатните дракони не стават за добра тренировка. Ето защо когато те видях, имах големи надежди. Разбираш, че не можем да тренираме със съседите.

Прекалено голям е рискът някой да се разгневи и това да предизвика вражда.

– Разбирам – отвърна Джим.

– Обаче – каза сър Брайън и лицето му просветна, – всичко е добре, когато завършва добре. И твоето дело да спасиш дамата си със сигурност е по-ценно от възможността да повдигна репутацията си, като убия половин дузина блатни дракони. Въпреки че, както казах, е необходимо първо да получи разрешение от Джеронд. За щастие замъкът Малвърн е само на ден и половина езда от тук. Дълго време, все пак, така че не е ли по-добре да тръгваме?

– Да тръгваме?

– Да пътуваме. Да изминем разстоянието, сър Джеймс! – Брайън погледна към слънцето. – Остава ни да вървим по светло само половин ден, което означава, че е пладне и ще видим портите на замъка Малвърн най-рано в другиден. И така, тръгваме ли?

– Чакай малко – отговори Джим. – Казваш, че и двамата ще отидем до този замък. Защо?

– Човече, обясних защо – каза сър Брайън с нотка на нетърпение и дръпна поводите, за да обърне коня си на изток. – Най-напред лейди Джеронд трябва да даде позволения си. В края на краищата първото ми задължение е към нея.

Джим онемя.

– Все още не разбирам – каза той накрая. – Разрешение за какво?

Но Брайън вече бе подкарал коня си, загърбил морето. Джим побърза да го догони.

– Разрешение за какво? – повтори той.

– Сър Джеймс! – отвърна Брайън, обърна се рязко и погледна Джим право в очите. Върху коня главата му достигаше точно до главата на Джим, който ходеше на четирите си крака. – Ако този непрестанен въпрос е някаква шега, това е проява на лош вкус. За какво друго бих могъл да искам разрешение от дамата си, освен за да те съпроводя в твоето дело и да стана един от придружителите, които ми каза, че търсиш?

ГЛАВА 8

Продължиха мълчаливо един до друг. Докато яздеше, Брайън гледаше упорито и обидено напред. Джим беше зает да привиква с мисълта, че рицарят ще му бъде придружител.

В действителност не беше обърнал голямо внимание на Каролинус, когато той повтори думите на бръмбъра, че Джим трябва да намери придружители, за да му помогнат да спаси Анджи и да се изправи срещу Тъмните сили. Но доколкото бе обмислял това, смяташе да избира кои да се присъединят към него. Не си бе представял, че те сами ще му се предлагат.

Очевидно нямаше пречки Брайън да не е подходящ за придружител. Явно не му липсваше смелост и видът му доказваше, че има някакъв опит в битки. Но като се изключи това, какво знаеше Джим за този човек? Нищо в действителност, единствено името му, въоръжението му и коя бе неговата дама.

От друга страна, на харизания кон зъбите не се гледат. Каролинус беше казал, че Силите действат и бе дал да се разбере, че обитателите на този свят ще бъдат разделени на два лагера – Тъмните сили и тези, които като Джим им се противопоставят. Ако това беше вярно, значи трябваше да е възможно да се установи към кой лагер принадлежи всеки отделен човек, като се наблюдава с кого се събира и какво прави.

Брайън се бе приобщил към Джим. Значи по това определение принадлежеше към лагера против Тъмните сили.

Джим прекъсна мислите си и осъзна, че рицарят все още язди до него навъсен, явно готов да избухне. Трябваше да последва някакво извинение.

– Сър Брайън – каза Джим малко неловко, – извини ме, че не те разбрах, когато предложи услугите си като придружител. Причината за това е, че нещата са различни там, откъдето идвам.

– Несъмнено – отговори Брайън, без да се усмихне.

– Повярай ми – каза Джим, – това не беше никаква шега. Бе просто липса на... ъ-ъ... съобразителност, която ми попречи да разбера за какво говориш.

– А-ха – отвърна Брайън.

– Естествено, не бих и могъл да искам по-добър придружител от джентълмен като теб.

– Правилно.

– И съм премного радостен, че си с мен.

– Наистина.

Джим имаше чувството, чу чука на вратата на къща, чийто собственик е вътре, но упорито отказва да отговори. Започна да изпитва досада. Хрумна му една идея, която го накара почти видимо да се усмихне. Пренебрегването на обичаите на друг народ можеше да има и обратен ефект.

– Разбира се, ако още отначало знаех номера на социалната ти осигуровка – каза той, – щеше да е различно.

Очите на Брайън пробляснаха. Продължиха да пътуват мълчаливо един до друг още около минута, след което рицарят проговори отново:

– Номера, сър Джеймс?

– Ами да – каза Джим, като повдигна веждите си. – Номерът на твоята социална осигуровка.

– Да ослепея, ако някога съм чувал за такова нещо!

Джим съчувствено изцъка с език.

– Не е чудно, че ти се е сторило необичайно от моя страна, когато не разбрах предложението ти да ми бъдеш придружител. Там, откъдето идвам, не може да се предприеме нищо, ако не е известен номерът на социалната осигуровка на един джентълмен. Естествено си помислих, че криеш твоя поради някакви лични причини. Ето защо не ми хрумна, че предлагаш да ме придружиш.

– Но аз нямам какво да крия, по дяволите! – запротестира сър Брайън.

– Нямаш?

– В името на Свети Джилс, не!

Джим отново изцъка с език.

– Това е проблемът, когато живееш в провинцията – каза огорчено сър Брайън. – Вероятно в Двора използват тези, какви ги нарече, номера от година, а никой от нас тук не е и чувал за тях.

Продължиха мълчаливо още малко.

– Ти имаш, предполагам? – попита Брайън.

– Ами, да – бързо отвърна Джим. Изрови от паметта си – 469-69-9921.

– Дяволски прекрасно число.

– Е... – Джим реши, че при създалата се предпоставка може да повдигне реномето си. – Все пак съм барон в Ривъроук.

– О, разбира се.

Пояздиха още малко.

– Мисля си... – каза сър Брайън.

– Да, сър Брайън?

Брайън се покашля.

– Ако имах и аз някакъв собствен номер, би ли се осмелил да предположиш какъв ще е той?

– Е... не зная...

– Добре, добре. Разбирам, че не биваше да те питам. Това ме представя в неблагоприятна светлина. – Брайън се обърна разтревожен към Джим. – Кажи ми номера, който ми даваш, и аз няма да разисквам...

– Не мисли за това – каза Джим.

– Все пак си мисля.

– Не трябва – настоя Джим. Започваше да се чувства малко виновен. – Сигурен съм, че номерът ти, ако имаше такъв, щеше да е много голям.

– Не, не. Вероятно съвсем обикновено число. Какъв съм аз в края на краищата? Един провинциален неженен рицар. Не мога да пея като менестрелите или да върша друго подобно нещо.

– Подценяваш се – неловко каза Джим. Лъжата загрубяваше. – Не знам какъв би бил официалният ти номер, но предполагам, че в моята страна той щеше да е най-малко – бързо преброи наум цифрите в своя номер – 387-22-777.

Очите, с които го погледна сър Брайън, бяха кръгли като чинии.

– Наистина? Така ли мислиш? Всичко това?

– Най-малко толкова.

– Брееей. Какъв беше?

Джим бавно повтори няколко пъти номера, който му бе казал, докато рицарят го научи наизуст. Продължиха заедно развеселени. И си бърбеха като стари другари. Всъщност като в дружина, помисли си Джим.

Брайън престана да се държи хладно и охотно се разприказва. Най-често темата за разговор бе лейди Джеронд, тя явно се отличаваше не само като най-красивата между жените, но и като притежателка на всички таланти и добродетели. Извън тази тема обаче рицарят сякаш представляваше съкровищница на местните клюки – мръсни и нецензурни. Джим никога не бе мислил, че могат да го шокират лесно, но това, което чу, го поразя.

Всъщност той се учеше бързо. Първоначално подсъзнателно бе причислявал езика и действията на сър Брайън към неясния полувикториански стил на английските актьори, които повечето американци

възприемаха от театъра. Сега, когато познаваше по-отблизо рицаря, собствените му представи тотално се разрушаваха.

Най-напред Брайън бе изцяло прагматичен, човешки. „Земен“ може би бе най-подходящата дума. Това, което представляваше табу за него, се свеждаше до религията и до сума ти идеали и принципи. Интересно, напълно бе в състояние да идеализира една съвсем абстрактна представа и в същото време да проявява брутално откровение, когато я възприема като специфична реалност – без да осъзнава противоречието на тези две неща. Например Джим научи, че за Брайън кралят е един от най-великите хора, Богу равен, избран за владетел по закон Господен, за когото той би умрял, ако трябва, и в същото време е изкуфял старец, пиян през половината от дните си, на когото не може да се има доверие при вземане на важни за кралството решения. Лейди Джеронд бе богиня, издигната на пиедестал над грубите мъже, и същевременно съвсем обикновен физичен обект, към който Брайън се отнасяше доста фамилиарно.

Джим все още се опитваше да намери общото между това двойствено отношение на рицаря и закономерностите на другите неща – интелигентни дракони, говорещи бръмбари и Тъмни сили, станали му известни досега в този свят, но светлината започна да чезне и Брайън предложи да потърсят място за пренощуване.

Бяха оставили далече зад себе си тресавището и пътували няколко часа на североизток през доста неприятната гора, над която вчера Джим бе прелетял с чувството на задоволство, че не е на земята. За щастие вече я бяха преминали и сега се намираха в друга, много по-приветлива гора. Тук също растяха борови и брястови дървета, но по-големи. Те заглушаваха оплетената растителност под тях и това улесняваше ходенето. Накрая стигнаха до малка полянка, покрай която минаваше потоце. Огряно от последните лъчи на следобедното слънце, процеждащи се през горните клони на дърветата, това място изглеждаше почти толкова примамливо колкото имението на Каролинус до Звънящата вода.

– Мисля, че тук е достатъчно добре – с радост отбеляза Брайън.

Той слезе и разседла коня си, откъсна няколко шепи трева и го разтърка с нея, а после го завърза с дълго въже, за да може свободно за пасе. За себе си Брайън извади от дисагите нещо черно. Очевидно беше пушено месо. За Джим нямаше нищо и въпреки че стомахът му болезнено напомняше за себе си, не можеше да вини рицаря, че не му предлага да си разделят храната. Тя стигаше за един човек, но за дракона представляваше само оскъдна хапка. Утре, зарече се Джим, щеше да намери някакво извинение, за да остави Брайън за малко и да си хване

кравичка... или нещо подобно.

Видя, че Брайън пали огън. Отначало наблюдаваше това с чисто академичен интерес, тъй като неотдавна бе открил безразличието си към външните температури. Но скоро слънцето се спусна над дърветата, променливата светлина доби цвета на яркочервена кръв и около тях започнаха да се надигат огромните сенки на заобикалящите ги дънери. Сухите опадали клони, които Брайън бе събрал, горяха с игрив пламък и сред сгъстяващия се мрак огънят се превърна в единствената гледка, излъчваща радост.

– Става студено – отбеляза Брайън, като сви рамене, надвесен над огъня.

Беше свалил шлема, ръкавиците, както и бронята от краката си, само горната част на тялото му оставаше покрита с метал. Косата му, оправена от натиска на шлема, бе бухнала като грива. Както бе застанал с лице към огъня, тя блестеше с червеникавите проблясъци на пламъците.

Джим се примъкна към огъня от другата страна. Не му беше хрумнало, че през нощта става студено, но усети как със залеза на слънцето го обхваща някаква душевна депресия. Гората около тях, толкова приветлива през деня, добиваше с приближаването на нощта злокобен и застрашителен вид. Оглеждайки се наоколо, Джим почти можеше да се закълне, че обкръжаващият ги мрак бе нещо материално, което се опитва да връхлети върху тях и единствено танцуващите пламъци на огъня го възпират.

– Къде се намираме? – попита той.

– Линхамската гора – отвърна Брайън. Той също се взираше в стената на нощта, заграждаща огнения кръг. – Обикновено не е чак толкова лошо място, но в тази нощ е различно, не мислиш ли, сър Джеймс? Човек има чувството, че нещо се крие някъде там, в тъмнината.

– Да – съгласи се Джим и усети леко неволно потръпване.

За драконските му чувства описанието на Брайън бе неприятно точно – наистина му се струваше, че нещо сякаш пълзи в гората, някъде зад светлината на огъня и обикаля лагера, като изчаква възможност да ги нападне.

– Звезди – рече Брайън и посочи нагоре.

Джим погледна между върховете на дърветата. Сега, когато слънцето бе напълно залязло, се виждаха няколко звезди. Но докато ги наблюдаваше, те започнаха да изчезват една след друга, сакаш под небето бе спусната невидима завеса.

– Облаци – каза Брайън. – Е, ето и нещо хубаво. Когато е облачно,

утрото не е така студено както при ясно небе. Ако беше ясно, щях да се осмеля да предположа, че ще падне скреж преди изгрев. Студено е за това време на годината.

Облаците, които сочеше Брайън, вече бяха покрили видимата част на небето над върховете на дърветата. Сега полянката беше обвита в непрогледна тъмнина.

Рицарят седна полека и започна да поставя на краката си набедрениците, които преди това бе свалил.

– Какво има? – попита Джим. – Защо го правиш?

– Това не ми харесва – кратко отвърна Брайън. – Нещо не е наред тази нощ. Каквото и да е, ще ме завари въоръжен и в готовност.

Той приключи с обличането на бронята си и отиде да вземе шлема и копието, които бе оставил на едно място със седлото и другите принадлежности. Опря дебелия край на копието в земята до огъня, като го държеше с дясната си ръка така, че острието сочеше нагоре. Сложи шлема си и остави забралото отворено.

– Нека застанем един срещу друг от двете страни на огъня, сър Джеймс – каза той. – По този начин ще можем да наблюдаваме навсякъде около нас, докъдето стига светлината.

– Добре – съгласи се Джим.

Застанаха лице срещу лице. След малко се чу шум – отначало много слаб и далечен.

– Вятърът – отбеляза Брайън.

Наистина бе свистенето на вятъра. Можеха да го чуят в далечината – сякаш се промъкваше между храстите и стъблата на дърветата.

Свистенето се увеличи, стихна и се пренесе от другата им страна, но се чуваше все така далечно. После започна постепенно да се приближава, сякаш претърсваше гората и ей-сега щеше да ги стигне. Стояха на полянката, стаили дъх; движеше се само топлият въздух от игривите пламъци. Брайън хвърли още сухи клони в огъня.

– Специалните ми благодарности към Свети Джилс, чийто ден е днес – промърмори рицарят – и под чието внушение събрах достатъчно дърва до изгрева.

Вятърът се приближаваше. Чуваха го как бушува около тях. Душаше все по-силно и там, откъдето минаваше, клоните въздишаха и стенаха. Сега бе силен, толкова силен, че трябваше да извисяват гласовете си над шума, за да могат да разговарят. После изведнъж ги връхлетя.

Нахълта върху полянката с внезапна сила и за момент имаше опасност да ги отнесе. Тъмнината изтръгна от огъня дълга лента от искри и

пламъците почти угаснаха. Изведнъж мракът около тях ги обгърна и ги посипа дъжд от сухи клони и мъртви листа.

После вятърът стихна така бързо, както бе връхлетял. Огънят пак запламтя и отблъсна тъмнината. Без никакво предупреждение последва тишина.

Вятърът бе изчезнал.

Брайън въздъхна леко през отвореното забрало на шлема.

– Продължавай да наблюдаваш, сър Джеймс – тихо каза той. – Сега ще дойде.

После го чу.

Отначало шумът бе много тих и далечен, помисли си, че само уши-те му бучат. След това го долови малко по-ясно и можа да го определи – продължителен тънък писък като вятър, първо далечен, после постепенно приближаващ се. Почувства нещо безумно в този писък, нещо, от което по драконския му врат неволно полазиха тръпки.

Усещането го разстрои повече отколкото самият звук. Какво имаше в нощната гора, от което се страхуваше дори един дракон? Отвори уста, за да попита Брайън, но въпросът заседна в гърлото му. Обзе го почти суеверен страх. Ако попиташе рицаря и той му отговореше, това, което се движеше наоколо, можеше да стане напълно истинско. Докато не знаеше нищо за него, всичко можеше да бъде илюзия, кошмарен сън, от който ще се събуди в някоя слънчева утрин.

Но както стояха, пищенето постепенно се засили и приближи – не беше кошмар, от който можеше да се събуди.

– Сър Брайън – промълви той накрая, – какво е това?

В сянката на осветения шлем очите на рицаря странно пробляснаха.

– Не знаеш ли? Мраколаци, сър Джеймс.

Щом Брайън произнесе определящата дума, някакъв спомен, съхранен от плътта и кръвта на Горбаш, се предаде в съзнанието на Джим и без повече въпроси той разбра как изглеждаха тези нощни ловци, които кръжаха около огъня и около тях все по-близо и по-близо. Видя ги в съзнанието си – приличаха на кръстоска между плъх и пор, с формата и големината на дребно куче. Когато бяха достатъчно близо, очите им имаха червен блясък, отразяващ светлината на пламъците, но черните им, покрити с груба козина тела оставаха невидими в тъмнината, докато обикаляха лагера зад светлината на огъня. А от гърлата им непрестанно излизаше безумен писък, който подобно на пипалата на паяк пълпеше по гърба на Джим чак до мозъка му.

– Какво правят тук, толкова далеч от морето, само дяволът знае.

Обикновено обитават студените морски брегове. Малките животни по плажовете и клетите корабокрушенци, които имат нещастieto да бъдат изхвърлени на брега, постоянно стават техни жертви. Това са врагове, срещу които моята сабя и твоите нокти, сър Джеймс, няма да помогнат.

– Ако се приближат достатъчно...

– Няма, докато разумът не ни е напуснал. Това са страхливи същества и оръжието им е лудостта.

– Лудостта? – повтори Джим. Думата прониза тялото му като ледена кама.

– Какво друго може да означават писъците им? – каза Брайън. – Според преданието са се вселили в душите на други животни, умрели в лудост или в жестоки мъчения. Така, напълно обезумели, те издават нощем своите писъци, с които влудяват съзнанието на хората. Не знам как е при теб, сър Джеймс, но на мен Свети Джилс винаги ми е бил добър приятел и не напразно ме е накарал да събера огромната камара дърва. Моят съвет е да се обърнем към този добър светия, към Бог и неговите ангели, защото тук никой друг не може да ни помогне.

Рицарят изтегли сабята си, опря острието ѝ в земята пред себе си, хвана дръжката с две ръце и сведе глава над нея в молитва. Джим стоеше неподвижно, наблюдаваше мъжа в броня, огъня и окръжаващата ги тъмнина и слушаше постоянно засилващия се писък.

Самият той изобщо не беше религиозен и в този необикновен момент нещо в него се разбунтува при мисълта да се обърне или да се престори, че се обръща за помощ към вярата. От друга страна, не можеше да не завиди на Брайън затова, че е в състояние да намери такава защита.

Защото каквато и да бе истината за душите на животните, умрели в лудост или в мъчения, не можеше да отрече факта, че част от писъка преминаваше безпрепятствено през логиката на разума и стигаше до примитивните кътчета на подсъзнанието му, като опъваше струните на атавистичния страх, за който Джим не бе подозирал, че притежава. Дълбоко в себе си, още в момента, когато осъзна, че писъкът не е шум в ушите му, изпита желание да се обърне и да хукне. Да се обърне и да бяга, докато спре да чува този звук или докато сърцето му се пръсне от тичане.

Сигурно всички жертви на мраколаците в крайна сметка са постъпвали така – тичали са, докато им стигнат силите и тогава черните кръвожадни изгърбени същества са заобикаляли изтощената си и безпомощна плячка, убивали са я с писъка си и са я изяждали. Джим осъзна, че

докато може да владее психиката си, не бива да бяга, иначе щеше да бъде загубен Трябваше да стои като Брайън и да се бори с измъчващия го шум.

Не можеше да последва примера на рицаря, но сигурно имаше и други начини за защита срещу виковете на мраколаците. Таблиците за умножение?

Опита. За момент успя да се концентрира върху тях и се поздрави, че е открил оръжието. Но след като изреди всички таблици, които знаеше, и започна отново, откри, че при втория път писъците се заглушаваха по-слабо. А третото изброяване изобщо не му помогна – все едно, че тихичко шепнеше безсмислени думи.

Зарови в съзнанието си, доколкото му позволяваха писъците на мраколаците, които сега се чуваха на не повече от петдесет метра от лагера. Търсеше нещо по-силно от таблиците за умножение, с което да им противостои. В отчаянието си започна да рецитира съдържанието на докторската си дисертация върху промените на социалния бит вследствие на разрастването на градовете във Франция по време на Стогодишната война. Нощ след нощ, изнурен от всекидневната работа, той бе седял над единствената светлина от лампата на бюрото си и се бе блъскал над тази дисертация. Ако сред всичките му познания имаше магия, която можеше да го защити, това трябваше да е тя.

– ...Изследването на непосредствените ефекти от английското военно нахлуване в Западна Франция през двете десетилетия след 1350 година – шепнеше той – показва значителен процес на промяна, неосъзнаван от повечето хора, въввлечени в него. Особено пристанището в Бордо...

Изведнъж с радост забеляза, че има ефект. Цялата тази среднощна многочасова работа върху дисертацията бе изградила в съзнанието му един механизъм, твърде мощен, за да бъде спряна от писъците на мраколаците. Докато повтаряше думите, той сякаш бе изолиран от тях чрез бариера, в която долитащите им гласове се удържаха с безопасен звук. В завършен вид дисертацията бе излязла двеста и двадесет машинописни страници. Нямахше да стигне скоро до края ѝ както при таблиците за умножение. Хвърли поглед през огъня към Брайън и видя, че той продължава да се моли. Никой от тях не отдели време да каже нещо на другия, но Джим даде знак с очи, че се справя. Стори му се, че Брайън го разбира и отвърна по подобен начин.

Мраколаците бяха вече съвсем близо – непосредствено зад кръга на огнената светлина, и воят им бе толкова пронизителен и обсебващ, че

Джим чуваше трудно собствения си глас. Независимо от това с Брайън продължаваха да се държат и хищниците не смееха да ги нападнат в тъмнината, докато молитвите им даваха воля и сила да се защитават. Джим видя как Брайън се пресегна към земята и хвърли още сухи клони в огъня.

Пламъците избуяха от новите дърва и, напрягайки очите си, Джим като че ли съзря за момент как призрачните сенки се отдръпват назад в тъмнината.

Нощта се изнизваше.

* * *

Огънят пламтеше. Мраколаците продължаваха да обикалят, без да спрат за момент влудяващите си крясъци. Грачейки с пресипнали от дълга употреба гласове, Джим и рицарят стояха над огъня с лице един срещу друг. Сър Брайън леко се олюля от умора и Джим също усети как се унася от изтощение. Тъмнината ги обграждаше все така плътно. Свежият влажен полъх на изгрева се носеше във въздуха, но до настъпването на зората имаше още време.

За първи път откакто бе започнал да повтаря дисертацията си, Джим усети, че под влияние на натиска от гласовете на мраколаците бариерата, която бе издигнал, се огъва. От изтощение се унесе, загуби мястото, докдето беше стигнал, после го откри отново. Но в тази секунда на слабост ефектът от писъците намери опорна точка за действие. Те започнаха да проникват с постоянно нарастваща сила през думите, които Джим произнасяше с мъка.

Осъзна, че Брайън е спрял да говори. Той също замълча и така стояха вперени един в друг през огъня, а писъците се носеха с пълна сила около тях и се извисяваха триумфално в нощта.

Рицарят обърна сабята си, хвана я с две ръце за острието и я вдигна нагоре.

– В името на Бога – каза Брайън с толкова одрезгавял глас, че Джим едва го разбра, – нека ги нападнем, докато все още имаме сила.

Джим кимна. В крайна сметка бе по-добре да посрещнат смъртта, отколкото да побягнат в безумен страх. Заобиколи огъня и застана до Брайън.

– Сега – каза рицарят с това, което бе останало от гласа му, като вдигна сабята над главата си.

Но преди да се сблъска с обкръжаващия ги невидим враг, един вик, малко по-силен от писъците, разцепи тъмнината от дясната им

страна. Звучите, които ги бяха докарали до ръба на лудостта, внезапно утихнаха. Последва шум, предизвикан от крилето на многобройни дребни летящи същества, които се промъкваха през клоните.

Точно отпред прозвуча още един вик, този път малко по-нататък. Настъпи момент на очакване, през който шумът от криле почти затихна в далечината, а след това се чу трети вик, все още на разстояние.

– В името на Свети Джилс – прошепна рицарят в тишината. – Нещо ги избива...

Едва го бе изрекъл, когато четвърти вик долетя този път от доста далеч. Последва гробна тишина.

Брайън се размърда сковано, за да стъкне огъня. Той запраща, припламна наново и сенките пак се отдръпнаха на разстояние. Джим се взря пред себе си.

– Виж – посочи той, – мисля, че...

Брайън погледна. Краят на едно облаче се отместваше от звездите, които все още се виждаха, а зад тях небето светлееше.

– Да, зората – каза Брайън.

Стояха и наблюдаваха как се зазоряваше, а звездите се стопяваха и ставаха невидими.

– Но какво бе това, което ни спаси? – попита рицарят.

Джим поклати глава.

– Не знам – каза пресипнало той. Не мога да се сетя какво...

Млъкна.

Нещо се движеше – бе по-черно от все още тъмните сенки зад огнения обръч.

Прошава отново, бавно се приближи и се показа на светлината. Пред тях стоеше четирикрако същество със зелени очи, голямо колкото дребно пони. От полуотворената му тясна и удължена муцуна се показваха бели лъскави зъби и език, червен като огнените пламъци.

Беше вълк. Вълк, два пъти по-голям от най-големите вълци, които Джим беше виждал в зоопарк или на филм. Зелените очи погледнаха покрай рицаря и огъня и запламтяха свирепо към Джим.

– Значи ти си бил – прозвуча груб глас иззад стоманените челюсти. – Така си и мислех. Не че това би променило нещата.

ГЛАВА 9

Съзнанието не може да възприеме много неща преди да се задействат на реакциите. След всички премеждия в този свят и особено след сегашното, в което щяха да станат плячка на мраколаците, фактът, че вълк говори като човек не би трябвало да е впечатляващ за Джим. Но беше.

Той тупна на хълбоците си. Ако се намираше в обикновеното си човешко тяло, вероятно щеше да е припаднал. Но сега ефектът бе същият. Направи усилие да си възвърне гласа, докато вълкът-чудовище се приближаваше към огъня.

– Кой... кой си ти? – скалъпи Джим най-накрая.

– Какво става, Горбаш – изръмжа вълкът, – да не би мраколаците да са изтрили паметта ти? Познаваме се от двайсет години. Освен това малко са съществата, които биха сбъркали Ара с който и да е друг английски вълк

– Ти кой си... Ара? – изхриптя Брайън.

Вълкът го погледна.

– Да, а ти кой си, човеко?

– Сър Брайън Невил-Смит.

– Никога не съм чувал за теб – проръмжа вълкът.

– Моето семейство – каза стегнато Брайън – е по-малкият клон на рода Невил. Земите ни минават отвъд Уивънсток, на север от река Лин.

– Нямам близки там – изскърца Ара. – Какво търсиш тук в моята гора?

– Минавахме на път за Малвърн, сър вълк.

– Наричай ме Ара, когато говориш с мен, човеко.

– А ти се обръщай към мен със сър Брайън, сър вълк.

Горната устна на Ара се присви и зъбите му пробляснаха.

– Чакайте... – намеси се бързо Джим.

Ара се обърна към него и устната му леко се отпусна.

– Този сър Брайън е с теб, нали Горбаш?

– Ние сме дружина. И всъщност аз не съм наистина Горбаш. Нали разбираш...

С прегракналия си глас Джим се опита да обясни набързо ситуацията до момента, в който бяха попаднали на това място.

– Хмм! – изръмжа вълкът, след като той свърши. – Всичко това е чиста глупост. Винаги когато се захванеш с нещо, се оплиташ по седем

различни начина. Но ако този сър Брайън е поел задължението да се бие заедно с теб, предполагам, че мога да се примиря с присъствието му.

Обърна се към Брайън.

– А теб – каза той, – ще те държа отговорен, грижи се добре за Горбаш. Глупав е, но ми е приятел от години.

Джим внезапно получи просветление. Този Ара сигурно беше вълкът-другар на Горбаш, за когото Смргол бе говорил неодобрително, вълкът, с когото Горбаш е бил приятел още от малък.

– ...и не искам мраколагите да го изядат или да му се случи нещо подобно. Чуваш ли ме?

– Уверявам те... – сковано започна Брайън.

– Не ме уверявай. Просто го направи! – отсече Ара.

– А тези мраколагци – вмъкна бързо Джим, за да предотврати възможния конфликт в разговора между Брайън и Ара, – те почти ни бяха хванали. Не те ли тревожат техните звуци?

– Откъде накъде? – каза Ара. – Аз съм английски вълк. Никога не мисля за две неща едновременно. Мраколагите живеят по морските брегове. Вече знаят какво ще им си случи, ако пак ги хвана в моите гори.

Изръмжа леко, сякаш на себе си.

– Искаш да кажеш – Брайън свали шлема си и се вторачи във вълка учудено, – можеш да слушаш тези писъци, без изобщо да ти пречат?

– Колко пъти трябва да повтарям? – изръмжа Ара. – Аз съм английски вълк. Предполагам, че ако се бях спрял да ги слушам като някои хора, щях да обърна внимание на звуците, които издават. Но в момента, в който ги чух, си казах: „Тази паплач трябва да се маха!“ И това беше единственото, за което си мислех, докато изчезнаха – всички, с изключение на четирите от тях – уточни той. Не стават за ядене, разбира се, но наистина пишат добре, когато им счупиш врата. Не се страхувах да слушам писъците им.

Той седна на свой ред на хълбоци и подуши огъня.

– Светът отива по дяволите – промърмори вълкът. – Малцина от нас запазиха здравия си разум. Магьосници, Тъмни сили, всички тези глупости. Счупи няколко врата, разкъсай няколко гърла по добрия изпитан стар начин и да видим докога ще се навъртат тези мраколагци и тем подобни. Вижте колко грижи могат да предизвикат Тъмните сили, след като разполагат с такива същества.

– Всъщност откога се познавате, сър Джеймс? – осведоми се Брайън.

– Сър Джеймс? Сър Джеймс? Доколкото ме е грижа, той е Горбаш

– изръмжа Ара. – Винаги е бил Горбаш и винаги ще бъде Горбаш, независимо от тези глупости с омагьосването. Не вярвам, че е възможно днес да си един, а утре – друг. Прави каквото искаш. Доколкото ме интересува, той е Горбаш. От двайсет години, да ти кажа. А не го ли споменах вече? Защо?

– Защото, любезни ми приятелю, ...

– Не съм ти любезен приятел. На никого не съм любезен приятел. Аз съм английски вълк и ще постъпиш разумно, ако не го забравяш.

– Много добре, сър вълк.

– Така е малко по-добре.

– Тъй като нашата мисия почти не те интересува, а и както виждам, приближава изгревът, остава ни единствено да ти благодарим за помощта срещу мраколаците...

– Помощта!

– Наречи го както искаш. Както казах – Брайън отново сложи шлема си, вдигна седлото и отиде при коня, – остава ни единствено да ти благодарим, да се сбогуваме с теб и да продължим пътуването си към замъка Малвърн. Хайде, сър Джеймс...

– Чакайте малко! – изръмжа Ара. – Горбаш, какво все пак си мислиш, че можеш да направиш срещу Тъмните сили?

– Ами... каквото трябва – отговори Джим.

– Сигурен съм – зави вълкът. – А ако отново изпратят мраколаци срещу теб?

– Ами...

– Така си и мислех – кимна Ара с мрачно удовлетворение, – ще разчиташ на мен, както обикновено. Откажи се, Горбаш. Остави тази шура идея, че имаш човешки мозък и стани отново обикновен, порядъчен дракон.

– Не мога да направя това – каза Джим. – Трябва да спася Анджи.

– Кого?

– Неговата дама – отговори превзето Брайън. – Нали ти обясни как другият дракон Брай я е отвлякъл в Прокълнатата кула.

– Неговата дама? Неговата дама? Какви времена настъпиха – един дракон да се навърта около някакво женско човешко същество и да я нарича своя „дама“! Горбаш, откажи се от тези глупости и се прибирай в къщи.

– Съжалявам – каза през зъби Джим, – няма.

Ара изръмжа.

– Проклет идиот! – той се изправи. – Добре, ще ви придружа, за да

съм сигурен, че мраколаците няма да ви хванат. Но само заради тях, помнете! Няма да стана част от вашия абсурден план.

– Да ме вземат дяволите, ако си спомням да сме те канили – каза Брайън.

– Няма нужда да бъда канен – горната челюст на Ара отново се изви и той се обърна към рицаря. – Ходя където си искам, сър рицарю и ми се ще да видя, дали някой може да ме спре. Аз съм английски...

– Разбира се, че си! – прекъсна го Джим. – И не можем и да искаме повече от това, един английски вълк да ни придружи. Нали, сър Брайън?

– Говори за себе си, сър Джеймс.

– Е, аз (освен сър Джеймс) не мога да искам повече от това, той да ме придружи – каза Джим. – Сър Брайън, трябва да признаеш, че мраколаците не бяха по възможностите ни.

– Хмм – Брайън имаше вид сякаш го молеха да се съгласи да му извадят зъб без никаква упойка. – Да допуснем, че е така.

Той изведнъж се олюля на място, седлото се изплъзна от ръцете му и тупна на земята. С тровава походка, съпроводена от дрънчене на метал, отиде до най-близкото дърво и седна с гръб към ствола.

– Сър Джеймс – каза прегракнало рицарят, – трябва да си почина.

Наклони главата си назад към дървото и затвори очи. След малко започна да диша дълбоко и почти захърка.

– Да – каза Джим, като го погледна, – и двамата изкарахме нощта без почивка. Може би и аз трябва да поспя.

– Няма да ти преча – каза Ара. Аз не изпитвам нужда да дремя след всяко помръдване, но си мисля, че трябва да проследя мраколаците и да се уверя, че са си отишли, след като напуснаха това място.

Погледна изгрвящото слънце.

– Ще се върна по пладне.

Обърна се и бързо изчезна. Джим го зърна да се промушва между две дървета и скоро от вълка нямаше нито звук, нито следа. Джим легна на тревата, мушна глава под крилото си и затвори очи.

Но за разлика от Брайън не можа да заспи. Около двадесет минути продължи да стиска очи с глава под крилото. След това се отказа, отново се изправи и се огледа. За голяма своя изненада се чувстваше наистина бодър.

Сега си спомни, че прегракналият му глас се бе оправил през време на разговора с Ара и Брайън. Очевидно тогава бе изчезнала и умората му. Изглеждаше невероятно, но явно драконите имаха по-добри възстановителни способности от хората. Погледна Брайън – той вече хъркаше

силно от крайно изтощение и се бе свлякъл надолу по ствола на дървото, така че лежеше почти хоризонтално на тревата. Сигурно нямаше да е във форма най-малко до обяд. А това означаваше, че на Джим му оставаше много свободно време. Отново помисли за ядене.

Изправи се на крака. Сега бе най-удобният момент да се разтърси и да намери нещо. Малко преди да тръгне, една мисъл го възпря. Ами ако загуби ориентацията в гората и не успее да намери обратния път дотук? Може би трябваше да маркира дърватата, докато ходи...

Прекъсна мислите си и реши, че е идиот. Разбира се, пеша лесно би се загубил. Но кой бе казал, че трябва да ходи пеша? Пробно разпери криле и се увери, че сковаността и умората са го напуснали. С въздушна експлозия отскочи от полянката и се устреми към небето. Зад него Брайън се изхлузи изцяло върху тревата и захърка още по-силно. Но само след секунди Джим забрави за рицаря долу. Бе истинско удоволствие, че се намира отново във въздуха. Няколко мощни маха го издигнаха над върховете на дърветата. Той изви в кръг, за да погледне отгоре полянката и да запомни как изглежда отгоре. След това се извиси и тя се сля с окръжаващата я околност. Доволен забеляза, че отвисоко мястото и поточето, което течеше през него, се открояваха доста ясно в далечината.

Като остави на полянката Брайън сам на себе си, Джим изви отново и полетя над гората, за да я проучи.

От въздуха тя изглеждаше като парк. Големите дървета бяха разположени на равномерно разстояние едно от друго и между тях ясно се виждаше земята. За нещастие на горкия му стомах наоколо не се забелязваше никаква храна. Огледа се за Ара, но и от него нямаше помен. Беше безсмислено да се рее над гората, като се изключеца удоволствието от полета и мисълта, че трябва да оползотвори времето си. В съзнанието му се прокрадна чувство за вина.

Не се беше сетил за Анджи откакто се бе срещнал с рицаря. Дали тя наистина се чувстваше добре? Може би трябваше да направи опит да отиде и сам да разбере?

С тези мисли той се остави да бъде носен от ветровете. Безпокойство както при спомена за писъците на мраколаците накара кожата на врата му да потръпне. Единственият начин за преодоляване на опасенията, каза си той, бе да отиде и да се увери, че Анджи е добре. Наставленията на Каролинус да стои настрана от Прокълнатата кула, докато събере придружители, с които да победи Тъмните сили, наистина нямаха смисъл. Трябваше сам да реши какво да прави.

Сепна се, защото откри, че се намира най-малко на неколкостотин

метра височина и продължава да се издига и да се носи напред с вятъра, духащ право към тресавището и морския бряг – обратно по пътя, по който бяха дошли с Брайън. Всъщност вече бе уловил въздушното течение и бавно, в планиращ полет се носеше към мястото, където се съединяваха Големия път и морето. Щом осъзна това, той чу как в съзнанието му отекват писъците на мраколаците. Над тях се извисяваше тънък шепот, който го зовеше към Прокълнатата кула.

– Сега... – говореше гласът. – Ела сега... не се бави... ела сам, сега...

Джим се възпря, вледенен от ужас, и рязко се наклони на една страна, политайки назад към гората, където бе оставил спящия Брайън. Почти веднага след като се обърна, ехото и шепотът изчезнаха, както одевете бе изчезнал Ара, и сякаш никога не се бяха появявали.

Наистина ли ги бе чул? Или просто си въобразяваше?

Отърси се от въпросите с усилие на волята. Със сигурност не си бе въобразил, че несъзнателно се бе издигнал нависоко и че вятърът го бе носил право към Прокълнатата кула. Оказа се, че е много уязвим към виковете, идващи оттам, и това го обезпокои. Вчера не беше така, дори когато отиваше към кулата. По някакъв начин писъците на мраколаците бяха отворили канал, през който Тъмните сили можеха да го викат при себе си. И в такъв случай независимо, че грозните малки твари бяха прогонени, Тъмните сили печелеха нещо с атаката си.

Или... толкова ли беше просто? Ара без съмнение бе пристигнал в критичния момент. Не беше ли съпадението с появяването на мраколаците прекалено хубаво, за да е истина? Ами ако Тъмните сили изобщо не възнамеряваха мраколаците да го унищожат? Ако за целите си не искаха смъртта на Джим Екерт, а отиването му в тяхната кула?

Още една смразяваща мисъл. Джим разбра, че би желал Каролинус да е наблизо, за да го попита. Но нещо му подсказваше, че на магьосника нямаше да му е приятно да го види, дори при положение, че успееше да долети до Звънящата вода, да открие Каролинус и да се върне при Брайън до обяд. Каролинус бе сметнал за по-важно от всичко останало той да последва пътя, по който ще намери придружителите.

Е, мислеше си Джим, докато се носеше ниско над Линхамската гора обратно към полянката и спящия рицар, поне се бе сдобил вече с двама придружители – Брайън и Ара. Сега, след като решително се отдалечаваше от Прокълнатата кула, установи, че моментното му подозрение към Ара се бе изпарило. Не беше ли Ара близък приятел на Горбаш от години? Наистина, с доста свиреп характер, но нямаше нищо потайно,

тъмно или скрито зад тази свирепост. Качествата му изпъкваха явно, така че всеки можеше да ги види.

Джим прекъсна разсъжденията си, тъй като прелетя над малко чернотяло, което лежеше на земята. Зави, устреми се надолу и кацна тежко до него.

Беше умрял мраколак, очевидно един от четирите, убити от Ара през нощта. Джим го огледа. Това все пак бе храна, но усети как стомахът на Горбаш се присвива от мисълта да я изяде. Не знаеше защо, но реакцията беше безусловна. Когато се опита да разтвори челюсти над трупа, драконският му стомах започна да се свива в спазми. Очевидно Ара бе прав, като казваше, че мраколаците не стават за ядене.

Джим остави трупа на бръмбарите и мухите, кръжащи наоколо, издигна се отново във въздуха и започна да търси полянката. Това не му отне много време, но докато я намери, успя да направи някои заключения, свързани с изхранването на огромното му туловище. Одеве пристъпът на гадене много ефективно го бе излекувал от желанието му за ядене. Това доказваше доста явно, че не изпитваше глад, а апетит. Със Секо си бяха разделили кравата – в следствие Джим призна, че е взел лъвския пай от месото, но дори голямото количество храна не бе достатъчно да се напълни стомахът на Горбаш. Независимо от това, оттогава не го бе измъчвал глад. Без съмнение би хапнал при първа възможност, но не усещаше стомаха си празен и раздразнен от истински глад. Очевидно драконите можеха да издържат доста време без храна и да ядат здраво, когато има какво. Явно за тях бе обичайно да поглъщат огромно количество месо веднъж на около седмица. В такъв случай вероятно можеше да изкара още няколко дни, преди наистина да огладнее. Но когато това станеше, щеше да е хубаво да свърши добре тази работа...

В това време Джим бе открил отново полянката и се приземяваше върху тревата. Брайън все още лежеше там и все още хъркаше.

Един поглед към слънцето му подсказа, че остават поне три часа до пладне, ако не и повече. Отиде при потока, напи се добре и се стовари върху тревата. Излетът бе възвърнал равновесието му. Почувства се уморен и спокоен. Пак мушна глава под крилото си, без изобщо да се замисли, и моментално заспа.

Събуди се от гласа на Брайън, който отново пееше от сърце и се заканваше какво следва да очакват блатните дракони от Невил-Смит.

Като се изправи, Джим видя, че рицарят седеше гол в потока и докато пееше, радостно се плискаше с вода, която по всяка вероятност бе доста студена. Бронята му лежеше на тревата, а облеклото му висеше

разпънато на пръчки, забити в земята, така че разните одежди се простираха срещу слънчевата светлина. Джим се изправи на краката си и се приближи, за да огледа облеклото. Предположи, че Брайън го е изпрал и прострял така, за да съхне, но откри, че вече е сухо.

– Бълхи, сър Джеймс! – викна весело рицарят. – Бълхи! Да ги вземат дяволите, ако не предпочитат да се въдят в жилетката под бронята вместо в която и да е друга дреха. Нищо, освен силното слънце и огънят, не може да ги изкара навън, а?

– Какво...? О, да. Прав си – каза Джим, – нищо друго, както каза.

Не му бе хрумнало, че в този средновековен свят паразитите по тялото могат да представляват същият всеобщ проблем както в собствения му свят през Средновековието. За малко изпита благодарност, че драконската му кожа е прекалено дебела и груба, за да се въдят в нея досадните твари. След това погледна към слънцето и видя, че то е точно над главата му.

– Идвал ли е вече Ара?

– Няма го.

– Няма го? – изви се гласът на Ара. Той се показва иззад едно дърво, което изглеждаше твърде малко, за да го скрие. – Отдавна се върнах. Кой казва, че ме няма?

– Никой, сър вълк – отговори весело Брайън и се изправи в потока. Изтръска с ръце водата от тялото и крайниците си, отиде до дрехите и започна да се облича, без да се затормозява с допълнително бърсане. – Ще сме готови да потеглим след миг!

За малко повече от миг, но все пак доста бързо, Брайън се облече, надяна бронята си и оседла коня. Метна се на седлото.

– Тръгваме ли? – попита той.

– Отлично – каза Джим.

Ара хукна и се загуби между дърветата. Един до друг Джим и Брайън последваха вълка.

Завариха го да седи на земята и да ги чака през две полени.

– Разбирам – проръмжа Ара. – Едно от тези мудни, безкрайно дълги пътешествия. Наистина ли ще е такава? Добре. Ще се влача по пътя като вас.

Изравни се с тях и тримата закрачиха заедно напред.

– Нямам намерение да пришпорвам коня си в тая горещина, само за да ти угода – каза Брайън.

– Защо не? Това е най-добрата скорост за придвижване – промърмори Ара. – Добре, както ти е угодно. О, не в тази посока, сър рицарю.

Оттук.

– Знам пътя към замъка Малвърн – троснато каза Брайън.

– Знаеш път – отвърна Ара, – но аз знам най-прекия. Ако вървим в твоята посока, ще загубим ден и половина. Аз мога да ви заведа там преди залез. Ако искате ме следвайте, ако не, недейте. За мен е безразлично.

Той тръгна надясно, отзад опашката му се въртеше ниско над земята. Джим и Брайън спряха и се спогледаха.

– Но тази посока води към долното течение на река Лин – възрази рицарят. – Най-близкият брод е на петнадасат минути нагоре по течението.

– Това все пак е неговата гора – каза Джим. – Може би трябва да му се доверим.

– Сър Джеймс... – започна Брайън. – О, много добре!

Извъртя коня си след Ара и заедно тръгнаха в същата посока, малко по-нататък го настигнаха. Пътуваха в горещите следобедни часове. Дърветата се разполагаха все по-нарядко, но гората не свършваше. Отначало почти не си говореха. Ара и Брайън си ръмжаха един на друг „сър рицарю“ и „сър вълк“ всеки път, когато Джим се опитваше да ги въвлече в някакъв разговор. Но постепенно атмосферата се разведри от приятното откритие, че между тях има поне едно общо нещо – ненавист към някой си сър Ху де Боис де Малънконтри.

– ...прекара войниците си през моите гори – обясняваше Ара. – Моите гори! Сякаш бяха негова територия. Осакаших половин дузина коне и...

– Защо пък и конете!

– Защо не? – попита Ара. – Вие, хората в броня си седите безопасно върху някое чатирикрако същество. Но един английски вълк никога няма да позволи на когото и да е да мързелува върху неговия гръб!

– Един джентълмен има за какво да използва добрия кон. На лов не е задължително, все пак. Самият аз винаги слизам от него, когато преследвам с копието си някой глиган.

– А? Не се съмнявам, че сте двайсет или трийсет преследвачи едновременно!

– Нищо подобно. Няколко пъти съм тръгвал сам през гъсталациите.

– Е, това е друго нещо – каза неохотно Ара. – Глиганът не е лесна работа. Не е много сложно, но не е и просто. Напада всеки. Единственият начин да се справиш, е да отстъпиш настрана, а след това да се хвърлиш върху него. Счупи му, ако можеш, един или два крака.

– Благодаря, предпочитам копието. Тогава аз нападам. Копието му пречи да се приближи. После е важно да издебнеш момент, за да забиеш острието в гърлото му.

– Твоя работа – изръмжа Ара, – както и да е, хубостниците на де Боис не обичаха да стъпват на краката си. Убих двама и осакатих осем, преди да пристигне главният отряд с арбалетистите.

– Добре сторено!

– Нали? Всичко за един ден. Изпуснах де Боис, все пак. Той изхвърли един друг от седлото, взе коня му и избяга, преди да мога да го последвам. Няма значение – Ара изхриптя тихичко на себе си. – Ше го хвана в някой от тези дни.

– Освен ако не го пипна първо аз – каза Брайън. – В името на Свети Джилс! Имаше наглостта да ухажда госпожица Джеронд. Ха!

– Де Чени...?

– Точно така. Моята дама. Преди девет месеца на коледното тържество на моя господар – херцога, го дръпнах настрана. „Лорд Барон“ – казах му, – „дръж отвратителния си дъх далеч от лицето на моята дама или ще ме принудиш да те обеса със собствените ти черва“.

– А той? – изръмжа Ара.

– О, наговори някакви глупости, че жив ще ме одере, ако ме срещне в своите земи. Аз се изсмях.

– И после? – попита Джим, заинтригуван.

– О, той също се изсмя. Беше коледното тържество на моя господар, херцога – мир на земята, доброжелателство и така нататък и никой от нас не искаше да прави обществен скандал. Така стояха нещата, когато се разделихме. Бях прекалено зает с блатните дракони, а сега и с твоята мисия, сър Джеймс, за да отида и изпълня обещанието си към него. Но в някой от тези дни наистина трябва да го направя.

Разговорът продължи в същия дух.

Около средата на следобеда преодоляха бариерата от дървета и храсти и внезапно излязоха на брега на река Лин. Без да спре, Ара нагази във водата и продължи напред през течението, като гърбът му почти изцяло се покри от водата. Джим и Брайън спряха.

– Но тук няма брод, дявол го взел! – каза рицарят.

– Вследствие на времето през последния месец и през този период на годината – отвърна през рамо Ара – има брод, тази и идната седмица. Но както обичате.

Фактически вълкът почти бе стигнал средата на течението, а вратът и главата му бяха все още над повърхността на водата. Брайън изсумтя

и пришпори коня си към брега. Започна да преминава.

– Мисля, че ще прелетя – обяви Джим, като погледна неодобрително реката.

Не бе забравил плуването през тресавището. Отскочи във въздуха, с няколко маха на крилете премина над главите им и се приземи на отсрещния бряг. Видя как Ара се изкачи на сушата и от него капеше вода. Заедно изчакаха Брайън.

– Длъжен съм да призная, че беше прав – рече неохотно рицарят на Ара, когато стигна брега. – Ако това от тази страна е Малвърнската гора, както и би трябвало да бъде...

– Тя е – каза Ара, докато навлизаха заедно в гората.

– ...наистина можем да видим стените на замъка преди да падне нощта – заключи Брайън. – Трябва да кажа, че за мен да бъда на земята на моята дама, е все едно да се върна у дома. Обърни внимание, сър Джеймс, колко спокойно и приятно е тук...

Тлак! Отекна силен звук и една еднометрова стрела се заби в земята на няколко крачки пред тях.

– Спри! – извика тънък глас. Беше на жена или на малко момче.

– Какво е това, по дяволите? – възкликна Брайън, като дръпна поводите и насочи коня си в посоката, откъдето, съдейки по наклона ѝ спрямо земята, бе долетяла стрелата. – Ще отрежа ушите на този стрелец...

Тлак! Друга стрела профуча на четири-пет сантиметра от дясната страна на шлема на Брайън и се заби в ствола на едно дърво, на тридесетина сантиметра зад него.

– Аз ще се погрижа – изсумтя Ара с дебелия си глас и изчезна.

– Стой на място, сър рицарю – извика отново гласът, – ако не искаш да пусна една стрела в отвореното ти забрало или в окото на дракона. Да не сте шавнали, докато дойда.

Джим замръзна на място. Брайън също благоразумно се спря. Зачакаха.

ГЛАВА 10

Бе златен следобед. В малвърнската гора птичките чуруликаха и покрай Джим и Брайън подухваше лек ветрец. Времето течеше, а нищо не се случваше.

Един елен прекоси откритото пространство между две дървета на около двадесет метра пред тях. Спря и погледна с интерес двете неподвижни фигури, а после продължи и се загуби от погледа им. Язовец премина на подскоци и напълно ги пренебрегна по грубия и преднамерен маниер на всички язовци.

Крайниците на Джим бяха започнали да изтръпват, когато във въздуха се чу монотонен звук. Един стършел обиколи два пъти, забръмча около тях и влетя през отвореното забрало на рицаря. Джим забрави за изтръпналите си крайници и зачака с интерес реакцията, която със сигурност трябваше да последва.

Но бе подценил самоконтрола на сър Брайън. Нямаше нито звук, нито помръдване, въпреки че острият му драконски слух можеше да долови приглушеното жужене на стършела изпод шлема, което от време на време прекъсваше – вероятно той кацаше върху устната, носа или ухото му, за да се ориентира в ситуацията.

Най-после стършелът излетя навън.

– Сър Брайън? – попита Джим, защото вече беше започнал да се чуди дали рицарят зад бронята е все още в съзнание.

– Да, сър Джеймс?

– Нещо не е наред, който и да е стрелял по нас, сигурно е избягал след това или се е случило нещо. Стоим тук от двадесет минути. Защо не отидем да погледнем?

– Може би сте прав.

Рицарят вдигна ръка, превъртя надолу забралото и пришпори коня си, отдалечавайки се от дървото, в което се бе забила стрелата. Не последваха повече изстрели. Джим тръгна след него, като спазваше защитна дистанция от няколко дървета по-назад; приближиха се до мястото, откъдето по всяка вероятност бе излетяла стрелата, и го обиколиха, за да го изследват.

Сега, както и през целия ден гората бе тиха и на стотина метра наоколо нямаше жива душа. Малко по-нататък обаче пред тях се появи тънка човешка фигура в кафяв клин и жакет; върху червените коси, които

достигаха до раменете, бе нахлупена островърха шапка. Фигурата бе коленичила на тревата, на една страна лежаха лък и колчан със стрели, и мачкаше козината по врата не едно огромно черно тяло.

Огромното черно тяло беше на Ара. Лежеше на тревата по корем, изтегнал дългата си муцуна върху предните лапи. Бе притворил очи и тихичко ръмжеше, докато тънките ръце се плъзгаха по врата и под ушите му.

– Каква е тази дяволска магия? – изкрещя Брайън, като дръпна юздите и спря коня, когато приближиха.

– Хей, ти! – викна му фигурата, коленичила на тревата. – Мери си приказките, сър рицарю. Приличам ли на дявол?

Очевидно тя, защото фигурата в клин и жакет явно не бе на момче, изобщо не приличаше на дявол. Думата „ангел“ щеше да подхожда повече, ако не бяха доста суровите ѝ сиви очи, а също тъмният загар по кожата на лицето и на оголените до лакти ръце. С изключение на тези дребни неща обаче тя беше твърде красива за родено от човек същество. Дори коленичила в тревата изглеждаше почти толкова висока колкото Джим или Брайън. Краката ѝ бяха дълги, талията тънка, раменете ѝ – широки, но изящни. Формите на тялото ѝ изпъкваха, сякаш бе актриса от света на Джим, рекламираща някакъв фантастичен търговски продукт. В косата ѝ, с няколко нюанса по-тъмна отколкото на Брайън, слънчевата светлина хвърляше проблясъци с медножълтия цвят на златото. Имаше изящна брадичка, съвършени уста и нос, а очите ѝ, с изключение на суровия им блясък, също бяха съвършени.

– Не – призна Брайън, – но какво правиш на вълка, че ръмжи така?

– Не ръмжи – каза тя с обич, като го погали по врата. – Той мърка.

Ара отвори лявото си око и го завъртя към Брайън и Джим.

– Гледай си работата, сър рицарю – изсъска той. – Пак под ушите, Даниел... А!

Той отново заръмжа.

– Мислех, че ще се погрижиш за нещата, сър вълк – разсърди се Брайън. – Знаеш ли, че стояхме там в продължение на...

– Рицарят е Невил-Смит – изръмжа Ара към момичето, като повдигна глава от лапите си. – Драконът е мой стар приятел на име Горбаш – в момента се мисли също за рицар. За някакъв си сър Джеймс. Не мога да си спомня християнското име на Невил-Смит.

– Сър Брайън – каза Брайън и свали шлема си. – А любезният рицар до мен, който е бил омагьосан в тялото на дракон, е добрият сър Джеймс, барон от Ривъроук – земя отвъд морето.

Лицето на момичето просветна от интерес. Тя скочи на крака.

– Омагьосан? – попита, като се приближи до Джим и го погледна в муцуната отблизо. – Сигурен ли си? Не виждам човешки очи зад очите на звяра, както се казва. Можеш ли да ми опишеш какви са хората при вас, сър Джеймс? Как се чувстваше, когато те омагьосаха? Болеше ли?

– Не – отвърна Джим. – Просто изведнъж се превърнах в дракон.

– А преди това си бил барон.

– Ами... – Джим се поколеба.

– Така си и помислих – каза тя тържествуващо. – Заклинанието не ти позволява да разкриеш кой си всъщност. Искам да кажа, че ти несъмнено си бил барон от Ривъроук, но може би и повече? Някакъв герой например.

– Ами, не.

– Откъде да знаеш? Това е вълнуващо. О, казвам се Даниел о'Лоуд, дъщеря на Джилс о'Лоуд, но сега живея сама.

– Джилс о'Лоуд? – повтори Брайън. – Това е она разбойник, нали?

– Сега е разбойник! – изфуча му тя. – Едно време бе джентълмен от класа, въпреки че няма да кажа на никого истинското му име.

Ара изръмжа.

– Не се обиждайте – каза Брайън удивително кротко. – Просто си мислех, че Джилс о'Лоуд е от Кралската гора зад Брантли Мур?

– Оттам е – отвърна Даниел. – Той и хората му са все още там. Но, както казах, сега живея отделно от него.

– А-а – кимна Брайън.

– Ти си а-а – каза тя. – Защо да прекарвам дните си с банда мъже, толкова стари, че могат да заместят баща ми и със също толкова стари жени или пък с тъпоглави дръвници, които се изчервяват и заекват, когато разговарят с мен? Дъщерята на баща ми заслужава повече.

– Да-а, да-а – каза Брайън.

– Пак да! – Тя премести погледа си от Брайън върху Джим и гласът ѝ омекна. Не смятам за нужно да моля за извинение, сър Джеймс, но честно казано, нямаше да стрелям по теб, ако знаех, че ти и този рицар сте приятели на Ара.

– Всичко е наред – отговори Джим.

– Абсолютно всичко е наред – повтори Брайън. – Обаче, независимо от това, че гъделичката вълка, скъпа лейди о'Лоуд, може би ще е по-добре ние тримата да тръгваме. Искаме да стигнем до замъка Малвърн преди да заключат вратите за през нощта.

Той дръпна поводите на коня към посоката, в която първоначално

бяха тръгнали, и се отдалечи. След моментно колебание Джим го последва. Секунда по-късно към тях се присъедини не само Ара, но и Даниел с лъка и колчана, провесени през рамо.

– Отивате в замъка Малвърн? – попита тя. – Защо?

– Трябва да поискам разрешение от моята дама, Джеронд де Чени, за да придружа сър Джеймс, който отива да спаси своята дама.

– Своята дама? – Тя се обърна към Джим. – Имаш дама? Коя е тя?

– Анджела... ъ-ъ... де Фарел от Трейлъркорт.

– Странни са имената отвъд морето – изкоментира Брайън.

– Как изглежда тя? – попита Даниел.

Джим се поколеба.

– Тя е красива – намеси се Брайън – Според сър Джеймс.

– И аз съм красива – каза Даниел. – Колкото мен ли е красива тя?

– Ами... – Джим се обърка. – И да, и не. Искам да кажа, че сте различен тип...

– Различен тип? Какво означава това?

– Малко е трудно да се обясни – отвърна Джим. – Нека разсъдя. Ще ми хрумне по-добър начин да го обясня, ако имам възможност да помисля.

– Добре, помисли – каза Даниел. – Но искам да знам. Междувременно смятам да дойда с вас до замъка Малвърн.

Брайън отвори уста. За момент изглеждаше, че ще каже нещо, но след това я затвори отново.

Тръгнаха заедно, тя отхвърли поканата на рицаря да се качи зад него на коня. Бе в състояние, както сама заяви, да надбяга тромавото бяло животно по всяко време. Със сигурност можеше и да ходи по-бързо от него.

Даниел смущаваше Джим. Бе готов да вземе за придружител всеки, който можеше да му е полезен. Когато Брайън се появи, трябваше да се пребори с мисълта, че той сам му се е предложил. След като веднъж свикна с нея, присъединяването на Ара му се бе сторило почти естествено. Но това момиче – да стане един от придружителите и да се изправи срещу Прокълнатата кула и Тъмните сили, за да спасява Анджи? Не можеше по никакъв начин да си представи с какво щеше да им бъде полезна. Добре, че я биваше в стрелбата с лък...

Загуби се в лабиринт от мисли, докато се опитваше да възприеме всички невероятни принципи на тоя свят, в който бяха попаднали с Анджи. Драконите, магьосниците, мраколаците (ако преди ги бе видял в някой филм, прожектиран късно през нощта, щеше да се изсмее), Ара и

сега тази червенокоса богиня с лък и стрели, която приказваше... и той не знаеше как. Но все повече внимаваше да не влиза в разговор с Даниел. У нея имаше прямота, която направо го плашеше. Какво я караше да мисли, че може да му задава всеки въпрос, който ѝ хрумне.

Естествено не бе длъжен да ѝ отговаря, но тогава изглеждаше сякаш прикриваше нещо. Същността на проблема се състоеше в това, че Джим бе възпитан много строго да не задава смущаващи въпроси, а Даниел очевидно нямаше никакви задръжки.

„Следващият път, когато ме попита нещо, на което не искам да отговоря“ – реши той, – „ще ѝ кажа, че не е нейна работа...“.

– Абсурд! – отвръщаше Брайън на Ара. – Казвам ти. В тази посока ще излезем при потока Литъл Лин, а преградната стена ще остане върху скалата и няма да има откъде да влезем, дори ако някой ме познае.

– Ще се озovem с лице към портите, казвам ти! – изръмжа Ара.

– Отзад!

– Пред портите...

– Вижте – бързо реагира Джим, като отново влезе в ролята на помител между двамата, – нека попитам някой местен. Какво ще кажете?

На всяка цена трябваше да има мир.

Той се отклони от посоката, в която вървяха, тръгна през безкрайната гора и започна да търси начин да се ориентира. Сигурно нямаше да е много трудно да намери някой. За щастие не се виждаха хора наоколо. Но в този свят изглежда всичко живо можеше да говори – дракони, бръмбари, вълци... Може би растителността правеше изключение. Досега не бе открил свидетелство, че дърветата, цветята и храстите умееха да говорят. Но само ако зърнеш някое животно или насекомо...

За беда точно в този момент не виждаше нищо. Продължи да броди, търсейки каквото и да е – мишка, птичка... Изведнъж почти се препъна в един язовец, по външност сякаш бе близък на язовеца, подскачал пред него и Брайън, докато стояха неподвижни по заповед на Даниел.

– Хей, чакай! – провикна се той.

Язовецът изглежда нямаше намерение да чака. Джим подхвъркна във въздуха и тупна отново на земята, този път с лице към него. Затисна го с гръб към един храст. Както всички язовци и този оголи зъби. Язовецът, спомни си Джим какво бе казал веднъж един зоолог на някакъв доста пиянски студентски купон, би се нахвърлил върху всеки. Този явно нямаше да подрони реномето на представителите от своя вид, независимо, че драконът тежеше около сто пъти повече от него.

– Спокойно – каза Джим, – просто искам една информация. Тръгнали сме към замъка Малвърн. Този път откъм задната страна ли ще ни отведе или отпред?

Язовецът изви гръбнак и изсъска.

– Не, наистина – настоя Джим, – просто питам.

Язовецът изфуча и скочи към предния му ляв крак.

Джим дръпна назад крака си, след което язовецът се завъртя с учудваща за тромавия му вид бързина, шмугна се покрай храста и изчезна. Джим продължи да гледа слисано празното място.

Обърна се и видя как Брайън, Даниел и Ара, наредени зад него в редица, го наблюдаваха втренчено.

– Просто исках да получа насоки от някой, който познава... – започна той, но гласа му замря в гърлото, след като забеляза изумлението в очите им. Гледаха го така, сякаш бе изгубил разсъдъка си.

– Горбаш – каза Ара най-сетне, – опита се да говориш с този язовец?

– Ами да – отвърна Джим. – Само исках да разбера от някой, който познава местността, дали ще излезем зад замъка Малвърн или пред него.

– Но ти говореше с язовец! – каза Даниел.

Брайън се покашля.

– Сър Джеймс – рече той, – да не би точно този язовец да е някой, когото познаваш и който също е бил омагьосан? Или язовците във вашата страна могат да говорят?

– Ами не... тоест, не познавам този язовец. Не, у нас те не могат да говорят. Но мислех...

Гласът му затихна. Имаше намерение да се позове на обстоятелството, че драконите, бръмбарите и вълците могат да говорят, но изправен срещу тези погледи, той бързо и безпогрешно усети, че се бе показал като глупак.

– Объркани мисли – ето какво е! – дрезгаво каза Ара. – Той не е виновен!

– Ами – защити се Джим, – аз говоря, а пък съм дракон.

– Не говорят ли драконите там, откъдето идвате, сър Джеймс? – попита Даниел.

– Там, откъдето идвам, няма дрякони.

– Тогава какво те накара да решиш, че те не говорят? – обади се Ара. – Претоварил си мозъка си, Горбаш, това е проблемът. Опитай се да не мислиш за малко.

– Има вълци там, откъдето идвам – обърна се Джим към него, – и те не говорят.

– Вълците не говорят? Горбаш, ти си се объркал. Колко вълка познаваш?

– Всъщност не познавам нито един. Но съм виждал в... искам да кажа на...

Джим моментално се сети, че думите „зоопарк“ или „филм“ няма да значат за тримата пред него повече отколкото „номерът на социалната застраховка“ за рицаря. На какъвто и език да говореше, те щяха да бъдат само безсмислени звуци.

– Ами бръмбарите? – попита отчаяно той. – Когато бях при Каролинус, той изсипа малко вода на земята и един бръмбар излезе на повърхността и проговори.

– Хайде, хайде, сър Джеймс – каза Брайън. – Магия, естествено. Сигурно е било магия. Бръмбарите не говорят повече от язовците.

– О-о, добре – отвърна безпомощно Джим. Той се отказа. – Няма значение. Както отбеляза Ара, може би съм се преуморил. Нека да забравим за това и да продължим.

Тръгнаха отново по пътя. Внезапен дъжд ги застигна неочаквано. Отначало, когато капките заплюяха силно около тях, Джим се огледа за подслон, но видя, че тримата му спътници не обръщаха никакво внимание на дъжда. После установи, че бронираната му кожа изобщо не усеща влагата и реши също да го пренебрегне. След малко дъждът спря и слънцето се опита да пробие отново.

Поглеждайки небето на запад, Джим предположи, че е около пет следобед – Брайън и Даниел вероятно щяха да го определят като време между деветия час и вечерие според молитвените часове, използвани най-често в католицизма през Средновековието. Джим моментално зарови в паметта си и си ги припомни. Най-ранният бе утрения – в полунощ. После идваше изобразителни – при първия утринен лъч, някъде преди или след пет сутринта в зависимост от годишния сезон. Следваха: първият час – при изгрев, да речем в шест; третият час – късно сутрин, например в девет; шестият час – на обяд; деветият час – в средата на следобед, в три часа; вечерня – при залез, в пет следобед или по-късно, и накрая вечерие – преди лягане, което вероятно беше най-много един час след залез, особено ако си монах и трябва да предвидиш ставането в полунощ.

Бе се задълбочил дотук, когато Ара рязко вдигна нос във въздуха.

– Мирише ми на дим – каза той.

Джим подуши бриза, който духаше попътно, а не срещу тях. Драконското му обоняние бе малко по-слабо от това на вълка, така че можа да помирише дима, след като му бяха насочили вниманието. Щом като го подушваха при попътен вятър, който отнасяше миризмата, означаваше, че това, което гори, е съвсем близо пред тях.

Ара затича в тръст, а Брайън сръга коня си, за да не изостане. Джим ускори крачка, Даниел тичаше с лекота до него. След малко излязоха от гората и спряха, като се озоваха на една полянка в началото на два реда колиби, направени от плет и кал, с тръстикови покриви. Няколко от тях все още димяха. Краткотрайният дъжд бе паднал и тук и върху почернялата земя между колибите личаха отпечатыци от стъпки, разкаляни от водата. От дърветата и покривите все още капеше. Въздухът бе ефирен и влажен. Сега миризмата се чувстваше силно. Димът бе застинал неподвижно с утихването на вятъра.

В селото, ако можеше да се нарече така, цареше тишина, всичко бе замряло.

Като се изключеше пожарът в няколкото колиби, впоследствие угасен от дъжда, абсолютно нищо не се случваше. Единствените хора – четирима или петима, бяха заспали на улицата или на прага на колибите. На десетина крачки от Джим, който си проправи път покрай Брайън и Ара, за да погледне по-добре, лежеше момиче в роба от груб кафяв плат. Беше обърната на една страна с гръб към тях и черната ѝ коса се разпливяваше в калта.

Джим се втрени. Може би хората тук са имали някакъв празник, на който така са се опиянили, че не са могли да се събудят дори за да угасят пламъците, избухнали в мизерните им жилища вследствие на пиянски инцидент. Направи още една крачка към момичето, за да я събуди и попита. В този момент петнайсетина мъже на коне със стоманени шлемове, полуброни и извадени саби изкочиха измежду последните колиби в другия край на селото и се насочиха към Джим и останалите.

Събитията започнаха да се сменят рязко пред очите му като кадри от повредена кинолента. Изведнъж видя цялото селце преобразено – хората, налягали наоколо, не бяха заспали, а мъртви, избити и техните убийци стояха на другия край на селската улица. Направи трета крачка и погледна мъртвото момиче пред себе си. Оттук видя ръцете ѝ – без пръсти, протегнати напред. Бяха отрязани от китките.

Миризмата на дим сякаш проникна в мозъка му. Той се издигна във въздуха, устреми се напред, а след това връхлетя стремително върху конниците. В момента на нападението видя как вдигнатите им саби

проблясват на бледата слънчева светлина. Но не последваха удари. Три от конете се строполиха при сблъсък с тялото му. Помете с лапи и нокти двама от падащите ездачи и с едно шракване на челюстите разсече третия, който бе точно пред него. Сега стъпи на земята, изправи се и заудря с нокти, зъби и криле едновременно.

Събитията около него се сляха. Видя как от железния нагръдник на някакъв конник внезапно щръкна стрела, забита в него до половина; лъскав метален силует влетя в битката от дясната му страна. Острото копие на Брайън свлече един ездач от коня, после се заби в друг, който също изхвърча от седлото. Копието падна и сабята на рицаря започна да сече наляво и надясно, докато под него тромавият бял кон коренно се преобрази – изправи се на задните си крака, зацвили, зарита с предните копита и започна да хапе със зъби, като събаряше по-леките коне около себе си.

Вляво от Джим един конник внезапно изчезна от седлото и в този безумен миг на негово място се появи, яздейки, Ара. Челюстите му се разтвориха и той скочи от коня върху друг от ездачите...

Изведнъж всичко свърши. Двама или трима от бронираните конници избягаха, както и толкова на брой коне без ездачи. Ара, вече на земята, прегризваше гърлата на тези, които все още бяха живи.

Джим огледа тялото си, пухтейки тежко през ноздри, и вдигна очи към другите. Както личеше, нита Ара, нито Брайън бяха ранени. С радост забеляза Даниел през няколко колиби по-надолу – приближаваше се към тях все още с лък в ръцете и заредена, но отпусната стрела. Бе стояла назад – съвсем логично, и бе използвала оръжието си както трябва – от разстояние.

Джим погледна краката и тялото си. Бяха облени в кръв, част от която вероятно бе негова, но не усещаше нищо. Испита две противоположни чувства, които се бореха за надмощие. Драконът бе ожесточен и разочарован, че няма повече врагове за убиване; човекът имаше силно желание да повърне.

ГЛАВА 11

– Стой мирно! – скара се Даниел. – Как ще те изчисти, ако не престанеш да се движиш?

Джим искаше да ѝ обясни, че завладялата го възбуда се дължи на драконския му нрав, но не намираше начин да го каже така, че тя да разбере. Към нападение го беше подтикнал чисто човешкият ужас от вида на мъртвото момиче с отрязани ръце, но после бе действал като истински дракон. Дали наистина беше така? Вътрешен подтик го накара да спре и да си зададе този въпрос. Може би грешеше. Вероятно и той до известна степен бе освирепял подобно на Ара, Брайън и убитите от тях мъже.

– Така е добре – каза Даниел, след като го изчисти. Тя бе способна, но не и състрадателна медицинска сестра. – Нарязан си на доста места, но не е нищо сериозно. Няма да е зле, ако три или четири от раните се измият и превържат. Но ако не ги замърсиш, ще зараснат и така. Не се търкаляй в праха, сър Джеймс.

– Да се търкалям? Защо ще искам да се търкалям... – започна Джим, но Брайън го прекъсна. След намирането на копие и оглеждането му за повреди рицарят се бе заел да сваля шлема и ръкавиците:

– Ясно е – каза той, – че замъкът Малвърн е нападнат. За да плячкосва така тази сган от свине, най-малкото, което се е случило, е, че войниците в Малвърн са убити зад стените и не могат да се бият. Добре е да се приближим внимателно и да огледаме замъка, преди да са разбрали броя и местонахождението ни.

– Никога не се доближавам към замък по друг начин – Ара стоеше наблизко. Въпреки че излизаха от устата на вълк, думите му прозвучаха необикновено кротко. – Ами ако замъкът вече не е в ръцете на твоята дама? Ше се връщаме ли?

– Ни най-малко – отвърна напрегнато Брайън. Мускулите на лицето му се стегнаха и скулите му ясно се откритоа. – В случай че замъкът е превзет, аз също трябва да спася своята дама или да отмъстя за нея и това ще има предимство пред желанието ми да помогна на сър Джеймс. Ако тук наистина управляват неприятели, ще трябва да си намерим друго място за през нощта. Има един хан, не е много далеч, но нека първо видим какво е положението в замъка.

– Аз мога да отида и да се върна, без никой да ме забележи – каза

вълкът. – Вие най-добре изчакайте тук.

– Ако останем, онези, които избягаха, могат да се върнат с подкрепление – намеси се Джим.

– Не, нощта ще ги изпревари. Но и ние нямаме много време, докато се стъмни. Може би наистина е най-добре да разузнаеш сам, сър вълк. Останалите ще тръгнем към хана, за да проверим дали е отворен или е бил похитен като това село. Но почакай, не знаеш къде се намира ханът.

– Обясни ми – спря се Ара. – Въпреки че разполагам с малко време, лесно ще го намеря.

– На запад от замъка има малък хълм, обрасъл с букови дървета, които го обикалят като корона. Ако погледнеш от върха му на юг, на разстояние колкото два хвърлея със стрела ще забележиш как гората става по-тъмна, тъй като се спуска в котловина. Няма да можеш да видиш самия хан, но той е под дърветата и край него минава поток.

– До скоро – каза Ара и изчезна.

Джим, Даниел и Брайън тръгнаха през гората, водеше Брайън.

– Всички тези земи са ми познати – обясни рицарят. Като малък бях паж тук три години и се учех на обноси при сър Орин. Моята дама и аз сме пребродили пеша или на кон всяка педя от тази земя.

Слънцето залязваше и по тревата се стелеха дългите сенки на дърветата. Те обаче не бяха злоещи както сенките през изминалата нощ в Линхамската гора. Вечерна тишина се спусна навсякъде, половината небе се оцвети в розово и за миг светът около тях им се стори различен от този в селцето, което току-що бяха напуснали. Но мигът отмина. Светлината продължаваше да чезне и накрая стигнаха до едно място, където Брайън рязко спря и вдигна ръка, за да задържи Джим и Даниел.

– Ханът е точно зад тези дървета – обясни им той. – Стъпвайте и разговаряйте тихо. Тук всеки звук се чува надалеч, особено когато няма вятър.

Тръгнаха безшумно напред, наредени един до друг, и се взираха през мрака към дърветата, които Брайън бе посочил. Забелязаха поляна, най-ниската ѝ част беше широка около триста-четиристотин крачки. От потока, за който Брайън бе говорил на Ара, се отклоняваше канал, заобикалящ изцяло дълга, здрава дървена постройка. Тя бе разположена в средата на поляната върху тревисто възвишение, като че ли изкуствено издигнато над земята. В далечния край на хана, по-точно в негова пристройка, имаше полуоткрит навес, под който бяха завързани два коня. Те пасяха с глави, промушени през някаква преграда.

– Вратата на хана е отворена и капациите на прозорците са вдигнати

– прошепна Брайън, – така че няма обсада. От друга страна, едва ли отвътре ни чака клопка, защото в конюшната има само два коня. А те нямаше да пасат толкова спокойно, ако е имало още коне, които са били отведени в гората за заблуда. Пък и тези щяха да искат да се освободят, за да се присъединят към останалите. Независимо от това най-добре е да изчакаме Ара. Всъщност смятах, че при бързината, с която се движи, ще е пристигнал тук преди нас.

Зачакаха. Само след няколко минути отзад се чу шумолене и Ара отново дойде при тях.

– Страховете ти се оправдаха, сър рицарю. Замъкът е затворен и охраняван. Освен това подуших кръв, разлята по земята пред главните порти, и чух как въоръжените мъже върху крепостните стени говореха за господаря си, сър Ху.

– Де Боис! – името сякаш се заби в гърлото на Брайън.

– Кой друг сър Ху би могъл да бъде? – на последната дневна светлина върху челюстите на Ара се появи усмивка. – Радвай се, сър рицарю, скоро ще дойде и нашият шанс.

– Да се радвам? При положение, че моята дама несъмнено е в ръцете му, както и замъкът ѝ.

– Вероятно се е измъкнала – намеси се Джим.

– Тя е де Чени и държи замък на баща си, който може би лежи мъртъв в езическите земи. Би го защитавала до смърт или докато я пленят. – Брайън изскърца със зъби. – Няма да повярвам, че е умряла, докато не намеря сигурно доказателство за това. Следователно тя е пленница.

– Тълкувай го както искаш, сър рицарю – каза Ара.

– Това и правя, сър вълк. А сега трябва да разузнаем хана по-отблизо, за да се уверим, че не ни очакват капани.

Ара отново се усмихна.

– Мислиш ли, че щях да дойда при вас, без първо да съм проверил онзи сандък там? Приблжих се зад него преди да дойда тук и подслушах. Вътре са съдържателят, семейството му и двама прислужници. Също и един гост. Това е всичко!

– А-а – каза Брайън, – тогава да влизаме.

Той тръгна, а останалите се изравниха с него, като вървяха през поляната под последните лъчи на слънцето, без да се прикриват.

Лицето на рицаря леко се намръщи, когато се приближиха до канала, който ги разделяше от отворената предна врата.

– Не е характерно за съдържателя, мастер Дик, досега трябваше да

е излязъл навън, за да разбере кои сме и какви са намеренията ни – каза той.

Въпреки това продължи напред. Бронята на краката му дрънчеше глухо по грубите дъски на моста, прехвърлен до вратата над канала. Той стъпи върху изкуствения остров, върху който бе построен ханът, изкачи лекия наклон и влезе в мрака, където гореше една-единствена факла. Останалите го последваха вътре и видяха, че се е заковал неподвижно на една крачка зад прага.

Беше се втренил в един дългурест силует, седнал на груб стол; краката му, обути в тесни панталони, се протягаха над масата пред него. В едната си ръка държеше най-дългия лък, който Джим бе виждал, а в другата – стрела, поставена хлабаво на тетивата.

– А сега е най-добре да обясните кои сте – каза силуетът с мек тенорен глас, в който звучеше странен музикален ритъм. – Трябва да знаете, че мога да забия по една стрела във всеки от вас, преди да успее да направи и крачака. Изглеждате доста странно за компания, тръгнала дружно на път, и ако имате нещо да ми кажете, готов съм да слушам, тъй да знаете.

ГЛАВА 12

– Аз съм сър Брайън Невил-Смит – каза дрезгаво Брайън. – Но пак помисли дали ще успееш да стреляш във всеки от нас преди някой да те е докопал. Мисля, че самият аз мога да го направя.

– О, не, сър рицарю – отвърна мъжът с лъка. – Не си мисли, че бронята ти дава някакво предимство пред останалите. От това разстояние нито жакетът на дамата, нито стоманеното ти покривало са пречка за стрелите ми. Драконът и слепец не би го пропуснал, тъй да знаеш, а колкото до вълка...

Внезапно млъкна и за момент се усмихна.

– Излиза, че е умен вълк – каза той, а също и хитър. Дори не съм видял кога си е отишъл.

– Мастер стрелец – зад отворената врата се чу гласът на невидимия Ара, – все някога ще трябва да напуснеш този хан и да минеш през гората. Когато тоя ден дойде, ще те намерят с разкъсано гърло, преди да си успял да затвориш пръстите си на тетивата, в момент, когато най-малко си очаквал. Само ако Горбаш или Даниел о'Лоуд бъдат наранени!

– Даниел о'Лоуд? – стрелецът хвърли поглед към Даниел. – Това сигурно е дамата, чието лице не виждам по-ясно от вашите заради слънцето, залязващо зад гърбовете ви. Да не би да си някаква роднина на Джилс о'Лоуд, лейди?

– Баща ми – каза Даниел.

– Наистина? Той е стрелец, ако слуховете са верни, с когото имам най-голямо желание да се срещна – човекът с лъка повиши глас. – Успокой се, сър вълк. Няма да нараня дамата нито сега, нито когато и да е.

– Защо искаш да се срещнеш с баща ми? – рязко попита Даниел.

– Ами за да му разкажа нещичко за стрелбата с лък – каза мъжът зад масата. – Аз съм Дафид ап Хиуел, ще знаеш, майстор на дългия лък, същият, който бе изработен за първи път в Уелс и оттогава погрешно се нарича английско оръжие. И тъй, аз пътувам насам-натам, за да стане ясно на тези английски стрелци, че никой от тях не може да се мери с уелсец като мен по стрелба в цел, по далечен прицел, по дължина на полета или по всичко останало, което се опитват да направят с лък, тетива и стрела. Защото в мен тече кръв на истински уелсец, каквато те нямат.

– Джилс о'Лоуд може да стреля два пъти по-добре от теб по всяко време – гневно каза Даниел.

– Не мисля, че ще може наистина – меко отвърна Дафид, като я гледаше. – Но действително имам огромно желание да видя лицето ти, лейди – той повиши глас. – Ханджийо, още факли тук! Имаш нови гости, да знаеш.

Долу се чу слаб шум от гласове и стъпки далеч навътре в постройката, а след това през вратата се разля светлина около лицето на пълен средновековен мъж, около четиредесетте, който държеше горяща факла в едната си ръка и още три незапалени в другата.

– Сър рицар, лейди, дракон... – каза той задъхано. Започна да пъха факлите в гнездата по стените и да ги запалва.

Когато новите пламъци избуяха, Джим видя, че Брайън бе начумерен.

– Как е възможно, съдържателю Дик? – каза той. – Така ли се отнасяш със старите си приятели! Да се криеш вътре, докато някой твой гост те извика?

– Сър Брайън, аз... Прости ми... Съдържателят Дик очевидно не бе свикнал да се извинява и думите излизаха с мъка от устата му. – Но покривът е все още над главата ми и семейството ми е живо единствено благодарение на този гост. Може и да не знаеш, сър, но замъкът Малвърн бе превзет от сър Ху де Боис де Малънконтри...

– Знам – прекъсна го Брайън, – но вие явно сте били пощадени.

– Бяхме пощадени – отвърна съдържателят и се обърна, след като постави в гнездото факлата, с която бе запалил останалите. Сега червенкавата светлина отрази ясно лицата им. – Но единствено благодарение на този стрелец. Преди два дни той спря да пренощува тук и рано вчера чухме навън конски тропот. Излязохме и видяхме, че от гората се задават петнайсет-двайсет войници и се приближават насам.

„Това не ми харесва“ – рекох му аз, докато стояхме с него на прага.

„Наистина ли, стопанино?“ – отвърна той и без да каже нито дума повече, прекрачи навън и им извика да не се приближават.

– Не беше нещо особено – обади се Дафид зад масата, върху която все още протягаше краката си, въпреки че сега бе сложил настрана лъка и стрелите. – Бяха прекосили една четвърт от поляната и сред тях нямаше стрелци с лък и арбалет.

– Дори и така да е – каза Брайън, като се взря в него с интерес, – Дик спомена за петнайсет или дваайсет човека и всичките на коне. Малко е вероятно да са спрели след вика ти.

– Не спряха – обясни съдържателят. – До мига в който той не застреля петима от тях само докато си поема въздух. Останалите избягаха.

Когато после излязох, за да събера телата, всяка стрела беше забита на едно и също място в нагръдниците им.

Брайън подсвирна.

– Скъпа лейди Даниел – каза той, – все пак се съмнявам дали твоят баща има с какво да докаже, че е по-добър от този майстор на уелския лък. Предполагам, Дик, че хората на сър Ху не са се връщали.

– Могат да се върнат, ако желаят – заяви с безразличие Дафид. – Не обичам много да споря, но казах, че те няма да влязат тук и наистина няма да влязат.

– Вероятно не – отвърна Брайън. – Сър Ху не е глупак и няма да загуби повече хора, дори за да превземе толкова ценен хан като този.

За свое нещастие при думата „ценен“ Джим отново бе обхванат от чувството, което се бе разпалило в него при произнасянето на думата „злато“ в драконската пещера. За беда алчността изглежда бе драконски порок. С усилие потисна вътрешните си реакции. Съдържателят все още приказваше.

– ...но какво бихте искали да ядете и пиете, сър Брайън? – питаше той. – Имам месо – прясно и осолено, хляб и плодове според сезона, ал, бира и дори френско вино...

Ново чувство се разпали в Джим.

– А какво мога да дам на дракона? – съдържателят се бе обърнал към Джим. – Нямам говеда, свине или дори кози. Може би, ако добрият звяр...

– Дик – каза строго Брайън, – този джентълмен е сър Джеймс Екерт, барон от Ривъроук, една земя отвъд морето. Бил е омагьосан в драконското тяло, в което го виждаш сега.

– О, прости ми, сър Джеймс! – съдържателят закръши ръце. Джим се вторачи в него очарован – не бе виждал такива обноски досега. – Как мога да поправа глупостта си? От двайсет години държа този хан и никога не ми се е случвало да не позная един джентълмен, когато прекрачва прага ми. Аз...

– Всичко е наред – каза смутено Джим. – Естествено е да сгрешеш.

– Не, не, сър Джеймс – поклати глава Дик. – Ти си любезен, но човек, който държи хан, не прави грешки, дори и неволни – иначе трябва да се прости с този занаят. Но тогава какво да ти донеса за ядене, сър Джеймс? Ще вечеряш ли това, което сервирам на останалите? Не знам каква храна се предпочита зад морето. Вярно, че избата ми е претърпкана с разни...

– Защо просто не хвърля едно око там, долу? Не спомена ли...

вино?

– Наистина, вино от Бордо, от Аувергн, от...

– Мисля, че ще пия малко вино.

Джим произнесе това доста небрежно. В момента, в който съдържателят казваше „вино“, той бе усетил в себе си почти същото чувство, което се разпалваше в него от думата „злато“. Освен че имаха страст към съкровищата, драконите явно обожаваха и виното.

– Ще намеря нещо да хапна в избата ти – каза той. – Не се притеснявай за мен.

– Тогава може би ще ме придружиш, сър Джеймс? – предложи Дик, като се насочи към една вътрешна врата. – Мисля, че ще успееш да минеш оттук, нали? Колкото до входа към избата, през него внасяме бъчви и би трябвало да е достатъчно широк, а стълбата – достатъчно здрава, за да те издържи.

Като бърбеше, той го поведе през вратата по коридора – въпреки че бе тесен, Джим успя да го премине – към голяма стая, която явно бе кухнята. Вдясно имаше широко отворена врата, от която започваха стъпала, водещи надолу. Джим последва съдържателя в избата.

Дик с право се гордееше със своята изба. Тя явно се простираше под целия хан и бе склад за всичко – от нещата, които можеха да се намерят в средновековна таванска стаичка, до вещите в хранилището на средновековен замък. Дрехи, мебели, чували с жито, бутилки – пълни и празни, бъчви с напитки...

– А! – възкликна Джим.

А на другия край на куките, забити в дебелите греди, са окачени големи парчета пушено месо, също и достатъчно свински бутове с добра големина.

– Да – каза Джим, като се спря пред бутовете, – това ме устройва. Къде е виното, за което говореше?

– По цялата задна стена, сър Джеймс – суетеше се Дик, – в бутилките. Но може би искаш да опиташ виното в бъчвите, което е с голям асортимент...

Той тършуваше из един тъмен рафт – избата се осветяваше единствено от факлата, която бе донесъл. Измъкна голям съд от почерняла кожа, към който с метални скоби бе прикрепена дървена дръжка. Изглеждаше, че събира три четвърти от американския галон. Връчи го на Джим.

– Защо не опиташ от разнообразните вина – те са в този край на редицата, бирата и алът – в другия, докато занеса малко месо и пиене на

сър Брайън и останалите? Скоро ще се върна, за да взема това, което си избрал.

– Не се притеснявай – изхитрува Джим. – Всъщност мебелите горе не са много удобни за драконското ми тяло. Неловко ми е, когато се опитвам да се храня с други хора, които са в собствените си тела. Защо да не остана да вечерям тук долу?

– Както желаш, сър Джеймс. Дик излезе, като тактично остави факлата, която бе донесъл, до бъчвите с вино.

Джим потърка предните си лапи и се огледа...

ГЛАВА 13

Събуди се от неясното чувство, че някъде близо до него се води разговор. Два мъжки гласа като че ли се опитваха да говорят тихо, но под влияние на емоциите единият или другият от време на време се извисяваше повече, отколкото би искал неговият притежател.

Като се разсъни още малко, но без да отваря очи, ДжимгВгАеаДЛи че единият глас бе на Брайън, а другият – на съдържателя.

Заслуша се лениво, почти без да вниква в думите. Чувстваше се прекалено уютно, за да се съсредоточи върху каквото и да е. За първи път откакто се бе озовал в това тяло, коремът му бе задоволително пълен. Не можеше да сложи в уста нищо повече, независимо от храната, която бе на негово разположение. А виното се оказа най-доброто, което един дракон можеше да очаква. Не чувстваше забележими последици от него. Може би драконите нямаха махмурлук.

Докато лежеше, постепенно съзнанието му напълно изплува от съня. През клепачите му премина червената светлина на нова факла – сети се, че оставената от Дик бе изгоряла малко преди да приключи с вечерята, но с драконското си тяло се бе чувствал в тъмното като у дома си, а и бе разучил мястото на всичко в избата, което го интересуваше. Сега двата гласа се чуваха напълно отчетливо и той установи, че следи разговора независимо от волята си и въпреки че се опитваха да не му пречат.

– ...Но сър Брайън – казваше съдържателят отчаяно, гостоприемството е едно, а...

– Стрелецът може и да те е спасил от тази банда разбойници, – строго отвърна Брайън, – но ако е писано сър Ху да бъде изгонен и семейството ти да заживее отново в пълна безопасност, то сър Джеймс и аз ще бъдем тези, които ще върнат мира. Какво ще кажеш на моята дама, след като замъкът отново премине в нейно владение и разбере, че ти се е посвидила малко храна и вино за един от нейните спасители?

– Малко! – Джим си представи как Дик отново кърши ръце. – Четиредесет и шест от най-избраните бутове, четвърт тон бордо и сигурно две дузини бутилки с други вина. Три такива вечери на сър Джеймс и ще бъда разорен, сър Брайън.

– По-тихо! – отсече Брайън. – Нима искаш да събудиш добрия рицар с оплакването и скимтенето си? Засрами се, мастер съдържател. Със сър Джеймс сме заедно от два дни и през това време не е ял. Може би

няма да изпита нужда да се храни отново, докато си възвърнем замъка. Но във всеки случай, както ти казах, ще се погрижа да ти се заплати за всички разходи, които той ти създава.

– Знам, сър Брайън, но като ханджия не мога да сервирам на гладните гости обещанието ти вместо храна и да се оправдавам, че избата е празна. Необходимо е време, за да се натрупат такива запаси, каквито имам... имам долу. При това положение свинският бут ще бъде рядко ястие под моя покрив до Великден идната година.

– Ш-шт! Излез навън! – просъска рицарят.

Светлината от факлата и шумът от стъпките се отдалечиха едновременно.

Джим отвори очи в непрогледната тъмнина.

Яките челюсти на съвестта започнаха да го притискат. Този странен свят и говорещите същества в него, магиите и Тъмните сили някак бяха приспали съвестта му. Сега тя се събуди като великан с удвоена сила. Животът му тук приличаше на вълшебна приказка. Всъщност това бе свят, в който хората се раждаха по най-обикновен начин, страдаха и умираха или пък бяха убивани като клетото дете с отрязаните ръце в селото. Спомни си как в своя свят бе желал да замени съвремението си с период от Средновековието, в който да има по-обосновани и реални проблеми. Ето, сега се намираше тук, обграден от обосновани и реални проблеми, независимо че правилата бяха малко по-различни. И вместо да оцени тази обоснованост и реалност, той действаше като в някакъв сън, за който не носеше отговорност.

Сдържателят беше прав – имаше сериозен проблем в резултат на това, че Джим, без да се ограничава, бе изял от наличния му запас всичко, възбудило апетита му. Бе го ограбил не по-малко, отколкото ако влезеше в своя свят в някой супермаркет и си тръгнеше със сто двадесет и шест големи бута и двадесет бъчви с вино. И фактът, че Брайън поемаше отговорност за стойността на това огромно количество месо, не оправяше нещата. На първо място Джим нямаше и представа, че двамата с рицаря са станали толкова близки приятели, та единият да се задължи до такава степен заради другия. Виновно трябваше да признае, че ако ситуацията се обърне, той – в собствения си свят през два-три века, не би имал подобна проява към човек, когото познава само от два-три дни; щеше да си каже, че другият сам си е забъркал кашата и сам трябва да се оправя.

Внезапно Джим бе озарен от вдъхновение, което проблясна в съзнанието му подобно на факла в тъмно като катран подземие. Част от

паметта на Горбаш изглежда бе останала в тялото, което обитаваше. Вероятно споменът за мястото, където драконът криеше съкровището си, също бе в него, само да можеше да го извика. Ако успееше да намери съкровището, би могъл да плати на съдържателя Дик и да избави съвестта си от неловкото чувство за задължение към рицаря.

След като му стана по-добре от тази мисъл, Джим се изправи и с увереността на дракон в тъмното закрачи обратно през подземнието. Изкачи се по стълбите и влезе в кухнята. Нямаше никого, освен една пълничка жена, горе-долу на възрастта на съдържателя, която направи реверанс при появяването му.

– Ъ-ъ... здравей – каза Джим.

– Добро утро, сър Джеймс – отговори жената.

Джим мина по коридора и влезе в стаята. Чувстваше срам при мисълта, че може да срещне съдържателя или сър Брайън, но когато прекрачи прага ѝ, видя, че е празна. Предната врата пак бе отворена – естествен отговор на нуждата от чист въздух, досети се Джим, тъй като прозорците на хана, дори когато бяха открити, представляваха малки процепи, конструирани повече за отбрана отколкото за осветление и проветрение. Излезе навън и чу отново гласовете на Брайън и съдържателя, но отдалеч. Стояха в конюшната, в края на постройката и се занимаваха с белия кон на рицаря, който също бе нарязан тук-таме след битката в селото.

Разговорът около коня напомни на Джим за неговите рани. Вчера почти не им бе обърнал внимание. Днес обаче ги усещаше – не много силно, сякаш бе нарязал с бръснач цялото си лице при небрежно бръснене. Тялото на Горбаш изпита внезапна нужда да ги оближе и той откри, че с подвижния си врат и дългия си език без трудности достига всяка една рана.

След като почисти разрезите с език, болката от раните утихна до такава степен, че му позволи да ги пренебрегне. Изправи се, огледа наоколо и на по-малко от три метра забеляза Ара да седи на хълбоци и да го наблюдава.

– Добро утро – каза Джим.

– Достатъчно е добро – отвърна Ара. – Прекара цялата нощ в това място, нали?

– Ами да – потвърди Джим.

– Както искаш – изсумтя мрачно Ара. – Няма да ме видиш да вляза в някой от тези сандъци.

– Изобщо не си влизал вътре?

– Не, разбира се – изръмжа вълкът. – Те са за хора. Има нещо изнежено във всички хора, Горбаш, дори когато могат да се оправят сами като този рицар и стрелецът. Нямам предвид само, че са с изнежено тяло, искам да кажа, че психиката им е изнежена. Цели десет години са им нужни, за да се научат да се грижат за себе си, а никога не преодоляват тази черта. Помнят, че са ги глезили и хранили и че са се грижили за тях и след време, когато имат възможност, се опитват да нагласят нещата така, че да глежат някой друг и да се грижат за него. Когато остаряят и станат слаби, са годни единствено за това – все повече глезене и грижи. Не е за мен, Горбаш. Първото предупреждение, че съм станал слаб, ще бъде когато ми разкъса гърлото някой, за когото съм мислил, че не е по силите му да го стори.

Джим леко потрепери. Тази оценка за човешката природа бе като капак върху вината му за снощното угаждане и го нарани по-силно, отколкото ако я бе чул в друг момент. След това се сети за нещо:

– Но ти хареса вчера Даниел да те чеше под ушите – каза той.

– Тя го направи, не съм я молил – тросна се Ара. – Ха! Почакай да се увлече по теб.

– Да се увлече по мен?

Челюстите на Ара се разтвориха в една от неговите безгласни вълчи усмивки.

– Познавам я. С твоите глупости, че имаш дама, която е човек, Горбаш! Сега са две!

– Две? – каза Джим. – Мисля, че си въобразяваш.

– Така ли? Иди и виж сам. Тя е хей там, зад дърветата с оня стрелец.

Джим погледна накъдето сочеше муцуната на Ара.

– Може и да ида – каза той.

– Успех! – Ара се прозя и се излегна на слънцето, като положи глава на предните си лапи и затвори очи.

Джим се отправи в гората към мястото, което Ара му бе показал. Влезе под сенките на първите големи дървета, но не видя никого.

След това малко по-нататък драконският му слух долови тихи звуци от гласове, които човешкото ухо не би чуло. Чувствайки се като подслушвач, той се приближи безшумно към тях и спря, когато ги забеляза.

Стояха на малка полянка сред дърветата. Тревата под краката им, светлината над тях и високите брястове съставяха картина, прекалено съвършена, за да бъде истинска. Даниел, в своя клин и жакет, изглеждаше като току-що изскочила от книга с легенди, а Дафид, който стоеше

до нея, бе не по-малко внушителен.

Стрелецът носеше лъка си и колчан с дълги стрели – Джим имаше чувството, че тези две неща са му винаги подръка, дори когато спи. Даниел обаче бе оставила някъде своя лък и стрелите. Не носеше никакво оръжие освен ножа на колана си и все пак с острието си, дълго почти колкото петнадесетсантиметровата кания, той не бе за пренебрегване.

– ...В края на краищата – казваше тя, – ти си просто един обикновен стрелец.

– Не съм обикновен, лейди – меко отвърна Дафид. – Дори и ти би трябвало да ме разпознаеш, тъй да знаеш.

Той се извисяваше над нея. Даниел бе висока, но Дафид доста я надминаваше. Джим не беше преценил правилно ръста на уелсеца, когато го бе видял седнал в хана. Може би Гротуълд бе също толкова висок, но с това свършваше всяка прилика между тях. Дафид стоеше снажен и гъвкав като своя лък, а раменете му изглеждаха широки колкото предната врата на хана. Лицето му бе от тези, за които се казва, че са изваяни – правилен нос, правоъгълна брадичка, симетрично разположени очи, но чертите му не изпъкваха прекомерно както на Брайън. Гласът му звучеше меко и звънко. Той беше напълно прав – изобщо не бе обикновен като стрелец или какъвто и да бе друг.

Наблюдавайки ги, Джим откри, че е напълно смаян от отношението на Даниел. Как, недоумяваше той, тя би могла да предпочете някой като него, в случай че Ара говореше истината, пред този супермен от Средновековието. За момент изцяло бе забравил, че е в драконското си тяло, а не в обикновения си човешки вид.

– Знаеш какво имам предвид! – каза Даниел. – Както и да е, през живота ми доста стрелци са се навъртали около мен. Освен това защо ще ме е грижа за тебе, независимо дали си стрелец или не?

– Защото те намирам за красива, лейди – отговори Дафид – и не си спомням да се е случвало в живота ми, когато съм намирал нещо красиво, да не съм го пожелавал. А пожелавал ли съм го, непрекъснато съм се стремял към него, докато го получа.

– Така ли? Не съм дрънкулка, която виси на пояса ти, сър стрелец! Аз ще реша, кой да ме притежава!

– Наистина ти, но няма да има никой друг, докато съм жив – може и да го знаеш сега, след като ти го казах.

– Хмм! – Даниел не тръсна глава, но Джим имаше чувството, че щеше да го направи. – Ще се ожения за принц, когато се ожения. Какво ще направиш срещу един принц?

– Срещу принц, крал, император, Бог или Дявол – ще направя едно и също срещу всеки човек или звяр, застанал между мен и дамата, която желая. Единият или другият ще бъде победен, а няма вероятност това да съм аз.

– О, не, разбира се – усмихна се презрително Даниел.

Обърна се и се отдалечи от Дафид. Джим се сепна от факта, че тя идваше право към него и че след миг ще бъде разкрит. Едва ли имаше какво друго да направи, освен да се престори, че току.що е дошъл. Пристъпи напред и излезе от прикритието на дърветата.

– Ето те и теб, сър Джеймс! – радостно се провикна Даниел. – Добре ли спа тази нощ? Как са раните ти?

– Рани? – повтори Джим. Със сигурност вчера, докато го чистеше, не бе удостоила порязванията му с думата „рани“. – О, чудесно. Да, спях като пъл!

– Скъпи сър Джеймс – каза тя и протегна към него ръце. – Чаках те да се събудиш, за да си поговорим повече. Имаше неща, които исках да знам, нали помниш? Ще се разходим ли само двамата?

– Ами... разбира се – каза Джим. Беше дошъл в гората с твърдото намерение да разбере какви прищевки може да има Даниел към него. Лице в лице с нея, той откри, че увереността му се изпарява. – О, добро утро, Дафид.

– Добро утро, сър Джеймс – любезно каза стрелецът.

Даниел вече държеше Джим за ръка и го отвеждаше в гората, настрани от пътя, по който бе дошъл.

– Ще се видим по-късно – провикна се Джим през рамо към Дафид.

– Да, разбира се, сър Джеймс.

След момент малката полянка не се виждаше. Даниел водеше през дърветата, но скоро забави крачка.

– Спомни ли си нещо? – попита тя.

– Да си спомня? – учуди се Джим.

– За това кой си, освен че си барон от Ривъроук.

– Ами... кой бих могъл да бъда? – каза Джим. – Тоест обикновен барон...

– Хайде, сър Джеймс – прекъсна го нетърпеливо Даниел. – Да си джентълмен не означава само да имаш някакъв сан. Всъщност джентълменът може да има много титли. Не е ли нашият лорд-херцог също и граф на Пиърс, камерхер на Ист Марчис и още много неща? Ами нашият крал на Англия, не е ли той също крал на Аквитания, херцог на Бретан, херцог на Карабала, принц на Туърс, принц на Църквата, принц на

двете Сицилии, граф на това, граф на онова... и така нататък половин час? Барон от Ривъроук е вероятно най-малката ти титла.

– Какво те кара да мислиш така? – безпомощно попита Джим.

– Ами това, че си бил омагьосан! – бързо отвърна Даниел. – Кой ще си прави труда да омагьосва един обикновен барон?

Гласът ѝ омокна. Пресегна се и го потупа нежно по върха на муцуната. За изненада на Джим допирът с ръката ѝ бе много приятен. Искаше му се отново да го направи. Жегна го лека нотка на ревност към Ара.

– Ето! Няма значение – каза тя. – Магията ти пречи да си спомниш. Сигурен ли си, че не те болеше?

– Ни най-малко.

Тя гледаше подозрително.

– Говорехме много за магии в дружината на баща ми, зимно време. Нямахме какво друго да правим от декември до март, като паднеше сняг, освен да седим около огъня и да си приказваме. Е, никой не знаеше, но изглежда всички мислеха, че трябва да има внезапен, ужасен пристъп на болка, когато сменяш формата си. Нали разбираш, все едно, че са ти отрязали главата, чувството сигурно е същото, преди тя да се изтъргукули на земята и да умреш.

– С мен не стана така.

– Може би си забравил за това, също както си забравил, че си бил принц.

– Принц?

– Вероятно – отвърна замислено Даниел. – Разбира се, може и да си бил крал или император, но това някак си не ти подхожда толкова, колкото ако си бил принц. Как изглеждаше?

– Ами... – Джим се покашля почти несъзнателно. – Бях висок, – колкото Брайън, да кажем, и горе-долу толкова тежък. Косата ми беше черна, очите – зелени. Аз съм на двадесет и шест...

– Да – каза решително Даниел, – това е точната възраст за един принц. Бях права.

– Даниел... – възрази Джим. Бе започнал да изпада в леко отчаяние. – Не съм бил принц. Случайно знам, че не съм бил принц. Не мога да ти кажа откъде знам, но повярвай. Приеми думите ми: Знам, че не съм бил принц!

– Ето, ето – каза Даниел, – не се притеснявай. Това несъмнено е част от магията.

– Кое?

– Да си уверен, че не си бил принц. Без съмнение този, който те е

омагьосал, не е искал да знаеш кой си в действителност. Няма да говорим повече за това, ако те разстройва. Случайно да ти е известно как можеш да развалиш магията?

– Бъди сигурна – разгореши се Джим, – че ако успее да върна Анджела – моята дама, обратно, мигновено ще излезе от това тяло.

– Е, това не е трудно. Всичко, което трябва да направиш, е да събереш своите придружители, да отидеш в Прокълнатата кула, да вземеш тази лейди Анджела и да я изпратиш обратно там, откъдето е дошла.

– Ти откъде...?

– Мислех си за сър Брайън – продължи Даниел. – Още колко придружителя трябва да намериш?

– Не знам – отговори Джим, – но разбираш, че след като освободя Анджела, ще си отида с нея.

– Ще си отидеш с нея...?

– Обичам я.

– Не, не – каза Даниел, – ще разбереш, че това е друга част от магията. След като я развалиш, ще видиш Анджела такава, каквата е наистина и ще осъзнаеш, че изобщо не я обичаш.

– Такава, каквата е наистина? – повтори Джим, ужасен. – Виж сега, Даниел, знам каква е тя в действителност. Тя... Аз... познаваме се много добре от година и половина.

– Магията те кара да мислиш така. Снощи изведнъж се сетих. Не можа да отговориш на въпроса ми дали тя е красива колкото мен, макар че добре знаеш, защото магията те е накарала да мислиш, че тя е толкова красива. Никоя – натърти Даниел – не е толкова красива, колкото съм аз. Не те виня, че не си в състояние да разбереш това, след като си омагьосан по този начин.

– Но...

– Хайде, сър Джеймс. Ще трябва да приемеш фактите в края на краищата. Погледни ме право в очите и ми кажи, наистина ли вярваш, че тази Анджела е красива колкото мен?

Джим спря, за да не се сблъска. Бе изтичала отпред и го гледаше неотклонно в очите от разстояние двадесет-тридесет сантиметра.

Той преглътна. Най-дяволското нещо беше, че Даниел имаше право. Колкото и много да обичаше Анджи, тази загоряла от слънцето съвършена фигура щеше да спечели състезанието по красота още в самото начало. Но това бе друга тема. Обичаше Анджи, а не високата сто седемдесет и осем...

– Това е друга тема, Даниел – наложи си да каже той. – Аз съм

ангажиран с лейди Анджела и тя е ангажирана с мен. Дори и да ме убедиш, че нещата са различни, не мисля, че би могла да убедиш нея.

– А? Хмм – измърмори Даниел, като пръстите ѝ заиграха по дръжката на ножа, – добре, добре. Ние двете можем да уредим сами този малък проблем, когато му дойде времето. Но сър Джеймс, не е ли по-добре да се връщаме в хана? Другите ще си помислят, че искаш да прекараме сами цялото това време.

– Права си – каза Джим и тръгнаха обратно.

След няколко крачки осъзна, че тя го е изиграла отново. Кой щеше да се интересува от това, че е прекарвал с Даниел времето, през което все още е бил в тялото на дракон?

Когато стигнаха до хана, забелязаха маса с пейки – като за пикник, която бе изнесена навън, пред главната врата. Брайън и Дафид седяха на нея пред кожени кани и бутилка с вино.

Ара се бе отпуснал на хълбоци до масата, а главата му стърчеше доста над нея.

– Сър Джеймс! – извика Брайън, когато двамата с Даниел излязоха от гората. – Ела при нас. Трябва да си съставим план, по който да върнем замъка на моята дама.

Джим усети как му прималя под лъжичката. Още преди бе разбрал, че Брайън има твърдото намерение да прогони сър Ху де Боис де Малънконтри и да освободи своята Джеронд, но не се бе тормозил да мисли по-задълбочено какво може да направи рицарят. Сега обаче, когато бяха пред прага на действието, той си помисли за баланса в съотношението на силите – броят им не бе равностоен с вероятния брой на окупаторите в замъка. Това несъответствие нямаше да го притесни чак толкова, ако не се бе убедил, че Брайън е човек, който винаги прави това, което си науми.

Джим се придвижи тромаво и седна на свободния край на масата срещу Ара.

– Сър Джеймс – започна Брайън. – О, между другото, искаш ли малко вино?

– Д... не – отвърна Джим, като се сети за задълженията си към ханджията.

– Много добре, сър Джеймс, имам няколко лоши новини – подхва на отново Брайън. – Добрият стрелец тук каза, че не вижда причина да присъедини силите си към нашите срещу сър Ху, понеже принципите му били...

– Да не закачам тези, които не ме закачат – прекъсна го Дафид. –

Не че не ви желая доброто, но тази свата не ме засяга.

– По същия начин – продължи Брайън – сър вълкът счита, че въпросът с моята дама и мен не го засяга лично и ми напомни, че е обещал да ни придружава, само докато се справим с мраколаците.

– О-о.

– Следователно – бодро каза Брайън – ясно е, че само ти и аз ще се изправим срещу сър Ху и хората му. По тази причина нека обединим умовете си, защото ще имаме нужда да призовем цялата си мъдрост.

– Е, видя ли сега, Горбаш? – каза Ара с горчиво задоволство. – Ето какво си навлече, като се мислиш за човек. Единствено на хората може да им хрумне само двама да превземат замък, пълен с врагове и построена така, че да устои срещу цяла армия.

– Със сигурност не е разумно, сър Брайън – намеси се Даниел, която бе застанала до Ара и го галеше зад ушите. – Трябва да го признаеш!

– Разумно или не – продължи да упорства рицарят и мускулите на лицето му се стегнаха, – моята дама е пленена и аз ще я освободя. Сам, ако е необходимо, но вярвам, че мога да разчитам на сър Джеймс.

– Сър Джеймс не е длъжен да освобождава твоята дама – каза Даниел. – Задължението му е да се освободи от магията, като отведе лейди Анджела от Прокълнатата кула. Всъщност негов дълг е да не рискува живота си, като се опитва да спаси някого по такъв глупав начин – само двама да превземат замъка Малвърн!

– Никого не насилвам – отвърна Брайън. Пламтящите му сини очи срещнаха погледа на Джим. – Сър Джеймс, ти какво ще кажеш? С мен ли си в това дело или да продължавам сам?

Джим отвори уста, за да изрече своето извинително оправдание. Ако в атаката към замъка се включеха Ара и Дафид, може би шяха да имат слаба надежда за успех. Но без тях такова нападение се равняваше на самоубийство. По-добре беше още сега да изясни положението на Брайън, отколкото да се налага после да се измъква. Но странно, думите заседнаха в гърлото му и не искаха да излязат. В никакъв случай Джим не беше най-храбрият тук, що се отнася до смелостта, той не бе повече дракон отколкото човек. От друга страна, мислеше за Анджи... Каролинус го бе уверил, че за спасението ѝ ще са му нужни придружители и ако сега изоставеше Брайън, не можеше да очаква, че после той ще го придружи до Прокълнатата кула, за да му помогне. Имаше и още нещо: в решителността на рицаря, в този шантав свят с невероятните му явления и в Джим – не в драконското му тяло, а в човешката му същност – нещо, което предизвикваше желанието му да се опитат да превземат

замъка Малвърн, дори ако трябваше той и Брайън сами да направят този опит.

– Е, сър Джеймс? – настоя Брайън.

– Разчитай на мен – чу се да произнася Джим.

Брайън кимна. Дафид напълни каната си с вино, вдигна я към Джим и я изпи след безмълвния тост.

– О, да! – избухна Даниел, като се обърна към стрелеца. – И ти щеше да се изправиш срещу принц, крал или император със сигурността, че няма да те победи!

Той я погледна с изненада.

– Не ме засяга, както казах – отвърна Дафид. – Откъде накъде сравняваш тази ситуация с това, което бих сторил в твоя случай?

– Сър Брайън се нуждае от помощ. Колебае ли се сър Джеймс? Казва ли, че не го засяга? Не! Съмнявах се в смелостта ти след всички сладки приказки, които изрече. И разбирам, че съм била права.

Дафид се намръщи.

– А-а – каза той, – не трябва да говориш така. Имам не по-малко смелост от всеки друг, а всъщност мисля, че и повече.

– Нима?

Той я гледаше втренчено с лека почуда.

– Искаш да ме въвлечеш в това, нали? Наистина виждам, че искаш.

Обърна се към Брайън.

– Това, което заявих, бе самата истина – каза му той. – Така или иначе твоят сър Ху ми е безразличен, а и не съм странстващ рицар, за да спасявам девизи, тъй да знаеш. Тези неща са за хора, които обичат да ги вършат. Но само заради тази особена девойка тук и заради никой друг можеш да разчиташ и на мен.

– Добри човече... – започна Брайън, но Ара го прекъсна:

– Имаш посетители, сър рицарю, обърни се и виж.

Брайън се обърна. Всички се обърнаха.

Изад дърветата срещу хана се появиха няколко човека, последвани от група мъже; носеха стоманени шлемове, кафеве, зелени или червеникавокафеве тесни панталони и кожени жакети, плътно покрити с метални плочки; на коланите им висяха саби, а през раменете им бяха преметнати дълги колчани със стрели.

– Всичко е наред, сър Брайън – каза Даниел. – Това е Джилс о'Луод, баща ми.

– Твоят баща? – Брайън бързо се обърна и й хвърли подозрителен поглед. – Разбира се – обясни Даниел, – знаех, че ще имаш нужда от

помощ и затова снощи помолих един от синовете на съдържателя Дик да препусне тайно с коня на баща си и да го повика. Казах да му предаде, че ще се радваш да поделиш с него плячката, извоювана от сър Ху де Боис при превземането на замъка.

ГЛАВА 14

Брайън я погледна втренчено за момент, а след това се обърна да види новопристигащите, които вече бяха преполовили откритото пространство пред хана. Бавно се изправи на крака. И Дафид стана, сложил небрежно ръка върху колчана. Джим установи, че също се изправя, а съдържателят Дик се появи на вратата и излезе, за да се присъедини към тях. Само Ара продължи да седи, като се усмихваше.

Водачът бе слаб човек, някъде към петдесетте. Краищата на косата му, измъкнали се от стоманения шлем, имаха металносив цвят, а късата му къдрава, стърчаща брада бе прошарена. Като се изключеше авторитетният му вид, мъжът не се отличаваше от тези, които го следваха, освен по оръжието на колана. То не бе къса сабя, каквато носеха останалите, а доста по-дълго оръжие, пригодено да се държи с две ръце – като това на сър Брайън.

Мъжът стигна до канала, заобикалящ хана, премина моста и спря пред рицаря.

– Аз съм Джилс о'Лоуд – представи се той, – а това са моите свободни братя и другари от гората. Предполагам, че ти си сър Брайън Невил-Смит?

– Същият – отвърна сдържано Брайън. – Мастер разбойник, не съм аз този, който те е поканил тук.

– Това ми е известно – каза Джилс. От загара лицето над брадата му бе добило цвета на стара кожа и по него преминаваха тънки, изразителни бръчки. – Дъщеря ми изпрати да ме повикат...

За момент отклони погледа си от Брайън:

– Ще говоря с теб по-късно, момиче – каза той. – Сър рицарю, има ли значение кой ме е повикал? Ако се нуждаеш от помощ, ето ни – мен и моите хора. Цената на помощта ни не е толкова висока, че да не може да се приеме. Ще седнем ли да обсъдим въпроса като разумни мъже или да се обръщаме с момчетата и да си тръгваме?

Брайън се поколеба за секунда, но само за секунда.

– Дик – извика той, като погледна към съдържателя, – донеси още една кана за Джилс о'Лоуд и виж какво ще пият придружителите му.

– Ал – намусено отговори Дик. – Това е всичко, което имам в толкова количество.

– Ал тогава – нетърпеливо поръча Брайън. – Донеси го!

Огново седна на масата. Джилс седна на другия край на пейката, където беше Дафид. Изгледа с любопитство Ара, а после Джим.

– Познавам вълка по репутацията, която има, ако не по друго – каза той. – Драконът... – според посланието на дъщеря ми ти си омагьосан рицар?

– Това е добрият сър Джеймс – обясни Брайън. Стрелецът до теб е Дафид ап... Как ти беше фамилията, мастер стрелец?

– Хиуел – отвърна Дафид, като произнесе името си с ритъм, какъвто езикът на Джим със сигурност не можеше да пресъздаде. Дошъл съм в Англия, за да покажа на англичаните, че дългият лък, както и кръвта в жилите на тези, които го използват най-добре, могат да бъдат само уелски, а също за да се ожена за дъщеря ти, мастер Джилс.

– Няма! – изкрещя Даниел.

Брататото лице на Джилс се разтегна в усмивка.

– Ако някога получиш позволението й – каза той на Дафид, – ела да поговорим. Може би ще се наложи да вземеш под внимание не само това, което аз мисля по въпроса, но и намеренията на цялата група от помлади членове на дружината ми.

– Говориш като духовник, мастер разбойник – рече Брайън, докато Дик излизаше с бутилки и още една кана за Джилс, а след него двамата му прислужници търкаляха през вратата една бъчва към двора.

– Използвайте шлемовете си – чуха го да казва на разбойниците. – Нямам кани за толкова хора.

– И такъв съм бил – отвърна безгрижно Джилс на Брайън. Свали собствения си щлем и го стовари на масата, напълни каната си от една бутилка и я изпи жадно. Разпиляната му коса леко се разлюля от слабия ветрец. – И тъй, сър рицарю, приятелю от Уелс и господин вълк, чух за всички ви по нещичко...

Погледът му за момент се спря върху необикновено дългия лък, подпрян на масата откъм страната на Дафид.

– ...Но за да спестим време, може би е най-добре да чуя отначало всичко, което има връзка с въпроса, включително и това, което всеки може да разкаже за себе си. И те започнаха – пръв подхвана Джим, Брайън продължи историята от срещата си с него, Ара пое от отбраната им срещу мраколаците, Даниел, Дафид и съдържателят също разказаха своята част. Джилс пиеше и слушаше.

– Добре, благородници и други – каза той, когато свършиха, – може би съм довел хората си поради едно глупаво съобщение. Посланието на дъщеря ми ме накара да помисля, че можете да превземете замъка и

само за по-голяма сигурност се нуждаете от още няколко храбри бойци. Но вие сте се събрали от кол и въже, без да искам да ви обидя, а и познавам замъка Малвърн – той не може да се превземе с една атака и няколко удара. Хората ми са прекрасни стрелци и фехтовачи при нужда, но не са войници. Моите извинения, но как по дяволите мислите да превземете и половин педя от каменните стени срещу може би петдесет човека с ризници, привикнали към такава отбрана?

Брайън се намръщи.

– Познавам замъка Малвърн отвътре – възрази той. – Петдесет войници, пръснати из него, означава, че няма да има повече от двама на едно и също място. Тук сме най-малко трима – четирима, ако вълкът се присъедини. И всеки от нас е по-силен от които и да са двама от тях, навсякъде, по всяко време.

– Не отричам – отговори Джилс, – но трябва да сте в самия замък, за да си премерите силите с тях. И така, първото нещо е каква магия ще използвате, за да влезете вътре?

– Малвърн има запаси, складирани в случай на обсада – отвърна Брайън. – Но това е вятър работа. Тук храната е повече. Сър Ху се е опитал да превземе този хан, но не е сполучил – не се съмнявам, че му е било известно наличието на избрани вина и месо в него. Планът ми е да се маскирам като съдържателя Дик и да закарам една каруца с превъзходно месо като предложение за мир с новия владетел на Малвърн. Вълкът ще бъде в каруцата като куче от хана и ще ръмжи срещу всеки, който се изкушава да открадне от деликатесите, преди да са стигнали до сър Ху. След като влезем, да се надяваме, че и самият сър Ху ще бъде там, вълкът и аз ще убием барона, ще се опитаме да стигнем до стаята на моята дама, където е затворена...

– Защо? – попита Джилс.

– Какво защо, мастер разбойник?

– Защо мислиш, че лейди Джеронд ще бъде заключена в собствената си стая?

– Защото – отвърна Брайън, като едва съдържаше търпението си – сър Ху не би губил време да превзема стаите на лордовете и няма друго място освен помещението на моята дама под дневната, където да държи пленник като нея в добро здраве и в безопасност. Известно е, че силни мъже са издържали не повече от няколко дни в тъмница, подобна на двете в Малвърн, които не са от най-леките. На всяко друго място в замъка, където дамата ми може да бъде разделена от приближените си, за да ни ѝ помогнат да избяга или поне да направи такъв опит, смъртта ѝ

ще бъде извън контрола на тези, които са я пленили. Също така на друго място тя няма да бъде безопасно охранявана от хората на сър Ху. Някои от тях, ти поне знаеш, мастер разбойник, след като си живял достатъчно дълго, за да имаш опита на войник, не се различават много от жестокия звяр, за да мислят за последствията от постъпките си в пияно състояние.

– Съгласих се – призна Джилс. – Продължавай, сър Брайън. Убил си сър Ху и стражата и си разбил помещението на дамата. А сега?

– Сега добрият сър Джеймс, който лети и чака, забелязва сигнала ни от балкона на стаята на Джеронд, спуска се и я отнася в безопасност, а после вика подкрепление от околността, за да си възвърнем замъка. Остава само аз и вълкът да се измъкнем с волята на Бога.

– Бог? – изръмжа бързо Ара. – Твоят бог, сър рицарю, не моят. Ако някой спаси Ара, това ще бъде аз. Когато не бях пораснал достатъчно, една възрастна мечка счупи предния ми десен крак и нямаше как да избягам. Нима богът на хората бе този, който ме спаси? Не, аз бях – Ара! Изправих се да се бия и впах зъби през козината и увисналата кожа в главната артерия на гърлото ѝ, така че тя умря, а аз оживях. Така е било винаги за английския вълк и винаги ще бъде така. Запази твоя бог, щом желаш, сър рицарю, но само за себе си!

Той направи пауза, облиза муцуната си с едно движение на червения си език и се прозя широко.

– Но бях забравил – продължи вълкът, – вече ти казах, че тая работа с твоята дама и замъка няма нищо общо с мен.

– Така. Ами планът ти, сър Брайън? – попита Джилс.

Брайън се намръщи.

– Мастер разбойник, още веднъж ще ти напомня, че не аз те поканих тук. Опитваме се да решим какво ни е необходимо, за да спасим Джеронд и как да го направим със силите, с които разполагаме. Ако вълкът не е с нас, не е с нас и толкова.

– Как...? – започна Джилс. – Не, с цялото си уважение, сър Брайън, мисля, че идването ни беше...

– Чакай, татко! – прекъсна го Даниел. – Аз бях тази, която изпрати да те повикат.

Тя се обърна и впери поглед в Ара. Вълкът разтвори челюсти в безмълвен смях.

– Аз съм Ара! – изръмжа той. – Да не си мислиш, че съм този страдащ от любов стрелец?

– Не... – отвърна Даниел. – Мислех, че си Ара, моят вълк-приятел, който никога няма да ме предаде, както и аз не бих го предала. Когато

изпратих за баща ми и хората му, не ми мина през ума, че Ара ще изостави приятели като сър Джеймс и мен. Но след като той...

Тя се въртна към масата.

– Може и да не се равнявам на двама войника, освен когато съм с лък и на безопасно разстояние – каза Даниел, – но все пак ще бъде полезна от един вълк, който се стреми да прави впечатление и обръща гръб на сър Брайън. Като изненадам неприятеля, мога да ви помогна даже да убиете сър Ху и да освободите Джеронд. След като го направя, разбира се няма да ми е толкова лесно да извоювам свободата си, но съм с предимство пред Ара – ще оставя спасението си на Бог, както сър Брайън.

– Момиче, ...

– Тихо, татко! Сега аз съм си господарка. И тъй сър Джеймс, сър Брайън, бройте и мен в начинанието.

Погледна отново към Ара.

– А ти можеш да спиш на слънце! – отсече тя.

Ара отвори челюсти, облиза се отново и ги затвори. След това направи нещо, което удиви Джим – започна да скимти.

– Не, недей – ожесточено каза Даниел, – пропусна шанса си. Аз ще отида в този замък, а ти няма да имаш нищо общо с това!

Главата на Ара клюмна. Продължи да се свежда надолу, докато носът му почти опря в земята. Той припълзя до Даниел и навря глава в коленете ѝ.

Известно време тя просто го наблюдаваше. След това се отпусна на земята, обви ръце около косматия врат на вълка и притисна главата му към себе си.

– Няма нищо, няма нищо – продума тя.

– Аз също не бих позволил да наранят Горбаш – изхриптя приглушено Ара изпод ватата на жакета ѝ. – Просто щях да изчакам момента, за да отида. За какво ме бива, ако не мога да убивам заради приятелите си?

– Няма значение – тя го потърка зад ушите. – Сега всичко е наред.

– Дори после ще измъкна безопасно този рицар.

– Знам, че можеш – каза Даниел, но сигурно няма да има нужда.

Както бе седнала, погледна баща си.

– Сега, когато Джилс о'Лоуд знае, че има трима съюзника в замъка, може би ще помисли как да помогне с хората си, за да го превземем.

– Дъще – каза Джилс, – стой настрана от цялата тая работа.

– Всичко е наред – настоя Ара, като изтегли главата си от

прегръдката ѝ. – Аз отивам. Ти недей, Даниел.

– Добре – отвърна тя, – няма да влизам в замъка. Ще сторя всичко, което мога отвън. Татко?... Джилс напълни отново каната си и отпи замислено.

– Няма да сме полезни с момчетата, ако също не влезем вътре – каза той. – Ако имаше начин да ни отворите портите...

– Щом ще превземем замъка – включи се Брайън, – ние с моята дама можем да се барикадираме в стаята ѝ. Вместо да я отнесе, сър Джеймс ще кацне някъде зад стените, за да отвлече вниманието. През това време вълкът и аз ще се промъкнем долу, за да убием стражите и отворим портите.

Обърна се към Ара:

– Вътре, вдясно от портите има лебедка, с която може да се задейства лоста. Лесно ще го повдигнеш, ако захапеш със зъби въжето. След това натисни с цялата си тежест дясното крило. Забележи, сър вълк, дясното, а не лявото, и ще успееш да го отвориш достатъчно, за да влязат стрелците.

– Дотук добре, но ако върви по плана – каза Джилс. – Струва ми се, че портите няма да стоят дълго отворени, ако ще и да е нужна цяла дужина мъже, за да се справят с вълка. А на нас, дори да тичаме с всички сили, ни трябва повече време, за да прекосим откритото пространство, което, доколкото си спомням, огражда замъка. Защото без съмнение трябва да тръгнем от най-близкото прикритие. Те ще имат наблюдатели върху бойниците, за да следят всеки, който се промъква тайно.

– Първо застреляйте наблюдателите – предложи Дафид.

Дотук уелсецът седеше толкова мълчалив, че Джим бе забравил за присъствието му. Сега всички го погледнаха.

– Как, мастер Дафид? – иронично попита Джилс. – Да стреляме по мишена от глава и рамене, подаваща се от стените на разстояние не по-малко от половин миля? Явно не си виждал замъка Малвърн и мястото, където се намира.

– Аз мога да го направя – отвърна Дафид.

Джилс се втренчи в младия мъж и задържа дълго погледа си.

– В името на апостолите! – промълви той. – Струва ми се, че наистина мислиш така.

– Знам какво мога да направя – отвърна Дафид. – Иначе нямаше да го кажа.

– Направи го... – рече Джилс и замълча. – Направи го и никога няма да има нужда да доказваш каквото и да е повече за лъка и мъжете от

Уелс. Не съм чувал някой стрелец сега или в миналото да е бил в състояние да направи такъв изстрел и да убие наблюдателите. На тази стена те ще са най-малко трима, а може и четирима, в противен случай със Ху не става за войник. Ще трябва да ги застреляш почти едновременно, иначе последният ще вдигне тревога.

– Казах, че мога да направя това, тъй да знаеш – отсече Дафид. – Нека да преминем на друга тема.

Джилс кимна.

– Поне изглежда възможно – съгласи се той. Обърна се към Брайън. – Има подробности, които ще запълнят времето ни през останалата част от деня и вечерта. По здрач или призори е най-удобният момент да ги изненадаме? За предпочитане е призори, защото ще разполагаме с толкова светли часове, колкото желаем. И така, можем за използваме времето си, за да обмислим детайлите. Между другото, нека се споразумеем за нашето възнаграждение. Хората на със Ху имат въоръжение и брони, които се полагат на нас. Като добавка трябва само да се откупи замъкът Малвърн – да кажем за сто сребърника.

– Ако моята дама пожелае да ви възнагради, след като я освободим заедно с хората й – рече Брайън. – Това зависи от нея. Нямам власт или право да раздавам това, което принадлежи на семейство Чени.

– Няма да остане никой от семейство Чени, ако е истина, че със Орин лежи мъртъв сред езичниците и ако не спасите лейди Джеронд – а за това ще имате нужда от нас.

– Съжалявам – отвърна Брайън.

– Добре тогава... – каза Джилс и бръчките в ъгълчетата на очите му станаха по-дълбоки. – Да вземем със Ху за откуп. Сигурно има семейство или приятели, които ще платят, за да се върне здрав.

– Не – отговори Брайън. – Казах, че той трябва да умре. И ще умре. Не само аз, но и вълкът се зарече. А Ара участва не по-малко от теб и твоите хора.

– Не си мисли, че ще отървеш гърлото му от моите зъби, мастер разбойник – изръмжа Ара.

– Не са достатъчни само някакви си бойни доспехи и оръжие, за да рискуват хората ми живота си – заяви Джилс. – Ние сме група свободни мъже и те няма да ме последват при тая цена, дори ако я приема.

Двамата с Брайън поспориха още малко, без да намерят решение.

– Добре, мастер Джилс – рече накрая Брайън. – Аз нямам сто сребърника, за да ти платя, но си чувал, че съм човек, който урежда дълговете си. Давам ти рицарската си дума, че ще говоря на дамата си за теб и

твоите хора, тя не е от тези, които оставят услугите невъзнаградени. Ако обаче по някаква причина не може да ви плати, задължавам се аз да го сторя, когато успее да събере сумата, или да ви я дам на части, докато се издължа. По дяволите, повече от това не мога да предложа.

Джилс сви рамене.

– Ще говоря с хората си.

Стана от масата и се отдалечи на достатъчно разстояние, за да не се чува разговорът му с разбойниците, които се скупчиха около него.

– Не се тревожи, сър Брайън – прошепна тихо Даниел на рицаря, – ще се съгласят.

Всъщност след около петнадесет минути Джилс се върна и обяви съгласието си. Зад него Даниел се усмихна на останалите около масата.

– Нека уточним подробностите в такъв случай – продължи Джилс, като седна отново. – Сега, сър Брайън, едва ли ще е възможно да носиш сабя и броня, когато откараш колата с провизиите в замъка. От друга страна, без екипировка се намалява вероятността да имаш голям успех срещу въоръжени мъже. Да не говорим за сър Ху.

Как да внесем оръжието и бронята ти в замъка? Вероятно сър Джеймс може да ги донесе във вързоп и да ги пусне, но тогава ще ти е необходимо време, за да ги сложиш, а след като хората на сър Ху забележат, че някакъв дракон ти ги донася...

– Доберем ли се до кулата, съпровождани от един или двама въоръжени мъже на сър Ху, вълкът и аз можем да ги убием тихо и да спечелим няколко минути, през които ще се облека и въоръжа. Колкото до оръжието ми и бронята, те ще бъдат с мен, в каруцата. Ще ги скрием под провизиите, а вълкът може да легне върху тях.

– И никой – изръмжа вълкът – няма да тършува под мен и да ги намери, обещавам ви.

Джилс кимна бавно.

– Все пак... – продължи той към Брайън – дори да се предреша досущ като съдържателя или като негов прислужник, сър Ху и хората му са длъжни да бъдат предпазливи и ще очакват някакъв опит за спасяване на дамата ти.

– Ха! – извика Дик, както стоеше на вратата на хана.

Обърна се и изчезна навътре в тъмнината.

– Какво го прихваща? – попита Джилс, поглеждайки към празния вход на хана.

– Както се случи – отвърна Брайън. – И аз се сетих, че сър Ху може да ме подозира. Намерил съм решение. Първо, този следобед ще отида

до замъка. Облечен в бронята, ще яздя на безопасно разстояние, но възможно най-близо до стените, вземайки под внимание, че върху бойниците на Малвърн може да има арбалетисти, ако сър Ху разполага с такива. Ще го предизвикам да излезе, за да уредим въпроса с една-единствена битка...

– Какъв е този глупав рицарски трик? – прекъсна го Джилс. – В името на белега върху лицето ти, би трябвало напълно да ти е ясно, сър Брайън. Защо му е на сър Ху да излиза да се бие с теб, след като може да си стои безопасно в замъка и да задържи всичко, което е взел.

– Именно! – отвърна Брайън. – Разчитам, че ще направи точно това.

– Но така само му даваш да разбере, че си пред замъка Малвърн.

– Именно. После вижда каруцата, която аз карам, преследвана от някакъв рицар в броня и бял кон. С най-голяма готовност отваря портите и пуска колата, като вярва на човека в нея.

– А как ще стане това, освен ако имаш две брони и близък, който да облече едната? Да не говорим, че... – Джилс млъкна внезапно. – Между другото, сър Брайън, този сър Ху познава ли те по физиономия?

– Да – мрачно промълви Брайън.

– Тогава какво ще последва, ако той е върху стената, когато се приближиш? Мислиш ли, че грубите дрехи ще му попречат да те разпознае?

– Съдържателят Дик има една фалшива брада измежду нещата, оставени от няколко странстващи артисти, които не можах да си платят сметката – каза Брайън. – тя ще покрие почти цялото ми лице и имам шанс, а освен това... Е, трябва да поема някакъв риск.

– Брада? – Джилс се поколеба. – Не бях се сетил за това. Този ханджия има всичко. Може и да стане.

– Избата му е голяма – обясни Брайън, спря и се заслуша, като извъртя глава към вратата зад него. – А сега ми се струва, че идва и отговорът на твоята съществена забележка, тъй като...

Откъм хана се чу трополене. Всички се обърнаха и видяха как една фигура се появи на вратата и я запълни.

Блестеше, облечена изцяло в броня, със заострен шлем и затворено забрало; в железния си юмрук стискаше боздуган.

ГЛАВА 15

– Боже мой! – възкликна Джилс, като се отпусна отново на пейката, надигна каната си и отпи жадно. Както и всички останали с изключение на Брайън той се бе надигнал при вида на фигурата, застанала на прага. – Не плаши стария стрелец така, съдържателю – ако в този екип си наистина ти. Можеше да получиш една стрела, преди да те познаем.

– И аз това си помислих – добави Дафид.

– Извинете ме, сър Джеймс, лейди и господари мои – грубо избоботи гласът на Дик изпод шлема. – Както току-що каза сър Брайън, избата ми е голяма, а за две поколения, защото баща ми го е държал преди мене, един хан се сдобива с доста неща от различните гости. Но ще мина за рицар, не мислите ли? Особено отдалеч, на кон.

– Хмм – отвърна Джилс, като отново се изправи, за да огледа по-отблизо съдържателя. – Ще те посъветвам да не носиш това желязо в истинска битка, мастер съдържател. Сега, като се вгледам внимателно, забелязвам, че си облечен в части от четири различни екипа и нито една от тях не ти е точно по-мярка. Можеш ли да вдигнеш дясната си ръка над главата?

Дик опита. Бронята изскърца до височината на рамото и спря, издрънчавайки.

– Да – каза Джилс, – знаех си. Налакътникът на тази ръка е прекалено голям, а нараменникът – прекалено малък за човек с твоите рамене. Но от разстояние... от разстояние, възседнал кон, може и да минеш.

– Добре – рече енергично Брайън, – тогава, Дик, да хапнем нещо и ще препусна към замъка, за да отправя предизвикателството си към сър Ху.

– Ще дойда с теб – предложи Джим, – искам да ми покажеш къде зад стените да се приземя.

– Аз идвам също – каза Джилс – заедно с шестима от моите хора. След като веднъж влезем, всеки от тях ще ръководи по шест-седем други стрелци в отделните части на замъка. Всички трябва да огледаме Малвърн и да си съставим план.

– И аз – добави Дафид. – Ще хвърля едно око на стените, където е възможно да има наблюдатели.

– Ами да вземем да направим един проклет пикник! – изруга Брайън. – Някой още не иска ли да дойде? Ами ти, сър вълк?

– За какво? – отвърна Ара. – Ще вляза вътре с теб и Горбаш, ще бъдем заедно и ще убивам всеки, който видя, докато всичко приключи и отново излезна навън. Това не изисква разузнаване или планиране.

Храната бе сервирана, както бе поискал Брайън, и след малко повече от час всички, които бяха казали, че ще отидат, стояха под прикритието на една гъста букова горичка и гледаха към широката ивица гола земя, заобикаляща замъка Малвърн. Брайън, в броня и с вдигнато копие в ръка, подкара белия си кон в ход напред, докато стигна на около седемдесет метра от портите на замъка. Там спря и се провикна към наблюдателите, чиито глави се подаваха над зъбците на бойниците и бяха забелязани от останалите в гората.

– Смело се е показал – обади се единият от разбойниците.

– Рицарите имат обичая да правят така, Джек – сухо отвърна Джилс.

– Прав си наистина, мастер Джилс – каза Дафид. Стрелецът от Уелс засенчваше очите си с ръка, взирайки се в главите над стените. – Всъщност е на почти половин ваша английска миля. Но при изгрев вятърът ще утихне и ако няма силен насрещен бриз, не виждам трудности да се справя с шестима от тях. Ще си набележа най-близката бойница, зад която се вижда стоманена каска, след това ще застрелям един наблюдател и ще изчакам останалите да погледнат навън. Несъмнено ще го сторят, когато видят другаря си пронизан, а не забележат никого на открито. Пред мен ще има още пет стрели, забити в земята, и ще ги изстрелям във въздуха толкова бързо една след друга, че петимата, дето ще се покажат, ще умрат почти едновременно... Чакайте, рицарят говори!

Всъщност Брайън бе започнал да отправя предизвикателството си. Един шлем, по-ярък от останалите, се бе показал зад бойницата и човекът, който го носеше, бе извикал нещо. Брайън отвръщаше. Поради обстоятелството, че стоеше с гръб към гората голяма част от думите му се губеха. Дори за острия драконски слух на Джим. Но думите, които той долови, бяха все неприлични. Не бе знаел, че езикът на Брайън има такъв запас от цветущи изрази.

– Сега сър Ху му отговаря – прошепна Джилс, защото Брайън бе млъкнал и гласът, който бе изкрещял одеде, се разнесе отново, въпреки че останалите в гората не разбраха нито една дума.

– Това без съмнение е сър Ху, познах го по големия кръст и забралото на шлема, което така поглъща светлината. Този шлем е за яздене.

– Мастер Джилс – попита Дафид, като погледна изкъсо разбойника, – да не би и ти да си носил такъв шлем и броня?

Джилс се обърна рязко към него.

– Ако някога станеш част от семейството – отвърна той, – можеш отново да ме попиташ. Иначе не приемам такива въпроси.

– Следват стрелите – забеляза разбойникът, когато Джилс бе нарекъл Джак. – Най-добре е да завие и да избяга. Ето... така и прави!

Брайън бе обърнал коня си и в галоп се отдалечаваше от замъка.

– Могат ли стрелите на арбалетите да пробият бронята му от това разстояние? – попита Джим удивен.

– Не – отвърна му Джилс, – но могат да осакатят коня му. А това е животно, което струва колкото двамаст имена, ако изобщо има цена. А, не улучиха...

Поток от стрели, които на фона на синьото небе приличаха на малки кибритени клечки, се посипа около Брайън и препускащия му кон. Джим бе озадачен откъде Джилс е сигурен, че нито една от стрелите на арбалетистите няма да улучи, след като повечето от тях бяха още във въздуха. Трениран поглед, предположи той. Всъщност, докато завършваше мисълта си, стрелите паднаха около тичащия кон или встрани от него.

– Това ли беше? – каза Джак и се изплю на земята. – Сър рицарят ще е при нас в гората преди да успеят да заредят оръжията си за втори изстрел. Дайте ми двама опитни хора от нашите и конят щеше да е на земята след десет крачки, а също и рицарят, при малко късмет.

Дафид се облегна на дългия си лък и се извърна, за да погледне надолу към Джак. За момент изглеждаше, че ще каже нещо, но след това отново насочи вниманието си към приближаващия се Брайън.

– Добре, мастер уелсец – меко отбеляза Джилс. Бе наблюдавал високия млад мъж. – Мълчанието е признак за мъдрост.

Дафид не отговори.

В следващия миг Брайън навлезе в сянката на гората и дръпна юздите на пърхачия си кон. Накара животното да се обърне и вдигна забралото си.

– Почти си помислих, че ще тръгнат да ме преследват – каза той, но не виждам никого.

– Примами тези стрелци по-отблизо, отколкото аз бих го сторил – обади се Джилс.

– Бланчард от Туърс – отвърна Брайън и потупа с привързаност белия кон по запотения гръб – е по-бърз отколкото повечето хора биха предположили.

Огледа ги.

– Какво мислите за това, което видяхте? – попита той.

– Като съдя по броя на главите върху предната стена – рече Джилс, – твоят сър Ху води наистина не по-малко от петдесет човека със себе си. Но няма стрелци с лъкове, иначе щеше да ги използва срещу теб, а арбалетистите му не бяха достойни за уважение. Начертай ми план на замъка, докато е пред нас, за да придобия някаква представа къде да се разположат момчетата ми, след като влязат.

Брайън изтегли ножа от колана, стегнат плътно около кръста му, и започна да драска по земята.

– Както виждате – обясни той, – Малвърн е повече широк отколкото висок. Отгук едва се вижда върхът на главната кула. Тя се намира в левия ъгъл, на задната стена; най-горната ѝ част се издига над кулите в другите три ъгъла, които служат само като наблюдателници и хамбари. Стаите на лорда на Малвърн се точно под етажата, който се е паднал последен, преди да я надстроят над наблюдателните кули. Дядото на моята дама е добавил още два етажа, за да осигури на сър Орин и невестата му отделна спалня с дневна отгоре; над нея е направил нова бойница, съоръжена с тежки камъни и котли, в които се сгорещява мазнина и заедно с камъните се изсипва върху всеки, направил опит да се покатери по външните стени на кулата.

Ножът му дращеше в праха.

– Долу, пред кулата по времето на сър Орин – продължи той – е била построена голяма сграда, предимно от дърво – основните стени на кулите и замъка са каменни, както виждате. Тя заема значителна част от стария двор. Свързана е с главната кула до първия етаж и служи както за столова, така и за казарма на големия брой войници, които сър Орин събирал от време на време, когато отивал на война. Дървените конюшни и външните сгради също са били пристроени зад крепостните стени, така че има много постройки, които могат да горят... но трябва да внимаваме хората на сър Ху да не се опитат да ги запалят с цел да прикрият бягството си, след като влезем и видят, че губят битката. От твоите хора, мастер разбойник, трябва да се сформират една група за охраняване на всички кули, друга за завземане на двора и още една силна група, която да нахлуе в кулата откъм голямата пристройка. Аз и вероятно сър Джеймс вече ще сме на горните етажи, когато влезеш с хората си през портите... ако сме още живи. А сега задайте ми своите въпроси.

Дафид, Джилс и дори някои от другите разбойници, които бе довел, започнаха да отправят въпроси. Питанията им бяха свързани предимно с разстоянията и разположението на сградите в замъка.

Джим откри, че слуша разсеяно. Това, което искаше, бе да погледне направо зад стените и нямаше причина да не може да го стори. Ако се издигнеш достатъчно високо и преминеш направо над замъка, но не точно отгоре, щеше да успее да използва телескопичното си зрение, за да огледа подробно всичко отвътре. На голяма височина хората на сър Ху можеше дори да не го забележат или ако го видеха, просто щяха да го помислят за голяма птица.

Даже и да разбяха, че е дракон, един дракон, който си минава, явно без да им обръща внимание, едва ли щеше да предизвика тревога или размисъл. В същото време може би нямаше да навреди, ако прелетеше по здрач, в края на деня, когато наблюдателите върху замъка вечерят и е най-малко вероятно да се разтревожат от нещо, преминаващо високо над главите им.

И така, Джим изчака, докато Брайън отговори възможно най-подробно на въпросите на останалите и всички се върнаха в хана. След като стигнаха обаче той дръпна рицаря настрана и му обясни плана си.

– Това, в което искам да бъда най-сигурен – заяви Джим, – е мястото, където ще се приземя, след като вляза.

– Главната стая на моята дама има балкон... но е малък – уточни Брайън. – Дневната отгоре няма балкон, но е с големи прозорци, през които можеш направо да влетиш.

Джим усети, че го гложди съмнение.

– Не зная – поколеба се той, – нямам такъв опит в летенето.

– Тогава – отвърна Брайън – остава единствено бойнцата – откритата горна площадка на кулата. Всъщност това е може би най-доброто място за кацане, тъй като ще има поне един страж на пост пред спалнята и вероятно още някой от хората на сър Ху в дневната. Така че, ако успееш да ги убиеш и да стигнеш до етажа на Джеронд, ще си осигуриш изход към върха на кулата и в случай че нещо се обърка, ще можеш да я изведеш в безопасност по въздуха.

Джим тайно се съмняваше в способността си да носи тежестта на едно възрастно тяло и едновременно с това да лети. Вярно, крилете му можеха да го издигат бързо. Но бе съвсем сигурен, че няма да е в състояние да планира с допълнителния товар на една зряла жена, а ако не можеше да планира, докъде щеше да стигне само със силата на крилете си? В безопасност означаваше да се добере поне до началото на горската околност, а тя, както бе изтъкнал Джилс, се намираще на половин миля. Но нямаше смисъл да затормозява Брайън със съмненията си.

Пред рицаря вече стояха достатъчно неизвестности, които да го

безпокоят. Въпреки това – Джим трябваше да признае, Брайън почти не си даваше вид, че е разтревожен.

– Ще ви разкажа какво съм видял – каза Джим.

Но не го направи.

Половин час по-късно прелетя на около триста-четиристотин метра над замъка и с телескопичното си зрение установи, че никой от стражите не гледа нагоре, а камо ли в неговата посока. Нито пък откри в замъка нещо различно от това, което Брайън бе описал. Провери бойниците на главната кула и видя там само един страж, както рицарят бе предположил. В развитието на нещата имаше твърде голяма предсказуемост, за да е интересно.

На известно разстояние зави обратно и се приземи при хана точно с падането на нощта. За своя изненада видя, че с изключение на Джилс и някои от помощниците му повечето от разбойниците вече спяха. Алтъ явно им бе помогнал да се унесат. Спеше и Брайън, който не бе пил повече вино от нормалното. Даниел също. Ара се бе оттеглил в тъмната гора и вероятно нямаше да се върне до сутринта. Дори съдържателят Дик, заедно със семейството си и по-голямата част от прислужниците, спеше, изключение правеше старата жена, която носеше вино на Джилс и ал на помощниците му.

Подразнен, Джим легна в голямата стая на хана, мушна главата си под крилото и се приготви да прекара една безсънна нощ...

* * *

Сякаш само за миг бе затворил очи, а после отново бе извадил главата си изпод крилото, но за да види оживление навсякъде около себе си.

Дик, семейството му и прислужниците тичаха насам-натам. Даниел превързваше врата на Ара – вълкът бе успял да се удари някъде или го бяха ранили през нощта. Джилс седеше на една маса и върху тънки кожи чертаеше за помощниците си планове на замъка в шест екземпляра. А Дафид работеше със съсредоточеност, която подсказваше, че не би се радвал да го прекъснат. Беше извадил пред себе си малки везни и претегляше на блюдата им една по една половин дузина от стрелите си, после бавно, но добросъвестно почистваше дръжките и перата им. Брайън седеше на една маса два-три метра по-далеч и ядеше огромна закуска от бекон, хляб и студен бифтек с няколко бутилки вино.

Навън бе все още тъмно. Зората бе далеч, дори не се развиделяваше. Джим прецени, че е около четири часа.

Погледна със завист към Брайън. Всеки, който имаше такъв апетит преди изгрев, в деня, когато с основание можеше да очаква, че ще го убият...

– А, ето и сър Джеймс – видя го Брайън и му махна с каната в ръка.
– Малко вино?

Джим реши, че заслужава да пийне въпреки дълга си към съдържателя Дик.

– Да – съгласи се той.

Брайън отпусни нова бутилка и му я подаде. Джим я взе с едно стискане на ноктите, пъкна я между челюстите и погълна съдържанието ѝ на един дъх.

– Благодаря – каза той.

– Дик! – изрева Брайън. – Вино за сър Джеймс!

Съдържателят Дик се появи, кършейки ръце.

– Сър рицарю, моля те – изстена той, – не и още четвърт тон „Бордо“...

– Глупости – прекъсна го Брайън. – Не, разбира се. Само още няколко дузини бутилки с вино или количеството, което събират. Колкото да се накваси гърлото на добрия рицар.

– О, в такъв случай... Разбира се, разбира се...

Дик бързо излезе от стаята. Джим го чу да се провиква към един от своите прислужници.

Това, което се появи няколко минути по-късно, не беше няколко дузини бутилки от най-доброто вино на Дик, а малка бъчвичка, съдържаща не повече от петдесет литра добро, макар и второкачествено вино. Но беше пълна и след кратък тъжен спомен за първокласните вина, които бе вкусил в избата, Джим се настани пред нея с философско примирение. В края на краищата дори и един дракон не можеше винаги да получава най-доброто от всичко.

Седна да пие с Брайън и постепенно се потопи в оживлението наоколо. Всички бяха много заети и делови. Чуваше шум от точене на оръжия и последни поправки на екипировки, проверки на карти, упътвания и заповеди. Съответно не забеляза почти никакви закачки или обиди, които бяха съществена част от взаимоотношенията на разбойниците, особено предишния ден. Сега всички изглеждаха сериозни. Хора се движеха бързо напред-назад, всеки зает с някаква неотложна задача. Джилс бе ненадминат, погълнат изцяло от работата с помощниците си. Ара, вече превързан, излезе навън, а Даниел не се виждаше никъде. Дик и неговият персонал бяха като капитан и екипаж на кораб в битка с ураган.

Накрая дори Брайън се отказа от бутилките с вино и с приятелски глас предложи на Джим да излезе, по дяволите, навън, да се разходи или нещо такова, защото било време той да се погрижи за Бланчард и оръжието си...

Джим послуша съвета и излезе от хана в гъстия хладен предизгревен мрак. Изпитваше силна самота и неловкост, сякаш бе непознат, паднал на голямо семейно събиране. Това чувство се подсилваше от леката меланхолия, причинена от току-що изпитото вино. В действителност не тъгуваше за собствения си свят – доста странно, но жестоката средновековна действителност, която откриваше, му харесваше, стига да имаше някой, за когото да се държи. Предпочиташе Анджи, но тъй като я нямаше, това можеше да бъде всеки, способен да го накара да се чувства част от нещо, а не скитаща душа, която се носи между световете.

Огледа се отново за Ара и се сети, че го бе видял да напуска хана веднага след като Даниел го бе превързала. Но нито драконското му обоняние, нито слухът му долавяха някакъв признак, че вълкът е наблизил. А Джим вече познаваше Ара достатъчно и знаеше, че няма ли видими доказателства за присъствието му, шансът да го открие е нищожен. Отказа се и седна сам в тъмнината. Зад него се носеха шумът, светлините и миризмите на хана. Отпред бе непрогледната горска тъма, отгоре – небето, покрито с гъсти облаци, през които от време на време се процеждаше слабата светлина на забулената луна, слязла ниско на запад.

Скоро щеше да се скрие и нямаше да има никаква светлина.

Можеше да е мъртъв до края на настъпващия ден. Тази мисъл не предизвика особен страх у него, но усили меланхолията. Ако го нарежеха, както се бе случило в селото, би могъл да бъде сериозно ранен или убит. Тогава щеше да умре, без да е постигнал целта си.

Никой нямаше да узнае за смъртта му. Даже Анджи, при положение, че оцелееше в Прокълнатата кула и се спасеше от Тъмните сили, за които бе говорил Каролинус. Вероятно тя никога нямаше да разбере какво му се е случило. Дори на никого нямаше да липсва...

Потъваше все по-дълбоко в сладниково самосъжаление, когато осъзна, че вече не седи на земята. Беше легнал и се канеше да се обърне по гръб, за да разпери криле и да се затъркаля напред-назад по грубата пясъчна почва. В главата му, точно навреме, за да го спрат, отекнаха думите на Даниел: „Не се търкаляй в праха, сър Джеймс!“

Тогава се бе почудил откъде ѝ е хрумнало, че някога ще му се прииска да се търкаля в праха. Сега разбра. Тази мисъл извади от

подсъзнанието му спомена за раните. На другия ден, след като ги бе получил, го смъдяха като малки нарязвания от бръснач, но ги бе пренебрегнал и напълно забравил за тях. Сега обаче осъзна, че те зарастаха и този процес предизвикваше ново усещане – сърбеше го.

Ако ги потъркаше силно в твърдата земя, щеше добре да се почеше. Естествено това можеше не само да разтвори раните, но и да ги замърси с прах и други частици, които да предизвикат инфекция. Седна отново. Даниел имаше право, разбира се. Но най-лошото бе, че след като го усети, сърбежът сякаш стана два пъти по-силен, като че ли дяволски жестоко и съзнателно се мъчеше да го влуди.

С усилие се изправи на четирите си крака. Щом Брайън можеше да стои неподвижно, когато стършелът бръмчеше около него и в шлема му, Джим също трябваше да е в състояние да изтърпи някакъв си сърбеж.

Изправил се отново, почувства дъха на настъпващия ден – не можа да определи точно мириса, беше някакво свежо ухание, което идваше с влажния полъх на нощния бриз. Ушите му доловиха тихите стъпки на лапи. Пред него внезапно се появи Ара.

– Всички ли са будни вътре? – изръмжа тихо вълкът. – Време е да тръгват.

– Ще им предам.

Джим се запъти към вратата на хана, но точно в тоя момент тя се отвори и от нея се показва главата на Джилс.

– Сър Джеймс? – тихо попита той. – Виждал ли си вълка?

– Виждал го е – отсече Ара. – Тук съм. Защо шепнеш, сър разбойнико?

Джилс прибра главата си и затвори вратата, без да отговори. Всъщност той не шепнеше. Гласът му просто бе снижен както гласът на Ара секунда преди това. Почти веднага вратата се отвори повторно и Джилс излезе с помощниците си, следван от Даниел.

– Съдържателят Дик отиде да облече бронята и да впрегне конете – каза Даниел на баща си. – Хората му вече натовариха каруцата. Сър Брайън е още с него в конюшните.

– Добре. Джек, ще предадеш ли на рицаря, че сме готови да тръгнем? – нареди Джилс. – Останалите, вървете да съберете момчетата си.

Джек тръгна покрай сградата към конюшните; останалите помощници се отправиха в тъмнината към мястото, където хората им бяха устроили лагер.

Петнадесет минути по-късно бяха на път. Брайън върху Бланчард, Джилс на един от конете от хана, който белееше в тъмнината със

странен беззникавосив цвят, а Джим пеша водеше колоната. Зад тях вървяха Дафид и Даниел, следвани от каруцата, карана от Дик, а след него – разбойническата дружина. Ара бе изчезнал в тъмнината на гората още когато тръгнаха и бе изръмжал, че ще се срещнат в края й срещу замъка.

Вървяха, а денят настъпваше, обещавайки светлината си. Когато бяха напуснали хана, до изгрева бе оставало още доста време. Но докато се провираха между дърветата, високите стволоче започнаха да изплуват от тъмнината и небето над главите им просветля. Едновременно с това слабият вятър утихна, точно както бе предсказал Дафид, и мъглата, разстлана в долната част на гората, постепенно стана прозрачна. Местността, през която се движеха, разкриваше пейзаж в бяло, черно и сиво – земя, подходяща за духове и нощни демони. В полумрака на раждащия се ден пръстта под краката им чернееше, а мъглата приличаше на призрочно наметало, обвиващо дърветата на височина, два пъти по-голяма от човешката и покриващо всичко около тях.

Дори светлеещото небе бе изпълнено с гъсти студени облаци.

Вървяха и почти не говореха; мъглата, облациите и тъмнината им действаха като пелена, която задушаваше ентузиазма им. Каруцата, оръжието и броните дрънчаха. Копитата на конете кънтяха глухо по земята. Те, както и Джим, изпускаха пара, бяла като мъглата и влажния студен въздух. Постепенно настъпи истинска дневна светлина и мъглата започна да се разсейва. Почти неочаквано за Джим стигнаха до края на гората с лице към равнината, над която се издигаше замъкът Малвърн.

Последните дипли на мъглата все още се носеха през откритото пространство, а върховете на каменните стени и кулите се извисяваха над нея, сякаш бяха част от замък, погълнат наполовина от морето. Както бяха спрели и наблюдаваха, изведнъж първите лъчи на изгряващото слънце се плъзнаха от изток през върховете на дърветата и се забиха полегато в мъглата, като я направиха още по-прозрачна.

Постепенно равнината стана напълно видима; всичко се открояваше ясно до самите каменни основи на бойниците.

Джим отново погледна небето. Тъмната покривка на облациите на места бе разкъсана от ветрове, въпреки че приземният въздух беше все още спокоен. Но имаше достатъчно облаци, които провисяха надолу. За първи път му хрумна, че няма да може да лети на височина, когато се приближава към замъка. Ако трябваше да стигне по въздуха до върха на кулата през следващия половин час, щеше да му се наложи да прелети на стотина метра. Наблюдателите върху стените на замъка и кулата

щяха да забележат, че се приближава дракон и да разберат посоката, в която отива.

ГЛАВА 16

– Чудесно! – весело извика Брайън. – Всички ли са тук? Ами вълкът?

– Тревожи се за себе си, сър рицарю – отвърна гласът на Ара. – Тук съм от достатъчно време, за да убия двадесет овце.

– Добре – отговори Брайън – Пригответе се тогава. Маестро Джилс, знаеш какво да правиш с твоите хора и с лъка си. И аз си знам работата. Поемаш ръководството върху стрелците си, включително и върху уелсеца. Сър Джеймс, Дик, вълк, при мен.

Експедицията се раздели на две групи.

Дафид, уединен на няколко метра встрани, внимателно заразгръща едно по едно парчета плат, поотделно завити около стрелите, с които Джим го бе видял да се занимава в хана. Като хвана внимателно краищата им, заби пред себе си с острието надолу шест от тях, а останалите две пъкна в колчана. Дик слезе от коня си и сега на дневната светлина Джим забеляза, че светло-кафявото животно бе обилно напудрено с брашно или някакъв друг бял прах, който му придаваше цвят като на Бланчард. Сега Брайън се смъкна от Бланчард и започна да прехвърля върху по-малкото животно нагръдника и бронята, които обикновено носеше собственият му кон.

– Какъвто ездачът, такъв и конят – рече той. – Ти и твоята кобила сте двойка с неподходящи брони, Дик. Оглавникът ѝ е прекалено широк, а нашийникът – прекалено дълъг за врата ѝ. Но ще ги носи за кратко време без много проблеми. Нагръдникът също е твърде голям, но той може да виси и хлабаво. От друга страна, ако пристегна набедрениците здраво около предните ѝ крака, те ще прилегнат както на Бланчард.

– И все пак няма да стоят добре – намеси се Даниел. – А и цветът на този кон е мизерен. Не разбирам защо просто не дадеш на съдържателя да язди твоя кон.

Брайън се намръщи.

– Не ми пожелавай лош късмет, господарке – отговори весело Дик от дълбините на шлема си. – Имал съм преди такива коне в конюшната си. Мога да яздя повечето животни, но не бих прехвърлил крак върху кон като Бланчард и за петдесет килограма сребро. Той не само че няма да търпи и за момент на гърба си друг освен своя господар, но и след като ме хвърли, едва ли ще спре. Ще ме нападне с копита и зъби, както е

обучен, докато ме убие или докато успея да избягам.

– Съвсем вярно – каза Джилс като отмести поглед от хората си. – Рицарят знае какво прави, Даниел. Веднъж поне се опитай да не командваш всички. Коне като Бланчард не биха стрували високата цена, която имат, ако можеха да се намерят във всяка ферма. Обзалагам се, че сър Брайън е платил доста пари за този.

– Цялото си наследство – изръмжа Брайън, като енергично затягаше коланите на другия кон. – Бронята е от баща ми, но всичко друго, което получих, отиде за да купя Бланчард. Никога не съм постъпвал по-правилно. Той ще се изправи срещу копие, бойна брадва, боздуган или сабя и ще ме защити срещу всеки човек или звяр. Управлявам го само с колене, когато двете ми ръце са заети с щит или оръжие. И дяволски малко други коне могат да се сравняват с него по тежест или сила.

Погледна към съдържателя.

– Не се обиждай, приятелю Дик – каза той, – но дори и Бланчард да иска да те носи, аз не бих му позволил. Той е само мой кон.

– Няма страшно, сър Брайън. Във всеки случай съм по-щастлив тук, върху Бес. – Дик се поколеба. – Но няма ли поне да сложиш ризница под дрехите си?

– Само от ризница няма полза, защото ако нападна сър Ху, трябва да съм в пълна броня – отговори Брайън. – Той е мерзавец, но знае как да се бие. И ако на някого от неговите хора хрумне да ме претърси преди това и открие ризницата, ще вдигне тревога преждевременно. Не, по-добре да рискувам и да се облека по-късно.

– Само че не приличаш много на съдържател – отбеляза Даниел.

Това, помисли си Джим, бе вярно. Сър Брайън носеше тесни кожени бричове с колан и кания с нож, които принадлежаха на сина на Дик, широка сива риза и развлечено дебело черно наметало. Дрехите бяха най-обикновени. Щяха да стоят добре на някой като Дик – ако се предположеше, че бричове можеха да се закопчечат около сравнително дебелия кръст на съдържателя. Но бедата бе в начина, по който Брайън ги носеше. Първото впечатление на Джим за рицаря бе свързано с пронизателните сини очи, с изправената стойка, придобита от живота, прекаран на седло, и от носенето на броня и с предизвикателно изпъкналата брадичка. Всички тези черти продължаваха да се набиват в очи, въпреки простите дрехи с които сега бе облечен.

– Брадата е тук – каза Дик и я извади от товара на каруцата. – Не е точно като косата ти, сър Брайън, но е възможно човек с кафява коса като твоята да има брада с червеникъв отенък. Тези каишки минават през

главата, под собствената ти коса и се затягат... и ако след това срещнеш косата си напред върху тях, както артистът ми показа... Нека ти помогна, сър Брайън.

Заедно сложиха брадата. Тя наистина бе достатъчно голяма, за да прикрие лицето на рицаря. Придаваше му несресан и разпуснат вид, над който сините му очи изглеждаха направо злодейски.

– Можеш да пробваш да се прегърбиш малко – предложи Даниел.

– Така ли? – попита Брайън.

Опита без особен успех.

– Не съм никакъв проклет шут, да знаете – ядоса се той накрая. Стига! Или ще заблудя сър Ху и хората му или не, както Бог желае.

Надигна се от пейката на каруцата и пое юздите на двата коня, впрегнати в нея.

– Готов ли си? – попита той.

– Готов съм, сър Брайън – отвърна Дик, който вече бе възседнал избелената, бронира Бес.

– Остави ме да поведе достатъчно. Така няма да се наложи да спираш Бес, за да не ме настигне, при което може да те видят.

– Да, сър Брайън.

– А ти Джилс, не забравяй да оставиш една група при портата. Ако сър Ху първо погледне през прозореца на стаята си и види сражение зад стените, той ще се въоръжи и ще облече броня преди всички останали. След като веднъж се покаже напълно екипиран, увери се, че групата ти е отстъпила и гледай само да не му попречиш да се качи на коня, докато самият аз...

– Или аз – прекъсна го Ара.

Брайън го погледна нетърпеливо

– Сър вълк – каза той, – какво можеш да направиш срещу човек в пълна броня?

Ара изръмжа тихо, като скочи и се настани в каруцата.

– Сър рицарю – отговори той, – някой ден може да разбереш.

– Във всеки случай – продължи Брайън, обръщайки си отново към Джилс – трябва да завардиш портите и да не позволяваш на сър Ху да се качи на коня.

– Не се притеснявай, сър Брайън – отвърна Джилс. – Имам известен опит с такива неща.

– Несъмнено. Казвам ти го за по-сигурно. – Брайън разклати юздите, които държеше, и подкара конете напред – Сега... в името на Бог и моята дама!

Излезе от гората.

Отвън над малката равнина около замъка мъглата бе напълно изчезнала и сивите каменни стени се стопляха от прозрачните жълти лъчи на ранния ден. Брайън шибна конете и ги подкара в тръст, а после в тремав галоп по дирите, водещи към портите.

– Още не, господин съдържател! Още не... Сега! – извика Джилс и Дик ритна Бес, която с дрънчене излезе от прикритието на дърветата почти в галоп.

Джилс погледна към Джим.

– Да – каза Джим, – най-добре да тръгвам.

Много искаше да остане и да види дали ще отворят портите на Брайън и Ара и дали Дик ще успее да завие и да се върне невредим. Но трябваше да полети в обратна посока, за да се приближи до замъка под такъв ъгъл и от такава височина, че да не го забележат веднага.

Ето защо се обърна и се затича в гората, а после отскочи, издигайки се точно над върховете на дърветата. Като погледна назад през рамо, видя че вече се е отдалечил достатъчно от замъка и дърветата го скриват от наблюдателите върху бойниците; започна да завива в широка дъга към задната част на Малвърн.

Скоро улови първия въздушен поток. Издигна се в кръг и се озова точно под пелената на облаците, която тук бе плътна, но се разкъсваше на север и на запад. Без да се замисли, реши да я премине, за да разбере дали е възможно да лети над нея.

Оказа се, че е така, въпреки че трябваше да се издигне почти на триста и петдесет метра. След като се озова над облаците, той се насочи право към замъка, като потърси в бялата маса под себе си пролука, през която да се ориентира. Забеляза една, спусна се към нея и погледна под ъгъл, който му позволяваше да види равнината и Малвърн. Не се виждаше нито каруца, нито бронирана фигура върху кон, но на земята, западно от замъка имаше едно слънчево петно – белег за друго разкъсване на облаците някъде напред.

Вдигна глава, потърси това място и го откри наблизо. Полетя към него, оттам видя замъка под още по-малък ъгъл и различи покрива на кулата. Бе на около три четвърти мили от него и на височина от триста метра. Спусна се стремително, но не мина през пролуката, а проби облаците точно над замъка.

Дълго време студената мъгла го обгръщаше и ослепяваше. После изведнъж отново се озова на открито, а замъкът бе точно под него. С полуприбрани криле той се устреми като камък от катапулт, летящ към

целта си. В последния момент ги разпери отново, шумно загреба въздух и тупна на върха на кулата.

Срещна го само един страж. Той зяпна, обърна се и изчезна по каменната стълба, водеща надолу към дневната. Джим се вмъкна след него, стигна до дневната и се наведе навреме, за да избегне копие, хвърлено във въздуха. Инстинктивно замахна с крилото си и мощният крайник буквално подхвърли войника и го запокити в стената; той падна и остана неподвижен.

Драконската кръв на Джим... или на Горбаш – при тези обстоятелства бе невъзможно да определи чия, бушуваше и кипеше.

Чу под себе си звън от удара на стомана в стомана, спусна се по следващия ред стъпала и за момент зърна високо, слабо момиче в бяло, което държеше късо копие и надничаше от една отворена врата. Профуча покрай нея, тя извика нещо, което Джим не разбра, и се опита да го промуши с копието. Но в това време той вече бе минал през вратата към един къс коридор, където Брайън, сложил само шлема и с останалата част от бронята на купчина в краката му, отблъскваше трима войника със сабята си.

Джим замахна към тях и тримата се строполиха.

– Благодаря! – рече задъхано Брайън. – Би ли завардил долните стълби, сър Джеймс? И помогни на вълка, ако има нужда. Досега или е отворил портите, или е мъртъв. Съобщи ми кое от двете, ако можеш.

Като сумтеше, показал дългия си червен трептящ език между зиналите си челюсти, Джим се втурна с полувдигнати криле, по последния ред стъпала. Долу вдясно видя голяма задимена зала, преградена от завеси, зад които долиташе шум от бой и мъжки викове. Вляво имаше врата, която водеше навън. Мина през нея. Сега, вдясно от себе си, заобикаляйки крива стена от прогнили дъски, видя участък от вътрешния двор и портите на замъка, едната от които бе полуотворена навътре. В двора се водеха две сражения. Първото бе до едни открити навеси с коне, където петима от хората на Джилс се биеха със саби срещу приблизително същия брой войници на сър Ху. Точно зад портата, наредени в полукръг, с около дузина повече войници крещяха, притиснали Ара срещу бойницата. Очевидно никой от тях не гореше от желание да се бие с него пръв, но всички се опитваха с финтове и с жестове да задържат вниманието му достатъчно дълго, докато някой друг атакува.

– АРА! – прогърмя Джим, като използва пълния си драконски глас.

Хвърли се в полукръга, който се разкъса от удара. Веднага след това поведе бой с четирима мъже, Ара убиваше други трима, а останалите

се разбягаха.

– Къде е Джилс? – извика Джим на вълка, след като приключи с тримата от противниците и видя другия да обръща в бяг.

– Вътре в сградата – изрече задъхано Ара, – там го видях за последно.

– А сър Ху?

– Няма и следа от него.

– Не е и в кулата! – каза Джим. – Оттам идвам. Брайън облича бронята си. Ще проверя останалата част от замъка.

Подскочи във въздуха и с един мах на крилете стигна върха на стената. Вдясно и вляво от себе си видя неподвижните тела на няколко войника, повалени с по една-единствена стрела в гърдите. Бойниците бяха безлюдни, като се изключат мъртвите.

Почуди се къде е Дафид. Все още в гората? Или бе дошъл, за да се присъедини към хората на Джилс, които се биеха в сградата?

В този момент през един вход в другия край на замъка, се изсипаха войници, с къси копия, същите като това, което момичето бе размахвало. Те се втурнаха в сравнително равностойното сражение, водено в близост до конюшните между някои от техните другари и разбойниците.

Сега драконската ярост напълно завладя Джим. Отскочи от стената към тази нова група врагове. Никой от тях не гледаше нагоре и той връхлетя върху им без предупреждение. Внезапно се озова в центъра на боя, като съскаше, ръмжеше и се биеше със зъби, нокти и криле едновременно, пазейки равновесие на задните си крака подобно на гигантска граблива птица.

Смеси се с тях. Сякаш се бореше срещу сламени чучела, въоръжени със захарни оръжия. Копията се чупеха, щом ги докоснеше; подхвърляше като кукли войниците, които ги държаха. Свирепостта за сила се разгоря в него. С крайцеца на околото си видя Ара, обграден от нова група бойци на сър Ху и реши да му се притече на помощ веднага след като довърши своята битка. Какво бе казал вълкът за това, че ще се погрижи Горбаш да се върне невредим? Джим нямаше нужда от ничия помощ. Кой можеше да се изправи срещу един дракон? Никой. Той бе непобедим и когато това свършеше, щеше да го напомни на всички – вълк, разбойници, рицар... В този момент, изведнъж войникът, който го нападаше, извика и започна да крачи триумфално.

– Горбаш! – наведе вой Ара – Горбаш!

За помощ ли викаше вълкът? Джим видя, че Ара е притиснат

плътно, но в никакъв случай не бе ранен или в беда.

– Сградата, Горбаш! – извика Ара.

Джим погледна през войниците с копията, които го нападнаха внезапно с нова сила. Главните врати на сградата се разтвориха и той видя, че през нея бавно излиза, вече възседнала кон, една масивна фигура, цялата в огледалнолъскава броня. Тя държеше дълго копие в една от ръцете си, покрити с ръкавици.

Бронираната фигура изглежда не бързаше. Яздейки отиде до средата на двора, обърна глава към вълка, погледна Джим, след което подкара коня си в бавен тръст и го насочи не към някой от тях, а към портите на замъка.

Обвинителни и гневни крясъци замениха триумфалните викове на войниците. Те се отдръпнаха от Джим и Ара. Някои пуснаха оръжието си и се опитаха да избягат. Ара незабавно се нахвърли върху тях, като ги повеляше отзад, но Джим не обърна внимание на измъкващите се войници.

– Разчисти тук, Ара! – изръмжа той на вълка. Чувството за ненадмината сила сега гореше в него и нямаше търпение да нападне язещата фигура, която току що бе видял. – Ще го хвана!

– Не! Стой! Чакай, сър Джеймс...

Друга напълно бронирана фигура с викове изскочи от същия вход на кулата, който бе използвал и Джим. Брайън, най-последно изцяло облечен и въоръжен, се затича тромаво към конюшните, където конете все още цвилеха и опъваха юздите си, разтревожени от суматохата около тях.

– Твърде късно! – изгърмя радостно Джим. – Аз съм пръв!

Размаха криле, като се издигна нагоре и прелетя над стената. Отвън бронираният конник бе изминал вече три четвърти от разстоянието до началото на гората.

– Предай се, сър Ху – извика Джим с пълна сила, – така или иначе ще те хвана!

Очакваше, че бягащият рицар, особено след като се бе показал като човек, който се спасява, оставяйки хората си да умрат, нямаше да направи друго, освен да подкара дорестия си едър кон в панически галоп при звука на драконския глас и при вида на крилето му, спускащи се към него. За изненада на Джим обаче сър Ху спря коня си, обърна се и насочи копието си като за атака. След това подкара в галоп, право към него.

Джим почти се изсмя. Този човек си бе изгубил ума. Или пък, приемайки факта, че защитата и смъртта са неизбежни, бе решил да умре в

бой. В същото време изглеждаше странно. Внезапно и без причина в Джим проблясна споменът за Смргол, питащ драконите в пещерата: „Колцина от вас биха се изправили срещу един-единствен джордж в черупка и с насочен рог“?

После той и сър Ху се сблъскаха с трясък – бе невероятен удар, който след един ослепителен, болкопронизващ миг замъгли замъгли зрение, мисли, памет и всичко останало...

ГЛАВА 17

– Момчето ми... – гласът на Смргол, идваше на пресекулки. – Момчето ми...

Сякаш бе изтекло доста време, откакто Джим усещаше движение на силуети около себе си, редуващи се периоди на светлина и тъмнина, гласове, които се приближаваха и отдалечаваха... гласове, познати и непознати. Но той им бе обръщал малко внимание, потопен в море от болка, повличаща го от време на време в тъмните води на безсъзнанието, а после връщаща го отчасти към реалността. Напоследък болката бе изпълнила целия му свят. Напълно бе завладяла съзнанието му Беше заляла тялото му. Поотделно нищо в него не бе страдало, тя бе цялото му съществуване. И така бе продължило дълго, дълго...

Но сега позна гласа на Смргол и водите на океана от болка леко се отдръпнаха. С нейното отслабване той започна да се чувства почти комфортно, почти блажено. Остатъкът от болката му се струваше като стара несгода, превърнала се с годините в негов спътник, в нещо, което щеше да му липсва, ако внезапно изчезнеше. Опита се да задържи погледа си върху големия, замъглен силует пред него.

– Смргол?... – попита той.

Гласът, изтръгнал се от гърлото му, звучеше призрачно, като привидение на драконския глас, с който бе свикнал откакто за първи път се събуди в този различен свят в тялото на Горбаш.

– Той ми отговори! – Беше Смргол. – Слава на Огъня. Той ще живее! Вълк, извикай другите. Кажи им, че ще живее, все пак. Предай им да дойдат бързо.

– Отивам – изръмжа гласът на Ара, – но аз казах. Не казах ли, че ще живее?

– Да, да – гласът на Смргол бе дрезгав, – но аз съм стар дракон. Виждал съм толкова от нас, повалени от тези рога на джорджите... Горбаш, как се чувстваш? Можеш ли да говориш...?

– Малко – прошепна Джим. – Какво стана?

– Бил си идиот, момче, ето какво е станало – Смргол се опитваше да говори строго, но не много успешно. – Откъде ти хрумна безумната мисъл, че можеш да се биеш без чужда помощ срещу джордж в черупка, на кон?

– Искам да кажа – изхриптя Джим – какво стана с мен?

– Един рог, наричат го копие, те е промушил, ето какво е станало. Всеки друг освен дракон от нашия клон на фамилията щеше да умре на часа. Вече осми ден откакто си на границата на живота и смъртта, но сега, когато си достатъчно добре, за да ми отговаряш, всичко ще се оправи. Ще живееш. Дракон, когото не убият от първия път, оцелява – такива сме ние, момче!

– Оцелява... – повтори Джим. Думата звучеше странно в ушите му.

– Разбира се, както казах, такива сме ние. След три дни ще бъдеш на крака. После още няколко дни и ще си същият както винаги.

– Не – продума Джим, – няма да съм същият...

– Какви ги говориш? Глупости! Казвам, че ще бъдеш здрав както преди и ще бъдеш!

Старият дракон продължи да говори, но съзнанието на Джим отново се потопи в тъмните води. Нямаше да спори със Смергол. Беше безсмислено. Това не означаваше, че се бе оставил да бъде убеден. В него беше настъпила промяна и никога нямаше да е отново същият.

* * *

Мисълта за промяната не го напусна през последвалите дни. Както предказа Смергол, той се възстановяваше бързо и през това време започна да отговаря на посетителите, които идваха да го видят. С тяхна помощ постепенно свърза това, което му се бе случило от момента на сблъскването му със сър Ху извън стените на замъка.

Сега разбра защо драконите, тези величествени животни, с основание се страхуваха от рицар в броня, особено когато е на кон и е въоръжен с копие. Конят, човекът и металът тежаха повече от тон и при скорост над десет мили в час цялата тази маса, съсредоточена в острия връх на триметровото копие, имаше страхотна пронизваща сила. В неговия случай копието не бе засегнало сърцето и белите дробове, иначе дори здравето тяло на Горбаш нямаше да го спаси. Оръжието бе проникнало високо в гърдите му, където големият гръден мускул на лявото крило изтъняваше. Бе преминало изцяло през него и около двадесет сантиметра от върха и дръжката се бяха показали през гърба му до лопатката. Освен това задните три-четири метра от копието се бяха счутили и една къса част от дръжката бе останала да стърчи от раната на гърдите му.

Отначало другите бяха помислили, че е мъртъв. Със сигурност Ху де Боис беше решил така, защото без да изчака, за да се увери, той се бе качил на коня си, паднал при сблъсъка, и бе препуснал преди Брайън, възседнал един кон от замъка, да успее да го проследи и хване.

Останалите се бяха събрали в равнината около неподвижно лежащия Джим и пръв Ара бе установил, че той все още диша, макар и слабо. Не бяха посмели да го преместят, разбирайки, че е пред бездната на смъртта. Затова бяха построили навес от пръчки и клони над мястото, където лежеше, бяха го покрили с дрехи и запалили огън в заслона, за да е топло, докато вълкът извика С. Каролинус.

Каролинус бе дошъл, придружен от Смргол, на когото някак бе изпратил вест. Под ръководството на магьосника старият дракон бе използвал силата си, за да свърши това, което другите, дори при склонност да рискуват, не бяха могли да направят. Смргол внимателно бе изтеглил счупената дръжка.

След почистването ѝ раната бе започнала силно да кърви, но скоро кървенето бе спряло и Каролинус беше обявил, че след като Джим досега е оживял, не може да се направи нищо повече за него. Магьосникът се бе приготвил да си тръгне.

– Но сигурно има нещо, което можем да сторим? – бе попитала Даниел.

– Ще чакаме – бе отсякъл Каролинус – и ще се надяваме.

И си бе тръгнал.

Бяха престоили навеса в по-стабилна постройка. Смргол и Ара се бяха редували да седят до него, понякога в компанията на Даниел, Брайън или някой от другите; и бяха чакали. Най-сетне беше дошъл денят, в който той бе отговорил на Смргол.

Сега всички дойдоха, за да се видят с него и до изразят задоволството си, че е оцелял. Всеки си имаше свой начин да го направи. Смргол го мъмреше, Ара ръмжеше огорчено, Даниел го уверяваше, че е постъпил глупаво, но в същото време смяташе, че само един принц би се хвърлил в почти сигурна смърт. Тя бе невероятно досадна, но и много внимателна, когато сменяше превръзките му, и не позволяваше на другите да вършат това. Джилс любопитстваше да узнае какъв боен стил е владеел сър Джеймс в истинското си тяло и настояваше, че сигурно е имал наум някаква тайна тактика, иначе не би рискувал да атакува фронтално. Дафид дойде, седна и се захвана да прави стрелите си, без да каже нищо.

Джеронд де Чени (която се оказа момичето в бяло от кулата, държало късото копие) намина и му обеща отмъщение. Самата тя носеше превръзка на дясната си буза. Показа се, че сър Ху пристигнал, първоначално придружен от още половин дузина мъже, и съобщил, че има новини за смъртта на баща ѝ. Въмъкнали се веднъж вътре, хората с него

надвили стражите на портите и пуснали останалите. След като замъкът бил в ръцете му, сър Ху признал, че не знае нищо за баща ѝ, но тъй като възнамерява да управлява Малвърн, поискал от нея незабавно да се омъжи за него. Когато отказала, той я заплашил, че ще я обезобрази малко по малко, като първо щял да разсече дясната ѝ буза, след три дни – лявата, след още три дни щял да отреже носа ѝ, а после да извади едно по едно очите ѝ, докато отстъпи. Тя се бе противопоставила и сега щеше да носи белега на бузата до края на живота си. Бе крехка, доста нежна девойка със светлоруса коса и имаше подробен план как ще опече сър Ху на бавен огън, веднага след като го плени. Брайън донесе вино и седна да пие с Джим, разказвайки неприличните си шеги и безкрайните си истории. Някои от тях явно бяха истина според Ара или Смргол, но всички звучаха невероятно.

Съдържателят Дик изпрати и последния си бут, за да възбуди апетита на Джим.

В действителност Джим откри, че за първи път откакто е в драконското си тяло няма апетит. Виното бе приятно за гърлото му, но дори и то не го искушаваше да пие освен в много малко за един дракон количество.

Независимо от това той се възстановяваше. Започна да излиза на слънце и прозрачната ярка светлина на ранната есен стопляше тялото му, въпреки че не стигаше до загнездилият се в него вътрешен хлад. Истината беше, че смъртта във формата на копие то на сър Ху се бе приближила прекалено много. Сега счупеното парче бе извадено и болката почти изчезнала, но в себе си Джим все още изпитваше покрусата, която сломяваше духа му. Нещата около него бяха изгубили цвета си, хората – своята неповторимост и стойност. Даже мисълта за Анджи отслабваше и губеше значимостта си. В съзнанието му преобладаваше само едно – никога вече да не напада челно брониран рицар. Всъщност никога повече нямаше да напада когото и да е освен по най-безопасния и сигурен начин. Единствено оцеляването бе важно; и нямаше значение как се постига, просто то бе...

Може би тази мисъл го бе завладяла много по-късно, иначе останалите щяха да забележат промяната в него и да се опитат да му повлияят. Но още когато се бе оправил достатъчно, за да говори, те го бяха въвлечли в обсъжданията си за предстоящите им действия.

– ...Решението – заяви твърдо Брайън – в крайна сметка трябва да зависи и от теб, сър Джеймс. Джеронд, той ни помогна да те освободим от сър Ху и аз съм му задължен. Ако желанието му е първо да спаси

своята дама... Боже, как мога да се противопоставя, след като той ми помогна да си възвърна... Трябва да отида. Знаеш това, милейди.

– Разбира се – бързо отвърна Джеронд. Всички с изключение на Смргол, който бе отлетял обратно в пещерата на драконите по някаква своя работа, седяха след обяд в замъка около голяма висока маса. Джим утоляваше жаждата си за вино, която се бе възстановила с пълната си сила. Джеронд, седнала до Брайън от другата страна на Джим, се наведе пред рицаря, за да погледна дракона право в очите.

– Аз съм задължена на сър Джеймс колкото и ти, Брайън – каза тя – и също ще уважава решението му. Но сър Джеймс, искам само да помислиш за предимствата в случай, че сега тръгнем срещу Ху де Боис.

– Предимства за теб, може би – изръмжа към нея Ара. Вълкът винаги се чувстваше неловко в сграда и поради това бе по-недружелюбен дори от обикновено. – Не ми трябва замъци. Нито пък на теб, Горбаш!

– Но желаеш края на сър Ху колкото и ние – отвърна Джеронд. – Би трябвало и ти да искаш преследването му.

– Ще го убия, когато го открия. Няма да го преследвам. Преследвам храна, а не като вас, хората каквото ми шукне – студено или топло, мокро или сухо. И Горбаш е като мен, не като вас.

– Горбаш може и да е като теб – отвърна Джеронд, – сър Джеймс не е. А сър Джеймс ще се върне в истинската си тяло в някой от тези дни. И когато това време дойде, той може и да има нужда от замък. По закон нямам право да притежавам земите и замъка на сър Ху, докато не се изясни дали баща ми е мъртъв или не. А във всеки случай, когато се оженим, замъкът Малвърн и земите му ще останат на сър Брайън като мой съпруг. Междувременно, след като веднъж се справим със сър Ху, ще се нуждаем от надежден съсед. А Боис де Малънконтри не е лошо име дори за... – тя плъзна погледа си по дължината на масата към Даниел – човек с голяма титла.

– Отново ще кажа, замъците и земите не струват нищо за мен – изръмжа Ара. – Каква полза има от студения камък и сухата земя? И пак повтарям, че за теб, Горбаш, също не трябва да струват нищо. Ако Смргол беше тук, и той щеше да ти го каже. Във всеки случай аз съм с теб, за да защитавам гърба ти и да се изправим заедно срещу Тъмните сили, а не за да ти помагам да получаваш разни човешки играчки. Ако изпитваш желание за такива неща, пътищата ни се разделят. – Той се надигна, обърна се и изтича навън, а хората от замъка се отдръпваха от пътя му, когато минаваше покрай тях.

– Наистина – съгласи се Дафид, след като вълкът си отиде, – може

и да е прав. Да се защитава е едно, а да търсиш някого, за да го убиеш, е съвсем друго, няма значение колко основателна е причината.

– Не ги слушай, сър Джеймс – рече Даниел. – Така или иначе нямаш нужда от тях. Ако не превземеш този замък, друг ще го направи. Нали, татко?

– Тъй като ни плащате, разчитайте на мен и момчетата – каза Джилс на лейди Джеронд. Обърна се към Даниел:

– Но това е заради интереса... само интересът ни е събрал тук. Иначе нямаше да участвам в тая работа.

– Обещах на теб и дружината ти половината от богатствата на замъка Малънконтри – увери го Джеронд. – Знаеш, че си заслужава труда. Сър Ху ограбва по-слабите си съседи от години.

– Аз се съгласих – отвърна Джилс, – но не моето съгласие ти трябва, а на сър Джеймс.

Джим започна да свива рамене, преди да се сети, че драконското му тяло не е пригодно за това. Каролинус му бе обяснил, че Анджи няма да е в тежко положение, докато очаква спасението си. Още няколко дни, помисли си той, повлиян от обзелата го апатия, дори още седмица или две не бяха от голямо значение. Освен това в случай, че Каролинус не успееше да ги изпрати в света, към който принадлежах, нямаше да е лошо да притежават замък и земя. Нуждата от храна и подслон – добра храна и уютен подслон, бяха една реалност в този свят, както и самата болка. А реалностите не можеха да се пренебрегнат.

– Защо не? – каза той. – Съгласен съм да се заемем със сър Ху и имота му.

В момента, в който изрече това, някакъв необикновен полъх премина през въздуха и заля залата. Приличаше на внезапно връхлетяла гореща вълна, която претопи апатията му в усещане за пустота, сякаш тялото му – неговото и на Горбаш – беше празна черупка. Джим примигна, склонен да мисли, че очите му изневеряват заради виното или въздуха, задимен от горящите свещи. Но чувството си бе отишло в същия миг, в който се бе появило, и той се усъмни дали наистина е усетил нещо преди малко.

Погледна към другите, но те изглежда не бяха забелязали нищо, единствено Дафид се бе втренчил в него.

– Добре – рече Джеронд. – Значи, решено.

– Не мисля, че е правилно – намеси се Дафид. – В семейството ми поколения наред от баща на син и от майка на дъщеря се предава способността да виждаме предзнаменованията, а преди малко пламъците на

всички свещи примигнаха, въпреки че в залата нямаше вятър. Изобщо не мисля, че е правилно да тръгнем след сър Ху.

– Ара те е уплашил, това е всичко – отвърна Даниел.

– Не се плаша, но и аз като вълка не съм рицар, за да притежавам или превземам замъци.

– Ще те направя рицар – заяви Даниел. – Това ще сложи ли край на съмненията ти?

– Срамота, Даниел! – възкликна Джилс и се навъси. – Рицарството не е предмет на шеги.

Дафид стана.

– Подиграваш ми се – каза той. – Но понеже се захващаш с тази работа, и аз ще се хвана, защото те обичам. Сега ще отида в гората на чист въздух.

Той също напусна залата.

– Хайде, хайде – весело рече Брайън, – нека да спрем с упреците за малко. Напълнете чашите си! Споразумяхме се. За скорошната победа над сър Ху и неговия замък!

– И за приближаването му към ада с един ден – добави Джеронд.

Отпиха.

Рано на другия ден потеглиха без Ара, но с разбойниците на Джилс и подкрепление от около четиредесет мъже от замъка Малвърн и другите имения на де Чени. В ожесточението си самата Джеронд бе пожелала да тръгне с тях, но чувството ѝ за отговорност към замъка и земите на баща ѝ беше надделяло дори над жаждата ѝ за мъст. И така тя се бе съгласила да остане. Видяха я, изправена на стените на замъка, да гледа след тях, докато дърветата на гората я закриха от погледите им.

Утрото бе настъпило както в деня, когато си възвърнаха замъка Малвърн от сър Ху. Днес обаче облаците не се разпръснаха. Вместо това те се сгъстиха и скоро заръмя ситен умерен дъждец. Пътят им отначало вървеше през редуващи се гори и открити пространства, но с напредването на деня дърветата се срещаха все по-често, а земята ставаше равна и влажна. Минаваха покрай малки езера и блата и дирите от каруци, по които вървяха, скоро станаха кални и хлъзгави. Разпръснаха се и се разделиха на групи, движещи се на около половин миля една от друга.

Но начинът на пътуване сякаш се повлия от сивотата на деня – влажният мъглив въздух изглежда създаваше тягостно настроение. Тези, които вървяха пеш като разбойниците и четиредесетте човека от земите Малвърн, стъпваха тежко под падащия дъжд с покрити лъкове и завити

оръжия. Нямаше и следа от навика на разбойниците да си разменят груби шеги и закачливи обиди. Когато говореха, бяха мрачни и изразяваха недоволство от времето, пътя и вероятните загуби от убити и ранени при превземането на замъка, който щяха да нападнат. Между тях се подновиха стари разпри и те станаха раздрознителни.

Дори водачите в похода се повлияха от общата промяна в отношението. Джилс бе навъсен, Даниел – хаплива, а Дафид – съвсем необщителен. Всички се държаха така, сякаш чувстваха, че нещо не е наред.

Накрая Джим, начело на колоната, намери спасение в единственото изключение от общото неразположение: Брайън, яхнал Бланчард, бе неизменно един и същ. Имаше нещо бодро, спартанско и непреклонно в рицаря. Той сякаш отдавна бе решил всички важни въпроси и съмнения в собствения си свят.

Все едно дали печеше слънце или валеше сняг, дали течеше вино или се лееше кръв – всичко това беше външно колебание, което можеше да се пренебрегне и не заслужаваше внимание. Човек можеше да си помисли, че дори и да го разпънат, би се шегувал с мъчителите си.

Джим му каза за поведението на останалите и особено на водачите.

– Това не трябва да ни тревожи – отвърна Брайън.

– Но важно е всички да действат заедно, нали? Например какво ще стане, ако Джилс реши изведнъж да си тръгне? Ще останем с четиредесетте мъже от Малвърн, половината от които изглеждат така, сякаш нямат понятие от битки.

– Не мисля, че Джилс ще го направи – отговори рицаят. – Знае, че за него и момчетата му ще има богатство от укреплението на сър Ху. Освен това той се съгласи да дойде, а е съвсем ясно, че някога е бил джентълмен, въпреки че сега не би го признал.

– Е, дори и да разчитаме специално на Джилс – добави Джим, – може да имаме неприятности с Даниел и Дафид, които в крайна сметка да повлияят и на баща й. Дафид говори все по-малко с всяка измината мила и Даниел няма да стане по-благосклонна към него. Всъщност така или иначе тя не трябваше да идва, но изглежда, че никой не намери смелост да й го каже.

– Мастер уелсецът не би дошъл без нея.

– Вярно – съгласи се Джим. – Но трябва да признаеш, че тя не е боец...

– Сигурен ли си? – попита Брайън. – Виждал ли си я някога да стреля?

– Само когато отпрати стрелите си към нас. И в опустошеното село.

Добре, може да се справя с лъка...

– Не само това – възрази рицарят. – Тя опъва лък с петдесеткилограмова сила както половината от стрелците на баща ѝ.

Джим примигна. Преди години бе имал временен интерес към стрелбата с лък. Тренираше върху мишени, като бе започнал с двадесет- и бе спрял на тридесеткилограмов лък. Тридесет килограма се бяха оказали за него практическата граница, а не смяташе, че е слаб.

– Откъде знаеш? – попита той.

– Видях я да стреля, след като те пронизаха при превземането на замъка Малвърн, докато още траеше битката.

– Тя е била в замъка? – учудено възкликна Джим. – Мислех, че е останала в гората. Но как можеш да кажеш само като я видиш да стреля?

Както вървеше до него, Брайън му хвърли любопитен поглед.

– Странна е земята зад морето, от която идваш, сър Джеймс – каза той. – Като наблюдавам стрелата, когато излита от лъка, разбира се.

– Наблюдаваш стрелата?

– Гледам колко ще се повдигне, щом се отдели от тетивата – обясни Брайън. – Когато я видях, тя се целеше ниско в целта на разстояние около петдесет метра. Самият аз не опъвам с повече от тридесет и пет килограма. Разбира се, не съм стрелец. Но госпожица Даниел не е слаба.

Дълго след това Джим крачеше мълчаливо да Бланчард и възседналия го рицар, обмисляйки думите му.

– Ако тя опъва петдесеткилограмов лък, тогава колко опъва Дафид?

– Боже, кой знае! Седемдесет? Деветдесет? Или дори повече? Уелсецът не се побира в обикновените дрехи. Видя, че сам си е правил лъка и стрелите и е изключителен майстор и на двете. Обзалагам се, че няма стрелец от отряда на Джилс, който не би дал десетгодишното си възнаграждение за лъка на мастер Дафид, ако допуснем, че изобщо е в състояние да го опъне. При дългия лък цялата тайна е в тънките краища на дъгата му, нали знаеш? Въпросът не е само да си изработиш по-тежък и дълъг лък, който да стреля точно на разстояние, дори и да имаш силата да го опънеш. В оръжието на Дафид са вложени вещина и изкуство, които са извън способностите на обикновен стрелец. Чу какво каза Джилс, когато мастер Дафид обеща да убие стражите върху стените на замъка, стреляйки от гората. Естествено същото нещо е вярно и за стрелите, направени от уелсеца. Всеки един от тези разбойници без съмнение би продал половината си зъби за един такъв колчан.

– Разбирам – каза Джим.

Информацията потъна в съзнанието му и натежа там като олово. Той осъзна, че преди сблъсъка си със сър Ху щеше да бъде очарован от всичко това. Сега се чувстваше леко засегнат – от Дафид заради неговите познания и умения и от Брайън заради снизхождението, което, както му се стори, долови в обясненията на рицаря.

Не каза нищо повече. Брайън, след като направи още няколко коментара с цел да продължи разговора, се отказа. Обърна Бланчард и се върна по дирята, за да провери останалите. Джим продължи напред, без да гледа къде върви. Осъзна, че се движи сам, но уединението съответстваше на сегашното му настроение. Не желаше компания – особено компанията на тези средновековни характери с манталитет на зверове и хора.

Всъщност като се огледа, не видя нито хора, нито коне, нито пък следите от каруци, по които вървяха. Несъмнено дирята им бе направила една от своите безполезна извивки. Явно бе, че подобно на пътеките продължаваше в посоката с най-малко препятствия. Не беше изкуствено построен път, в резултат на което криволичеше покрай храсталаците, които един човек с брадва щеше да прочисти за час-два. Вероятно дирята бе завила, а той, унесен в мислите си, бе продължил право напред. Следователно скоро трябваше отново да излезе на нея, когато тя извиеше обратно в първоначалната си посока.

Междувременно докато Джим умуваше, усамотяването бе започнало да му харесва. Изолираше се от странния свят, говорещите същества, кръвта, битките, свръхчовеците и свръхестествените сили – всичко това при една примитивна техника и недоразвито общество.

Строго погледнато, помисли си той, способността му да живее с животни имаше граници. Смргол и Ара, както и другите дракони бяха зверове, независимо че можеха да говорят. Всъщност и хората тук не се отличаваха – човекоподобни животни с реакции, предизвиквани от навици, инстинкти или емоции, но никога от цивилизовани намерения. С цялата си красота Даниел едва ли бе нещо повече от покрито с кожа женско същество от каменния век. Подобно на нея Дафид с ненадминатите си майсторство и сръчност сякаш бе излязъл от кроманьонска ловна експедиция. Джилс бе изпечен стар престъпник, нищо повече, а Брайън – безразлична към болка машина за убиване, която мислеше с мускулите си. Колкото до Джеронд, тя бе невероятно жестока – с удоволствие предвкушваше мъченията, на които щеше да подложи врага си, след като го плени. Какво го бе накарало да помисли от своя чист и удобен свят през двайстия век, че някога ще му се стори привлекателно, а даже

и приятно да живее с хора като тези? Компенсиращите им качества не струваха нищо. Всяко задължение или привързаност, които можеше да му се стори, че изпитва към тях, не бяха друго освен резултат от една фалшива романтика.

Прекъсна разсъжденията си, тъй като осъзна, че върви от доста време, а все още не е излязъл на дирята от каруците, нито пък е видял следа от групата. Навярно дирята бе свършила. Навярно се бяха отклонили по друг път. Навярно бяха решили дори да спрат за този ден, защото сега дъждът валеше доста поройно. Е, във всеки случай можеха да се грижат за себе си, а той щеше да се присъедини към тях утре. Не изпитваше нужда от компанията им. При драконската си нечувствителност към температурата и времето за него нямаше голямо значение, че бе станало влажно и студено.

Всъщност сега, когато обърна внимание на времето, се оказа, че то съответстваше на настроението му – денят рано-рано бе започнал да преваля в сив сумрак, а небето се изливаше около него върху капещите клони и прогизналата земя.

Независимо от това той се огледа, забеляза една дъбова горичка и тръгна към нея. С лекота изтръгна от корените няколко по-големи фиданки, огъна върховете им и ги съедини, за да си построи временен подслон, подобен на индианска колиба. Преплетените клони, все още гъсто покрити с листа, наистина му осигуриха известна защита от дъжда.

Джим се сви в подслона с голямо задоволство. Вече се смрачаваше. Нямаше представа къде са останалите, дори и да искаше, не можеше да ги намери. Но това беше добре дошло. И те не можеха да го открият. Това също беше добре дошло.

Бе готов да мушне глава под крилото си, когато долови звук – отначало слаб, а после постепенно усиливаш се. За момент разумът му отказа да го определи; след това дойде споменът – ясен и непогрешим.

Мраколаци. Приближаваха се.

ГЛАВА 18

Без да разбере как, Джим се озова извън подслона, готов да побегне. Спря го същият инстинкт, който се бе задействал при предишната му среща с мраколаците и му бе внушил, че с опита му за бягство започва краят. Беше познание, изплувало от най-дълбоките слоеве на мозъка на Горбаш.

Стоеше неподвижен в сгъстяващата се тъмнина със зинали челюсти, а езикът му трептеше напред-назад между тях. Дъхът му се спря в гърлото. Ако имаше представа за посоката, в която бяха отишли Брайън и останалите, би намерил смисъл в бягството. В случай че успееше да стигне до тях, щеше да ги спаси многобройността им. Не беше съвсем сигурен защо, но инстинктът му настойчиво налагаше това чувство. Знаеше също, че мраколаците предпочитат да нападат самотни безпомощни жертви. Може би голяма група хора или животни щяха да устоят заедно на страха, подхранван от хищните твари в съзнанието на тези, които искаха да унищожат и изядат. Ако жертвите успееха да издържат, навярно след това на свой ред щяха да са в състояние да нападнат. А мраколаците, както вече знаеше, едва ли щяха да издържат срещу тези, които не се страхуваха от тях – беше видял колко бързо ги прогони Ара.

Но накъде трябваше да тръгне, за да открие отряда тръгнал срещу сър Ху? Както бе помислил, навярно вече са се отклонили от пътя и са спрели за пренощуване. Можеше дори да са тръгнали обратно. Ако хукнеше и сбъркаше посоката, щеше да отида право в устата на мраколаците.

Едно бе сигурно – Ара го нямаше тук, за да го спаси. Дори ако вълкът беше обикалял Малвърн достатъчно дълго, за да види дали Джим наистина ще се присъедини към похода, опасенията му отдавна се бяха потвърдили и бе тръгнал обратно към гората си. Сигурно го делеяха мили от гласовете, които сега затваряха кръга около Джим. Страх и ярост, примесени в общо чувство, загоряха в него с живи пламъци. Дъхът отново спря в гърлото му. Бързо започна да върти главата си надясно-наляво като подгонено животно, което чува отвсякъде обкръжаващите го стъпки на преследвачите. Трябваше да има някакъв начин да се измъкне. Някакъв начин...

Но нямаше.

Безумните инстинктивни движения на главата му се забавиха и

после спряха. Яростта му се стопи. Остана само страхът и той го завладя изцяло. Накрая разбра, че има защо да се страхува – около него ставаше нещо нередно. Там бе смъртта, чу я как идва – неговата смърт.

Стоеше на дъжда в тъмнината и слушаше приближаващите писъци на мраколаците. Само след минути щяха да го обградят. Нямаше къде да избяга, а след като пристигнеха, щеше да е късно за това. Съзнанието му достигна пределната степен на отчаянието, премина я и попадна в някаква прозрачна безкрайност. Сега видя ясно себе си. Бе вървял и повтарял мислено недостатъците, открити в Брайън и останалите. Но доводите срещу всички тях бяха потулили като димна завеса собствените му отрицателни качества. Брайън, Смргол, Ара и останалите не стояха пониско от него, напротив, далеч го превъзхождаха. Ако не бе случайността да попадне в тази мощна плът, нямаше да представлява нищо. В собственото си тяло не би могъл да се сравни дори с член от дружината на Джилс. Можеше ли да опъне петдесеткилограмов лък, за да уцели нещо със стрелата? Трябваше ли да се заблуждава, че, облечен в най-добрата броня на света и възседнал най-бързия кон, ще издържи дори две минути срещу Брайън и сър Ху?

Започна да си дава сметка. Осъзна големия егоизъм, с който връхлиташе и запокитваше войници, пет пъти по-леки от него. Беше много удобно да казва на хората, живеещи в това строго разслоено общество, че е барон и да им позволява да си мислят за него като за вероятен принц. Но какво се бе случило, когато го бе пронизало истинско копие? Изведнъж удоволствието от играта беше свършило. Бе почувствал готовност да събере багажа си и да се върне в къщи.

Сега, останал сам с приближаващите се мраколаци, вгледал се най-после в себе си, осъзна колко труден е светът, в който се намираха с Анджи. Това бе суров свят и всички тук – Смргол, Брайън, Ара, Джилс, Дафид, Даниел, дори Секо и съдържателят Дик, бяха оцелели от битките в него. Защото имаха нужната смелост, за да оцелеят. Смелост, срещу която беше възнегудувал, когато бе налетял на копието на сър Ху и бе разбрал, че могат да го убият като всеки друг. Това откритие го бе накарало да осъзнае каква малка част от тяхната смелост е било нужно да покаже в собствения си свят.

Сега вече нямаше значение дали ще бъде смел или не, защото и в двата случая щеше да умре. Мраколаците бяха зад най-близките дървета и паниката, пораздена от техните писъци, започна да прояснява ума му. Този път със сигурност щяха да го хванат. Нямаше дори огън, който да ги държи на разстояние.

Отново коварно се бяха появили в дъждовна облачна нощ, когато един дракон не може да излети поради опасността от сляп удар в дърво или скала и единственият му начин за бягство е да се движи пеша като всяко земно животно. Имаше разлика само в това, че се беше примирил със съдбата си – малък триумф, единственото нещо, което го отличаваше от обикновена драконска жертва.

Дъхът застина в дробовете му. За момент забрави дори писъците на мраколаците. Поне имаше последен избор – и в двата случая щеше да умре, но все още можеше да реши как. Какво бе казал на Каролинус при първата им среща? ...„Но аз не съм дракон“?

И не беше. Навярно Горбаш не би имал избор в тази ситуация, но той бе Джим Екерт и имаше. Можеше да се пребие, можеше да умре, но все пак в опит да стигне до Прокълнатата кула и да спаси Анджи – сам, ако е необходимо, а не да се превърне в безпомощна храна на мраколаците.

Можеше да е смъртоносно да лети, но предпочиташе тази смърт, отколкото да остане тук. Разтвори челюсти и изръмжа срещу мраколаците. Приклезна и отскочи нагоре в тъмнината и дъжда, а шумът от писъците бързо затихна и се изгуби зад него.

Джим се издигна, махайки с криле. Беше безнадеждно да мисли, че облачната покривка е достатъчно ниско, за да се извиси над нея. Но дори и да успееше, как в дъждовна нощ като тази щеше да открие въздушен поток, който да го носи? В такова време над слоя от дъждовни облаци не духат силни и постоянни ветрове, които да го спасят. Ако не можеше да планира, щеше рано или късно да отмалее и да загуби височина. После неизбежно би последвал сблъсъкът със земята.

Но засега силата все още го изпълваше. Пробиваше към висините през проливния дъжд. Тишината го обгръщаше – отпред, отзад, отгоре, отдолу. Сякаш висеше неподвижно във вакуум и напрягаше всички сили, без да помръдне от място. Дъждът не отслабваше, тъмнината не се разкъсваше и никъде над него не се виждаше небе, осветено от звезди. Съдейки по височината, на която се бе издигнал първоначално, Джим установи, че може би вече се намира на повече от хиляда и петстотин метра. Опита се да си припомни каквото знае за дъждовните облаци. Смъртно се сещаше от това, което едно време бе учил, че по-голямото количество от валежите пада от слоесто-дъждовните, високослоестите или от купесто-дъждовните облаци. Купесто-дъждовните се образуваха ниско, но останалите два типа – на средна височина, до около шест хиляди метра. Очевидно не можеше да се изкачи на шест хиляди метра.

Както при всички живи същества дробовете му бяха пригодени за условията на повърхността на земята. На такава височина нямаше да му достигне кислородът, дори и да не замръзнеше от студения въздух горе.

В дъжда, на височината на полета му задуха слаб, но постоянен вятър и той инстинктивно се насочи към него, за да се издигне. Това му даде възможност да си откъхне, докато се носеше в планиране. Нямаше видимо доказателство, че губи височина, но можеше да усети налягането на въздуха по долната страна на крилете си и това чувство ясно сигнализираше на драконския му мозък, че сега се спуска бавно към земята. Не посмя да планира повече. Може би губеше височина по-бързо, отколкото предполагаше.

Пак започна да използва крилете си и усети, че отново, макар и бавно, набира височина. Умът му работеше хладнокръвно с постоянна трескавост от момента, в който бе решил да остави мраколаците зад себе си; сега се сети нещо, което бе чел доста отдавна – откъс от една много стара книга, отнасяща се до човек, загубил ориентация под водата, дори незнаещ накъде е повърхността. Когато бе прочел този пасаж, си бе помислил, че в такава ситуация на гмуркача е нужно нещо като хидролокатор. Този спомен веднага го подсети, че не само имаше драконски глас с необикновена сила, но и че зрението и слухът му също бяха по-чувствителни от човешките. Според експерименталните открития прилепите можеха да летят нощем слепешката, дори ако са напълно слепи, благодарение на отражението на звука, което установяват със своите ехолокатори. Можеше ли и той да направи нещо подобно?

Джим отвори уста, изду дробовете си с пълна сила и гръмко отпрати несвързан вик в дъждовната тъма.

Заслуша се... Не бе сигурен дали изобщо е чул ехо.

Отново изрева. И се ослуша... слушаше, наострил уши.

Този път му се стори, че долови някакво ехо.

Още веднъж изрева и още веднъж се ослуша. Сега със сигурност се бе отразило ехо. Имаше нещо под него, вдясно.

Като наведе глава надолу към земята, той отново изрева.

Драконският му слух очевидно се учеше бързо. Този път успя да отличи не само общото ехо, но и известни нюанси в звука, в зависимост от местата, от които долиташе. Далеч надясно, той се отразяваше приглушено, близко вдясно бе остър, а далеч наляво отново се чуваше приглушено. Ако това можеше да послужи за указание, трябваше да означава, че има твърда повърхност точно под него. Още по-вероятно беше ехото да е белег за отразяваща повърхност. Тоест точно под него

навярно имаше гола земя, а вдясно и вляво – участъци, където дървесната растителност заглушаваше ехото.

Прекъсна опитите си и продължи да лети, докато осмисли това. Истинският проблем, рече си той, бе да открие как може да определи разстоянието до източника на ехото. Тази мисъл го накара да заликува, макар че и сега не вярваше истински в спасението си и в пълната си победа над мраколагите. Той просто правеше нещо в дадената ситуация. За известно време отново замаха, като усилено се опитваше да се издигне достатъчно, за да може да определи по звука, който щеше да чуе, дали има някаква съществена разлика от ехото на по-ниска височина. Разперпи криле в планиращо положение, като изпрати отсечен вик през проливния дъжд в тъмнината.

Ехото долетя обратно и за първи път в Джим проблясна надежда. Защото това, което чуваше, по същество бяха същите звукове – ту остри, ту приглушени, указание за редуване на силно и слабо отразяващи повърхности. Ехото идваше от същите посоки, които бе установил преди, но сега бе по-слабо – явно доказателство, че силата му можеше да се използва като показател за височината.

Опитите му го увлякоха. Шансовете да разбере навреме нещо, което да му помогне да се приземи благополучно, все още изглеждаха малки. Но пък преди това бяха безкрайно малки.

Продължи ту да лети, ту да планира, като експериментираше на различни височини. Алтернативата живот или смърт го принуждаваше да се учи – способността му да анализира това, което чуваше, бързо се усъвършенстваше. Слухът му не само ставаше по-чувствителен, но и по-селективен, така че вече бе в състояние да различава долу не два, а около пет-шест вида повърхности. Дори долавяше тънки нотки от остро, почти метално ехо, което може би бе указание за поток или река.

Освен това малко по малко, умението му да използва информацията, която носеше ехото, се увеличаваше. Постепенно като на фотонегатив изгради в съзнанието си представа за участъка отдолу. Сега можеше да пренебрегне два вида шум, които щяха да го откажат от опитите му, ако ги бе отчел по-рано – свистенето на падащия дъжд и монотонното плющение на капките в земята. Очевидно с волята на съзнанието можеше да контролира драконския си слух. Мина му през ум една мисъл: вероятно драконите имаха повече общи неща с прилепите, отколкото се предполагаше. Без съмнение крилете им приличаха на огромни криле на прилеп. Щом той бе в състояние да прави това, което сега опитваше, значи и другите дракони можеха. Изненадващо бе, че повечето от тях

смятаха нощта за време, в което не може да се лети, освен ако луната не свети ярко.

Разбира се, сети се Джим, драконите имаха различна ориентация в тъмнината в сравнение с хората. Спомни си как се бе чувствал в драконските пещери – не бе получил дори и лек пристъп на клаустрофобия. Като дракон, не му пречеше да е под земята или обгърнат от тъмнина. По същия начин в избата на съдържателя Дик не се бе разтревожил от обстоятелството, че докато бе ял, факлата беше изгаснала. Тъмнина като тази и неспособността да вижда не го измъчваха. Вече разбра истинската причина за страха на другите дракони да летят нощем когато не виждат – те смятаха горната земя за странно и опасно място и липсата на светлина бе добро извинение да не излизат. Към Горбаш, спомни си Джим, се отнасяха почти като към ненормален дракон заради това, че прекарва горе толкова много време. Сега необикновеното чувство на Горбаш, допълнено с обикновеното отношение на Джим към земята като към хубаво място, откри цял нов аспект в нощния полет на един дракон.

Междувременно, въпреки че все повече си изясняваше контрола върху положението си, Джим нямаше как да определи височината, на която се намираще. Безполезно бе да знае, че слиза към земята, ако не можеше да разбере кога вместо да слиза, ще се озове ненадейно върху нея!

Имаше само едно решение – да полети надолу към по-силното ехо и, рискувайки, да слезе към повърхността, като се надява, че когато приближи, дори в тази тъмна нощ ще има достатъчно светлина, позволяваща му да спре навреме. Този опит приличаше малко на игра на руска рулетка, но нима имаше друг избор?

Като се наклони под възможно най-малък ъгъл, той започна да се спуска. Тогава за втори път го обзе вдъхновение. Сети се за звука с особено остър нюанс и за предположението си, че идва от река или ручей със силно отразителна повърхност. Леко промени посоката си към това ехо. В случай, че му бе писано да се разбие, щеше да има повече шансове, ако се приземи във вода отколкото на земята или върху бодливите корони на дърветата

Продължи да се снижава, като едновременно с това издаваше звукови импулси. Ехото се връщаше все по-остро и все по-бързо. Напрягайки очите си, той се вираше напред, но всичко, което виждаше, бе тъмнината. Повърхността се приближаваше все повече и повече, но още не се различаваше абсолютно нищо.

Внезапно спря, при което опашката му, провесена зад него, плясна във водата. След миг се издигаше отново и кълнеше глупостта си.

Разбира се, дявол да го вземе! Глас, слух... напълно бе забравил носа си. Изведнъж му бе замирисало на вода! Може би драконското му обоняние бе несравнимо със свръхчувствителния природен инструмент на Ара, но бе много по-силно от човешкото. Инстинктивно спря да се издига и отново започна да се плъзга бавно надолу към ехото, долитащо от водата. Този път обръщаше внимание и на това, което подуваше носа му.

Съзнателното усещане, помисли си той, е нещо чудесно. Трябваше да е почувствал мириса който сега нахлуваше през ноздрите му, и при предишното си спускане, но не му бе обърнал внимание, тъй като не беше очаквал, че може да използва обонянието си като средство за ориентирание. Вдъхна дълбоко и подуши не само водата, но и тревата, боровете и иглички, листата и влажната пръст.

Спусна се към мястото, където сега знаеше, че има вода и усети мириса на почва вляво и вдясно от него. Бе прав: долу имаше река, широка може би четиредесет и пет метра.

Снижи се, докато опашката му допря водата, после леко се издигна и се понесе, воден от мириса на почва вдясно. Започна да се спуска под тъгъл към нея и...

Хоп! Спря точно навреме, след като подуши пред себе си брястова гора. Дърветата се издигаха над десния бряг на деветметрова височина. Зад тях долавяше мириса на трева и почва. Понесе се зад дърветата, над самия бряг, после пак промени посоката си към реката, още веднъж...

И падна право във водата.

Последва силен плясък. Оказа се обаче, че в близост до брега, реката достига само до раменете му – може би бе дълбока колкото един човешки бой. Постоя известно време в нея, обливан от бавното хладно течение, и се наслади на чувството, че е в безопасност отново на повърхността на земята. След малко бързите удари на сърцето му се забавиха. Той се обърна и се изкачи на брега, замаян от успеха.

С раздражение се упрекна, че не е съумял да кацне безопасно върху самия бряг. После отхвърли тази мисъл. В приземяването на твърдо имаше доста голям риск. По-разумно бе да изчака, докато още упражни новото си умение в нощно летене.

Опяненето му започна да преминава. Беше голям успех, че е оживял и се е измъкнал от мракотата, но все още нямаше придружители или план за действие.

Не представляваше кой знае каква опора за Анджи, за да злоупотребява с надеждите ѝ за спасение, с вина си помисли Джим, но бе всичко, което тя имаше. Реши да изчака до сутринта, за да се издигне и опита да открие Брайън и останалите. После си спомни за обещанието си първо да им помогне в превземането на замъка на сър Ху де Боис. Промяната на решението му вероятно щеше да е достатъчно основание за другите да се считат свободни от всякакво задължение, свързано с Анджи. Дори и да не го направеха, сега Джим осъзна колко му е трудно да разбере странните си нови приятели. Всички те, дори хората, мислеха и действаха според норми, напълно различни от неговите. Бяха необикновен пример за това, как двама могат да имат общ език, а съвсем различен начин на мислене. Необходимо бе да се нагоди към начина на разсъждение и към чувствата на средновековните си приятели, преди да направи още грешки към тях и явно Каролинус трябваше да му помогне.

Вдигна глава. Почти бе спряло да вали, докато се бе занимавал с приземяването и с мрачните си разсъждения. Изглеждаше, че облаците малко по малко се разкъсват. Стори му се, че зад част от тях видя млечен проблясък – вероятно на лунната слетлина, която се мъчеше да пробие.

Ако луната се покажеше... а дори и без нея, трябваше да успее да полети и да открие отново Звънящата вода. Мускулите на крилете му, доскоро уморени от усилията, сега отново бяха отпочинали – още един пример за удивителната драконска сила и издръжливост. Много жалко, че драконите не можеха да бъдат изследвани от компетентни физиолози, зоолози и ветеринарни лекари, за да се открие източникът на тези физически способности.

Джим излетя с отскок във въздуха. Вече не валеше и след малко, докато се издигаше в посока, която, както само можеше да се надява, бе към къщата на Каролинус, луната се показа и разкри сребристо-черен пейзаж на около триста метра под него. Пет минути по-късно небето напълно се изчисти и той се носеше към горите, в които бе скътана Звънящата вода – сега ги виждаше пред себе си, на не повече от две мили. Бе се отклонил от правилната посока само с около пет деления на компаса.

ГЛАВА 19

Като се взираше в петната от бяла лунна светлина и мастиленочерни сенки, Джим се приземи тежко върху пътеката от чакъл, водеща към предната врата на Каролинус. Крясъкът на сънлива птица долетя от гората достатъчно силно, за да го долови драконският слух. Иначе бе абсолютно тихо.

Джим се поколеба. От прозорците на къщата не идваше никаква светлина, а сега, след като вече бе тук, нямаше желание да събуди магьосника.

Докато стоеше нерешително, започна да го завладява убеждението, че жилището е не само затворено за през нощта, но и напуснато. Във въздуха над малката полянка тежеше атмосферата на празна и изоставена къща.

– Ето го и него! – изръмжа един глас.

Джим се извърна.

– Ара! – извика той.

Вълкът се приближаваше, излязъл от сенките в края на полянката. Джим бе толкова радостен да го види, че му идеше да го прегърне. Зад приведения силует със светещи очи пристъпи една по-едра, позната драконска фигура.

– Смргол! – възкликна Джим.

До момента не бе осъзнал чувствата си към двамата, а също към Брайън и останалите. Ясно разбра, че в този свят контрастите не бяха така отдалечени, както в света, който бе напуснал. Животът и смъртта живееха врата до врата, любовта и омразата също бяха близки съседи и ако човек не намразеше друг за кратко време, той го обикваше.

– Вие двамата какво правите тук? – попита Джим.

– Чакаме те – изръмжа Ара.

– Чакате ме? Но откъде узнахте, че ще дойда?

– От магьосника – рече Смргол. – Вчера прати едно скално врабче да ме извика и да ми предаде съобщението му. „Дракон“ – каза той, когато дойдох тук. – "Джеймс Екерт, когото познаваш като Горбаш, и аз трябва да направим дълго пътешествие – сами. Ако осъществя своето, по-късно ще ви открия всички заедно. Ако Джим осъществи неговото, ще дойде тук да ме търси. Изчакай го и му предай това, което току-що ти казах. Също му предай, че часът е близо и битката ще е по-тежка,

отколкото си мислех. Въвлечени са повече от една страна... можеш ли да изговориш тази дума, дракон?

„Страна“ – казах аз и после: "Какво значи тя магьоснико?"

„Много добре“ – отвърна той. – "И все едно е какво значи. Джим ще разбере. Въвлечени са повече от една страна и ако се бием заедно, за да спрем разпространението на заразата преди всичко, шансовете ни са по-големи. Но ако не можем да се бием заедно, дълг на всеки от нас е да се бие сам, както умее; защото успее ли противникът, няма да ни остане нищо... Запомни ли всичко това, драконе?"

„Мога да рецитирам всички предания от Първия Дракон...“ – започнах да му обяснявам аз, но магьосникът ме сряза:

„Точно сега преданията също са без значение, ако обичаш, Смргол“ – каза той. – „Още, предай на она вълк...“

„Ара?“ – попитах аз. – "И той ли ще дойде тук?"

„Естествено. Ще иска да узнае какво е станало с Горбаш. Сега стига си ме прекъсвал!“ – избухна той. – "Предай на вълка да отиде и да намери рицаря, стрелеца, разбойника и дъщеря му и да им каже, че се нуждаем от тях за последния бой. Също, че няма смисъл да отиват към Малънконтри. Сър Ху и хората му вече са се обърнали, за да отговорят на повика на Тъмните сили в Прокълнатата кула и са техни слуги. Дори ако сър Брайън и останалите сега превземат замъка Малънконтри, това ще е безполезно. Защото в случай, че Тъмните сили победят, сър Ху ще си го възвърне само с един удар на сабята си по портата и с една стрела от арбалет, хвърлена над стените. Кажи им, че ще ме срещнат пред Прокълнатата кула, ако се върна от пътешествието си. Ще видят също и Джим, ако се върне невредим от своето. И така, сбогом.

– И така сбогом? – повтори Джим. – това част от съобщението ли е?

– Не зная. Но тези бяха последните му думи – отвърна Смргол. После той изчезна... нали знаеш, както правят магьосниците.

– Какво беше твоето пътешествие, Горбаш? – попита Ара.

Джим отвори уста и отново я затвори. Нямахше да му е лесно, или по точно удобно, да обясни на двамата доскорощните си опити за самоизследване и себеоткриване, които Каролинус с някакви магически средства изглежда бе предвидил.

– Някой ден може би – рече той – ще можа да ви разкажа. Но не точно сега.

– О, едно от тези пътешествия – изръмжа Ара и накара Джим да се почувства неловко и неуверено, без да е сигурен доколко вълкът наистина знае или разбира. – Добре, ти си тук. Тогава да тръгваме към

Прокълнатата кула и да оправим нещата. – Челюстите на Ара шракнаха при последните му думи.

– Горбаш и аз ще идем – възрази Смргол. – Забравяш, вълко, че имаш поръчение за рицаря и компанията му. Всъщност вероятно трябваше да тръгнеш веднага след като ти казах...

Не съм под ничии заповеди – отговори Ара. – Исках да остана, за да видя, че Горбаш се връща невредим от своето пътешествие и го направих.

– По-добре сега да тръгваш – настоя Смргол.

– Ха! – отсече Ара. – Добре, тогава. Но спести няколко от тези Тъмни сили за мен, Горбаш. Ще те настигна.

Сенките сякаш се затвориха около него и той изчезна.

– Не е лош за вълк – обясни Смргол, загледал се за момент в тъмнината. – Докачлив, все пак. Но всички са такива. Сега, Горбаш, добре е веднага след като се стъмни да тръгнем бързо към кулата. Хубаво е да си починеш малко след дългото пътешествие, за което говори магьосникът...

– Да почивам? – възрази Джим, – нямам нужда да почивам.

И наистина, когато произнесе тези думи, осъзна, че са верни. Чувстваше се превъзходно.

– Може и да не смяташ, че се нуждаеш от почивка, момчето ми – каза Смргол свирепо, – но един дракон, който има някакъв опит, знае, че за да е в добра бойна готовност, има нужда от сън и храна...

– Храна? – попита Джим, внезапно оживен. Имаш ли нещо за ядене?

– Не – отвърна Смргол. – И това е най-основателната причина да отделиш пет-шест пълни часа за почивка.

– Не мога да заспя.

– Не можеш да заспиш...? Дракон, който не може да заспи? Стига щуротии, Горбаш. Всеки дракон, особено ако е от нашето потекло, може по всяко време да яде, пие или спи.

– Защо не тръгнем още сега? – попита Джим.

– Да летим нощем?

– Луната свети ярко – рече Джим. – Току-що видя, че летях през нощта.

– И бе доста безразсъдно. Младоци като теб винаги обичат да рискуват. От хиляда пъти деветстотин деветдесет и девет пъти минават безнаказано. После някой ден късметът им изневерява и им се иска да се били слушали. Но тогава е твърде късно. Ами ако по време на полета ти

небето се бе заоблачило преди да разбереш и изведнъж се бе оказало, че не можеш да видиш земята?

Джим зина, за да обясни на стария дракон откритието си за летене в непрогледна тъмнина и в дъжд, а после реши да се откаже.

– Хайде, хайде – пресипнало рече Смргол, – стига с тези глупости. И двамата имаме нужда от сън.

Настойчивостта на Смргол докосна новата чувствителност на емоционалните възприятия на Джим. Вгледа се в стария дракон колкото може по-отблизо, без да проличи, че го изучава открито. Имаше нещо променено в огромното тяло, нещо, което трудно можеше да се определи, но безспорно различно от последния път, когато бе видял правуйчото на Горбаш. Изведнъж забеляза какво е.

Левият клепач на Смргол бе затворен. Спускаше се над дългото тясно око. Лявото му крило също висеше леко, но видимо и когато стоеше изправен, старият дракон сякаш отпускате тежестта си върху двата десни крака. Джим бе виждал преди такива симптоми, макар и не при дракони. Праядо му бе показал подобни признаци на физическа деформация на едната страна от тялото си, последвали първия му удар, преди три години.

Но драконите не получаваха... Джим прекъсна мисълта си. Явно и те можеха да получат удар, ако са достатъчно стари, с други думи – уязвими. Във всеки случай това сега не беше важно. Смргол бе сакат и независимо дали осъзнаваше или не точния смисъл на сполетялото го нещастие, не бе в състояние да лети в този момент.

– Добре – съгласи се Джим. – Мисля, че мога да изчакам до сутринта.

Смргол нямаше да е по-добре на сутринта, но няколкото часа даваха на Джим достатъчно време, за да измисли начин да се справи с положението. Мушна глава под крилото си и се престори, че заспива. Като че ли ушите му доловиха слаба въздишка на облекчение. Когато след няколко минути надникна от прикритието на крилете си, Смргол също бе заврял глава и започваше шумно да хърка.

Джим заспа, докато обмисляше какво трябва да се направи, но се събуди с вече готов отговор в ума си.

– Смргол – каза той, след като и двамата се събудиха в зората на новия ден, – мислех...

– Добро момче!

– Ъ-ъ... да – отвърна Джим. – И това, което ми хрумна, е следното. Вероятно трябва да отлети към Прокълнатата кула колкото се може по-

скоро. Ако Каролинус е прав, че със Ху и хората му са тръгнали натам, тогава Тъмните сили вероятно събират цялата си енергия. Кой знае с какво ще ни излязат? С хиляди мраколаци... или с друго! Междувременно защо не се промъкнеш тайно пеша до драконските пещери, така че никой да не узнае плана ти, за да събереш останалите дракони...

Смргол несъзнателно се прокашля.

– Момчето ми – каза той, – исках да ти кажа нещо във връзка с това. Всъщност... е, другите няма да дойдат.

– Няма да дойдат?

– Гласувах против. Направих каквото бе по силите ми, но...

Гласът на Смргол заглъхна

Джим не настоя. Можеше да си представи защо останалите дракони са гласували против, ако Смргол се е опитвал да ги убеди, след като е получил удара. Един възрастен сакат водач не би могъл да събере последователи и да им внуши желание за битки. Освен това Джим вече бе събрал достатъчно информация за драконите от тялото и ума на Горбаш и от познанството си със Смргол и другите дракони, за да знае, че по същество те са консервативни.

„Мирувай и може би всичко ще утихне“ – беше основната им философия

– Е, така е дори по-добре – бързо отсъди Джим. – Това означава, че можеш да тръгнеш към тресавището, докато аз летя натам и да служиш като свързка на всеки един от нас, когото срещнеш на земята.

– Свързка? – запита подозрително Смргол. – Не си ли взел тази думата от Каролинус или от оня рицар?

– Не... Е, може би. Във всеки случай тя означава...

– Знам какво означава – тъжно каза Смргол. – Просто думата е прекалено джорджовска, за да я употребяваш, момчето ми. Брей, брей, наистина ли имаш нужда от това, да тръгна пеш към тресавището?

– Мисля че е разумно – отговори Джим. – Това ми дава възможност да полетя направо към кулата, като те оставя да се погрижиш за... е, за всичко останало.

– Вярно е. – За момент Смргол хвърли поглед върху лявата си страна. – Може би трябва да направя точно така...

– Да – рече Джим. – Добре тогава. Веднага излитам.

– Късмет, Горбаш!

– Късмет и на теб, вуйчо!

Очите на Смргол светнаха щастливо при последната дума.

– Да-а, да-а. племеннико... не стой така там. Каза, че тръгваш.

Хайде!

– Прав си – отвърна Джим. И отскочи във въздуха.

* * *

В този ден, за разлика от предишния, ранното утро бе напълно сухо и безоблачно. Силен вятър духаше към тресавището. На около двеста метра Джим разпъна криле за планиране и се понесе с въздушния поток като орел. Но след като бе летял само пет минути, вятърът необичайно смени посоката си на сто и осемдесет градуса и задуха от тресавището срещу него.

Опита, като се издигаше на различна височина, да намери пространство, където няма насрещен вятър, но изглежда той духаше навсякъде. Известно време упорито се бори с него, напредвайки съвсем бавно. Ако продължаваше така, щеше да е по-добре да бе тръгнал към тресавището по земята, заедно със Смргол. Всъщност, ако не настъпеше подобрене...

Вятърът спря рязко. Изведнъж настана пълно затишие. Това завари Джим неподготвен и той загуби около сто и петдесет метра от височината си, докато се нагоди към новите условия и започне да търси термален поток.

„Какво още?“ – запита се той.

Но нямаше повече. Въздухът остана абсолютно неподвижен и Джим продължи да лети от термал на термал; изкачваше се на един и се пускаше напред, за да улови следващия, който отново да го издигне. Беше по бързо, отколкото пеша, но не най-бързият начин за придвижване.

Когато стигна до тресавището, бе изминала една четвърт от деня. Забеляза линията на Големия път и полетя ниско над него на по-малко от сто метра.

В началото си Големия път бе толкова гъсто обрасъл с дървета и храсти, че приличаше на гората, разположена зад пущинаците преди тресавището. Листата и клоните висяха неподвижно под ясното есенно слънце, докато Джим редуваше над тях планиране с полет. Не забелязваше нищо между дърветата. Нито човек, нито животно, дори птица или рояк насекоми не се виждаше отдолу. Пустият пейзаж бе едновременно злокобен и успокоителен. Джим се почувства толкова отпуснат, че почти забрави защо е дошъл. Безпричинно в съзнанието му изплува откъс от стихотворение, което се бе опитал да съчини в студентските години, преди твърдо да реши да стане преподавател.

Час след час и още час,
не мога да ги отлича.
Като деца безлики по стена,
отвеждаща в безкрайността...

– Джим Екерт! Джим Екерт!

Тънък глас, долитащ отдалеч, го изтръгна от мислите му. Огледа се, но не видя никого.

– Джим Екерт! Джим Екерт!

Тръпка премина по гърба му и смрази цялото му тяло, когато го чу отново, но този път по-силно. Определи, че източникът идва от пътя, някъде пред него.

– Джим Екерт! Джим Екерт!

Сега гласът се чу с пълна сила – драконски, но не толкова мощен, колкото гласовете на Смргол или Брай.

Джим се взря напред, обхващайки пътя с острия си поглед. Накрая забеляза нещо сиво, което леко помръдваше във високата трева в един отдалечен участък, обграден от дървета и храсти. Спусна се към него.

Докато се приближаваше видя източника на виковете, но и преди това почти се бе досетил кой е той. Секо стоеше на земята, а крилете от двете му страни се простираха над тревата. Приличаше на уловена птица, грубо разпъната за показ. Почти загубил надежда, блатният дракон от време на време повдигаше главата си, за да извика.

Джим вече го бе приближил. Явно Секо все още не го виждаше и нищо чудно, защото гледаше в грешна посока. Джим съобразяваше бързо. Бе загадъчно, че го викат по име; долавяше и друго – нещо неестествено в странната поза на разпънатия Секо, от което мисълта да отговори на блатния дракон не му се нравеше.

Докато се колебаеше, инерцията на полета го пренесе зад Секо и блатният дракон го зърна.

– Джим Екерт, Джим Екерт – изкрещя той. – Не си отивайте. Върнете се и първо ме изслушайте. Искам да Ви кажа нещо. Моля Ви, върнете се. О, помогнете ми. Помощ, Ваша Милост. Аз съм само един блатен дракон...

Джим продължи, като се опитваше да не чува виковете, заглъхващи зад гърба му, но в него се водеше война. Секо бе научил някак истинското му име. Това означаваше, че блатният дракон или действително бе открил нещо, или бе използван от Тъмните сили като посредник. Възможно ли бе Тъмните сили да са готови да преговарят за

освобождаването на Анджи?

Вкопчи се здраво в надеждата, която нарасна от последната му мисъл. Преговорите бяха една от възможностите, а от друга страна, ако Секо бе открил нещо полезно, щеше да е глупак да не се възползва. Освен това, въпреки че Джим твърдо отхвърляше мисълта за влияние на емоциите върху евентуалните му решения, нотките на отчаяние в гласа на Секо и безнадеждният му зов за помощ го трогнаха.

Решен, Джим се наклони в завой, размаха криле, за да се издигне и започна да се спуска назад.

Секо стоеше на същото място, без да е променил позата си. Изстреля градушка от радостни викове, когато видя, че Джим отново се приближава.

– О, благодаря, Ваше Височество. Благодаря, благодаря... – бръщолевеше той, докато Джим се спускаше на тревата до него.

– Нямаат значение благодарностите! – отсече Джим. – Какво имаш да ми кажеш...

Той млькна, току що разбрал защо Секо бе заел неестествената поза на разпънат орел.

Ловко прикрити в тревата, от земята стърчаха колчета, към които пръстите и краищата на крилето на Секо бяха стегнати здраво с кожени ремъци.

– Стой, дракон! – извика глас.

Джим вдигна очи. От прикритието на дърветата вдясно излезе бронирана лъскава фигура; за последен път я бе видял да се приближава към него върху кон, с копие в ръка.

От всички страни рамо до рамо запристъпваха арбалетисти и го заградиха в плътен обръч със заредени и насочени оръжия и със стрели, прицелени в гърдите му.

Секо изскимтя.

– Простете ми Ваше Величие! – извика той. – Простете ми! Нищо не можех да сторя. Аз съм просто блатен дракон и ме хванаха. Тъмните сили ме принудиха да Ви повикам с това име, за да дойдете и да могат да ви заловят. Обещаха да ме пуснат, ако успея да Ви накарам да дойдете. Аз съм просто блатен дракон и никой не го е грижа за мен. Трябваше да се погрижа за себе си. Трябваше, не разбирате ли? Трябваше...!

ГЛАВА 20

Бронираната фигура тръгна дръзко напред, докато се изправи на не повече от метър от челюстите на Джим. Вдигна забралото и показа четвъртитото си самодоволно, свирепо лице с голям нос и светли, студени, сиви очи.

– Аз съм Сър Ху де Боис де Малънконтри, дракон – каза той.

– Познавам те – отвърна Джим.

– По дяволите, ако виждам защо ще си по-различен от който и да е друг дракон. – рече сър Ху. Но кой ще ти спори, ако това Ги прави щастливи. Вържете го, момчета. Прекалено е тежък за конете, но ще направим шейна, за да го затърим с нея до кулата.

– Моля ви, сър рицарю, Ваша Светлост, ще ме развържете ли сега? – изплака Секо. – Хванахте го. Прережете тези стегнати ремъци и ме пуснете...

Сър Ху погледна към Секо и се изсмя. После се обърна и огледа Джим.

– Сър рицарю! Сър рицарю! – цялото тяло на Секо трепереше. – Вие обещахте! Обещахте, че ще ме освободите, ако го накарам да дойде. Няма да отстъпите от рицарската си дума, нали Ваше Кралско Височество?

Сър Ху погледна отново блатния дракон и избухна в гръмогласен смях.

– Я го чуйте! Чуйте дракона! Рицарска честност, казва той! Рицарска честност, към един дракон?

Смехът му утихна рязко.

– Хей, дракон! – извика той на Секо. – Искам твоята глава да виси на стената ми. Какъв глупак ще съм, ако те пусна.

Обърна се и в същия миг от ясното небе се посипа смъртоносен дъжд – порой от стрели засвири около тях. Шестима от арбалетистите бяха повалени. Останалите, някои от които промушени, хукнаха към прикритието на дърветата. Четири стрели паднаха около сър Ху, а една от тях проби горната част на левия му нагръдник и шумно иззвъня в сложената отдолу бронирана жилетка, без да премине през нея.

Сър Ху изруга, превъртя забралото си и също побърза да изтича към прикритието. Втори поток от стрели се изсипа в голям кръг между дърветата, но Джим не можа да види пораженията от него. Разнесе се

шум от бягащи стъпки и една фигура в броня препусна, възседнала коня си. Последва тишина. Той и Секо бяха невредими, сами – с изключение на убитите или ранени арбалетисти, умиращи около тях.

Хленчът на Секо отново привлече вниманието на Джим към блатния дракон. Пристъпи, заби ноктите на лапата си във всяко едно от колчетата и ги извади. Това му се отдаде без усилия. Секо веднага се изправи и захапа кожените ремъци, които бяха привързвали пръстите му.

– Защо сам не извади колчетата? – попита го Джим. – Знам, че не е лесно да си разпънат така, но всеки дракон...

– Всички тези лъкове, саби и други неща – изплака Секо. – Не съм толкова смел, колкото Вас, Ваше Благородство. – Нищо не можех да сторя, за да не ме е страх и си помислих, че ако направя каквото искат, може би ще ме пуснат.

Спря да хапе ремъците и потрепери.

– Естествено, разбирам как се чувствате, Ваша Милост. Не трябваше да Ви викам тук долу...

– Забрави го – дрезгаво каза Джим.

Секо се възползва от съвета и отново захапа кожата.

Джим обиколи набързо повалените арбалетисти. Повалени върху земята, те или бяха мъртви, или щяха да издъхнат след минути; нито един не беше в съзнание, за да усети присъствието му над себе си. Джим се обърна точно навреме, за да види как Секо се готви да излети.

– Чакай малко! – заповяда той.

– Чакай? О, естествено... чакай. Разбирам, Ваше Височество! – изскимтя Секо. – Помислихте си, че се каня да отлети. А аз просто протягах скованите си криле...

– Никъде няма да ходиш – прекъсна го Джим, – така че сядай долу и ми отговори на няколко въпроса. Кой ти каза да ме наречеш Джим Екерт?

– Вече обясних! – възрази Секо. – Джорджът... рицарят... ми нареди, а на него са му казали Тъмните сили.

– Хмм. И как те хванаха?

Секо погледна нещастно.

– Те... те сложиха едно чудесно парче месо – обясни той. – Половин голям глиган... Прекрасно тлъсто месо.

Една сълза капна от окоето, вперено в Джим.

– Такова прекрасно, тлъсто месо! – повтори Секо. – А после не ми дадоха дори малко да си хапна от него. Нито хапка! Насочиха арбалетите си към мен и ме вързаха.

– Казаха ли защо? – попита Джим. – Предполагаха ли, че ще мина отгук, за да можеш да ме повикаш?

– О, да, Ваша Милост. Много говореха за това. Рицарят заяви, че ще пристигнете точно в този момент и нареди на шестима от мъжете да ви хванат и отведат незабавно в кулата, а той и останалите щяха да ги настигнат по пътя.

– Да ги настигнат? – намръщи се Джим.

– Да, Ваше Достоянство – изведнъж очите на Секо станаха много по-проницателни, отколкото Джим ги бе виждал досега. – Рицарят щеше да остане назад, за да заложи капан за другия джордж – Вашият приятел. А това е нещо, което не трябваше да прави – Тъмните сили го бяха изпратили да хване само Вас и веднага да се върне. Но той наистина ужасно ненавижда приятеля Ви, нали знаете, оня, който се скита и преследва нас, блатните дракони непрекъснато. И така, рицарят щеше да залови приятеля Ви независимо от желанието на Тъмните сили...

Секо спря да трепери.

– Ето какво е ужасното в тях, в тези джорджи – продължи той. – Никой не може да ги накара да направят каквото са им казали, дори и Тъмните сили. Не ги е грижа за нищо, стига да могат да препускат в твърдите си черупки и да забиват острите си рокове в бедните блатни дракони като мен или в когото си искат. Представяте ли си някой друг да върви така и да върши каквото му щукне, след като Тъмните сили са му дали заповеди!

– Чудя се, къде все пак изчезнаха всички, след като избягаха отгук? – замисли се Джим.

– Рицарят и онези арбалетисти? – Секо кимна с глава към сушата, където започваше Големия път. – Има едно блато вляво, в което веднага бихте се удавили, ако не можехте да летите, Ваше Височество. Но Тъмните сили показаха на рицаря път през него. Той и хората му са отишли натам и ще заобиколят в кръг, за да излезнат отново на Големия път, зад приятелите Ви, които преди малко отправиха тези стрели. Знаем, защото рицарят каза на хората си, че този е начинът да изненадат и заловят Вашите приятели, след като Ви откарат в кулата.

– Това означава, че са ни пресекли пътя откъм сушата... – започна Джим и осъзна, че от няколко секунди чува шум от копитата на приближаващи коне. В следващия момент Брайън се появи на полянката.

– Джеймс! – извика радостно рицарят. – Ето те и теб! Чувствах се като мошеник заради това, че с приказките си се опитвах да те въвека в нападението на Малънконтри. След като изчезна вчера, се замислих и се

сетих, че вероятно въздействието ни е било в разрез с дълга ти и си решил все пак да тръгнеш сам. Казах това на Джилс, Дафид и Даниел и да оследея, ако и те не си мислеха същото. Първо вълкът, после и ти си отидохте. Лоши предзнаменования за една дружина, нали? Така, че вече бяхме тръгнали към тресавището, когато снощи вълкът се присъедини към нас... Здравей! Това някой от тукашните дракони ли е?

– Секо, Ваше Могъщество! – бързо изскимтя блатният дракон. – Просто Секо, това е. Познавам Ви добре, Ваше Джорджество и съм ви се възхищавал отдалеч много пъти. Такъв устрем, такава смелост...

– Наистина?

– Такава любезност, такава добродушие, такава...

– О, ни най-малко, всъщност...

– Рекох си, че рицар като Вас никога не би наранил един беден блатен дракон като мен.

– Е, разбира се – каза Брайън, – знаеш, че бих го направил. Ако те бях хванал, щях да отсека главата ти както на всеки друг дракон. Но от това, че си тук с Джеймс разбирам, че сега си на наша страна.

– Ваша?... О, да сър, да. Аз съм на Ваша страна.

– Така и си помислих. Забелязах, че имаш вид на боец в момента, в който те видях – жилив, мускулест, страхотно... не като повечето от тукашните блатни дракони, които съм срещал.

– О, да, Ваше Рицарство. Жилав...

Секо, който бе полуразперил крилетата си, сякаш опитвайки се отново да си тръгне, млъкна и замръзна неподвижно с втрепен в рицаря поглед. Брайън обаче отново се бе обърнал към Джим.

– Другите ще са тук след минута... започна той.

– Грешка – чу се рязък глас. – Тук бях преди теб. Но се заех да проследя враговете ни. Влязоха в едно блато до пътя. Можех и там да ги проследя, обаче реших да се върна, за да видя как е Горбаш. Добре ли си Горбаш?

– Чудесно, Ара – отвърна Джим, защото докато разговаряха, на полянката бе пристигнал вълкът.

Ара погледна Секо и злобно се усмихна.

– „Мускулест“ и „страхотен“, а? – каза той.

– Всичко това няма значение сега, сър вълк – заяви Брайън. – Важното е, че всички сме отново заедно и за следващата стъпка имаме нужда от малък план. Веднага щом... А, ето ги и тях.

Дафид, Джилс и Даниел, последвани от останалите разбойници всъщност бяха пристигнали на полянката едновременно с появяването

на Ара. Разбойниците вече обикаляха между мъртвите тела на арбалетистите и си прибираха стрелите. Дафид спря в средата на полянката и се огледа.

– Стрелата ми е отнесена, сигурно е бил той – обърна се стрелецът към Джим. – Раних ли го?

– Значи твоята стрела уцели Ху де Боис? Трябваше да се досетя – отвърна Джим. – Тя премина през бронята, но не и по-навътре.

– Беше сяп изстрел – рече Дафид, – с падащ полет, защото между нас имаше дървета. Все пак не ме радва да чуя, че острието ми го е достигнало, без да го нарани. – Спокойно! – каза Даниел – Свети Себастиан, не можеше да направиш повече при такъв изстрел и от това разстояние. Защо продължаваш да се преструваш, че е по силите ти да сториш невъзможното?

– Изобщо не се преструвам. Що се отнася до „невъзможното“, няма нищо невъзможно, а само неща, които още не сме се научили да вършим.

– Мисля, че сега това няма значение – прекъсна ги Брайън. – Отново сме заедно със сър Джеймс и трябва да вземем решение. Сър Ху и неговите арбалетисти ни се измъкнаха и се спасиха в едно блато. Дали да ги проследим и да изпратим отряд, който ще им попречи да се върнат, или да ги оставим и да продължим към кулата? Лично аз нямам желание да позволявам на врага свободно да ме следва зад гърба ми.

– Те не са в блатото – намеси се гръмко и неочаквано Секо. – Досега вече са се върнали на пътя.

Всички се обърнаха, за да погледнат блатния дракон. Секо се смути и понечи да се свие, стреснат от голямото внимание, но завърши думите си, като изправи гръбнак и ги погледна смело.

– Какво значи това? – попита Джилс.

– Ху де Боис и хората му се подчиняват на заповедите на Тъмните сили в кулата – рече Джим. – Секо казва, че те са обяснили на Ху как да премине безопасно през блатото и да излезе отново на пътя. Това означава, че вече са на твърда земя, някъде между нас и сушата.

– Няма спор тогава – заяви Брайън. – Кулата отпред и тези арбалетисти зад нас ни поставят в нежелано положение. Да се обърнем и да ги пресрещнем.

– Не знам... – възрази Джим. Свиваше го под лъжичката. – Вие идете и ги пресрещнете, ако смятате, че това е най-доброто. Аз трябва да продължа към Прокълнатата кула. По някакъв начин чувствам, че времето свършва.

– Ха! – възкликна Брайън и изведнъж се замисли. – Същото чувство обзе и мен вчера, когато открих, че те няма. Дори и сега ме владее донякъде. Може би е най-добре ти и аз, да продължим заедно към кулата, Джеймс, и към това, което ни очаква там. Другите могат да останат тук и да се справят със сър Ху и хората му в случай, че се опитат да минат.

– Аз тръгвам с Горбаш – заяви Ара.

– Аз също – реши неочаквано Дафид. Срещна очите на Даниел. – Не ме гледай така. Казах, че превземането на замъци не е моя работа и въобще не беше. Но когато в замъка Малвърн всички пламъци се наклониха, без да има вятър, ме прониза някакъв хлад. Той все още е в мен и знам, че никога няма да ме напусне, докато не открия неговия източник и не помогна за унищожаването му.

– Е, ти си рицар – рече Даниел.

– Не ми се подигравай – разсърди се уелсецът.

– Да ти се подигравам? Не ти се подигравам. Всъщност идвам с теб.

– Не! – Дафид погледна над главата ѝ към Джилс. – Накарай я да остане.

Джилс изсумтя.

– Ти я накарай – каза той.

Даниел сложи ръка върху ножа на колана.

– Никой не може да ме принуди да остана или да отида, или каквото и да е още – заяви тя. – Във всеки случай, отивам.

– Джилс – намеси се, пренебрегвайки я, Брайън, – можеш ли сам да задържиш сър Ху и хората му?

– Не съм съвсем сам... – сухо отвърна Джилс. – С мен са момчетата и преданите бойци от замъка Малвърн! Сър Ху и отрядът му ще отидат на небето преди да минат през нас.

– Тогава да тръгваме, в името на Бога!

Брайън възседна отново коня си и го подкара по пътя. Джим заста на редом до голямото бяло животно.

– ...Още възражения? – Даниел предизвикваше Дафид.

– Не – тъжно отвърна стрелецът. – Всъщност част от усещането за хлад беше свързано с това, че ще си с мен, когато настъпи последният момент. Както сочат сенките, той ще дойде в този ден.

– Да тръгваме.

Двамата се наредиха зад Джим и Брайън и интимно си зашепнаха. С драконските си уши Джим можеше да долови думите им, но все пак те говореха достатъчно тихо, за да ги остави насаме и да не им обръща

внимание. Ара изтича от другата му страна, противоположно на Бланчард.

– Защо сте тъй навъсени, сър рицарю и ти Горбаш? – запита той. – Чудесен ден за убиване.

– В случая кулата и тези в нея – отвърна Брайън кратко, – са противник, който прониква в душите ни.

– Глупак си, ако имаш такива напразни страхове – изръмжа Ара.

– Сър вълк – каза ледено Брайън, – нищо не разбираш от това и нямам намерение да ти обяснявам.

Продължиха да пътуват мълчаливо. Въздухът стоеше неподвижен и изглеждаше малко вероятно да настъпи промяна на времето до края на деня. Постепенно пред тях, там, където земята се съединяваше с морето, хоризонтът се отвори в сиво-синя ивица, но все още на мили разстояние. Джим погледна озадачено небето.

– Колко мислиш, че е часът? – попита той рицаря.

– Малко преди първия час, бих казал – отвърна Брайън. – Защо?

– Първия час...? Джим замълча, докато си спомни, че това означава пладне. – Виж как се стъмва!

Брайън също вдигна очи нагоре, а после погледна отново към Джим. Въпреки че слънцето плуваше във все още безоблачното небе, на запад въздухът сякаш чернееше, замъглявайки синевата и пейзажа. Брайън се взря рязко напред.

– Здравсти! – каза той. – Вижте нататък.

Брайън посочи. Джим се загледа. На пътя имаше само отделни дървета или храсталаци, обрасли с висока мочурлива трева. Някъде напред – бе невъзможно да се определи на око точното разстояние, тревата лежеше смачкана и очертаваше линия, пресичаща пътя и излизаща от двете му страни в тресавището. Отвъд тази линия всичко изглеждаше ледено сиво, както под студено зимно небе.

– Движи се насам – каза Ара. Движеше се.

На Джим му трябваша една-две секунди, за да я различи, но забелязвайки как тревата поляга и отново се изправя, откри, че линията, каквото и да представляваше, пълзеше бавно напред. Сякаш някаква плътна невидима течност, постепенно и обилно наводняваше всичко около Главния път, като заливаше блатата и островчетата в тресавището. Усети как по гръбнака му бавно пролазва ледена тръпка.

Инстинктивно той и рицарят застанаха неподвижно, а като ги видя, Ара също се спря. Седна и им се озъби.

– Вижте горе, на запад – каза той.

Погледнаха. В Джим се породиха моментна надежда, след като забеляза, че на стотина метра над пътя, към тях лети нещо, което той помисли за дракон. Но постепенно установи разлика. Не беше дракон, нито пък имаше размерите на дракон, въпреки, че бе прекалено голямо, за да е някаква рещца се птица. Изглеждаше един път и половина по-едро от орел с разперени криле, а очертанията на главата му – масивни и някак странни, му придаваха хищнически вид. Джим се взря напрегнато в небето, но необичайно мътният въздух попречи на усилията му да различи формите на летящото същество.

Планирайки, идеше право към тях. Докато се приближаваше, чертите на странната му огромна глава ставаха по-ясни. Скоро Джим я различи добре и зрението му се замъгли, отказвайки да види това, което мозъкът му бе възприел. Беше огромна птица, цялата сивокафява, с изключение на главата...

Имаше глава на жена, бледото ѝ лице се вираше надолу към Брайън и Джим, разтворените ѝ устни разкриваха остри бели зъби.

– Харпия! – извика до него Брайън, докато бавно си поемаше дъх.

Приближаваше.

Сигурно, помисли си Джим, щеше да се отклони в последния момент, но тя продължаваше да пикира право към двамата. Сега разбра защо се страхуваше да погледне в това бяло лице. То не беше само човешко и женско. Нещо по-ужасно, бе напълно обезумяло. Ледените черти на лудостта се носеха над перата на огромното крилато същество, спускащо се стремително към тях...

Внезапно ги връхлетя, прицелено в гърлото на Джим. Сякаш всичко стана за миг.

Малко преди харпията да го достигне, във въздуха се устреми тъмен силует и се стрелна към нея. Дълги челюсти изщракаха в празното пространство, където преди части от секундата се бе намирало бялото лице, харпията изпищя грозно и сви встрани към Брайън, като почти събори рицаря от гърба на Бланчард, след което дългите ѝ криле удариха във въздуха и я отнесоха нагоре в безопасност.

На земята Ара тихичко си ръмжеше. Брайън отново нагласи тялото си на седлото. След неуспешната атака харпията се отдалечаваше, летейки обратно към кулата.

– Имаш късмет, че вълкът я отклони – с ужас промълви Брайън. – Ухапването ѝ е отровно. Признавам, това дяволско лице ме омагьоса и смрази.

– Нека опита отново – зловещо каза Ара. – Не пропускам два пъти.

Прекъсна ги глас вляво, който изскимтя откъм спокойната вода в тресавището.

– Не, не, Ваши Милости! Върнете се Безполезно е. Там Ви чака Смъртта.

Обърнаха глави.

– Ей, дявол да го вземе! – възкликна Брайън. – Това е она твой дракон.

– Не – възрази Ара, подушвайки с нос въздуха. – Миризмата е различна.

На около десет метра встрани от пътя един блатен дракон, който толкова приличаше на Секо, че можеше да му е близък, бе кацнал не-сигурно върху малка туфа, образувана от полузаялата почва, обрасла с мочурлива трева.

– О, моля ви! – извика той, като разпери криле и ги размаха, за да запази равновесие върху туфата. – Няма да сте в състояние да сторите нищо добро и ние всички ще страдаме от това. Сега Те са будни и вие само ще Ги ядосате, ако отидете в кулата.

– Те? – извика Джим. – Искаш да кажеш Тъмните сили?

– Те... Те! – проплака отчаяно блатният дракон. – Те, които построиха Прокълнатата кула и я обитават, които изпратиха проклятието върху нас преди петстотин години. Не чувствате ли, Те ви чакат. Не ги ли подушвате? Те, които никога не умират. Те, които мразят всички нас. Те, които донесоха всички злини...

– Ела тук – нареди Джим. – Ела тук на пътя. Искам да говоря с теб.

– Не... не! – изплака блатният дракон.

Хвърли ужасен поглед към линията, която се приближаваше през тревата и водата.

– Трябва да отлетя... да се махна! – Той плясна с криле и бавно се издигна във въздуха. – Сега са свободни отново и ние всички сме загубени... загубени!...

От ледената сивота отвъд движещата се линия сякаш духна вятър, който застигна блатния дракон и го завъртя в небето. Той продължи да лети с усилие обратно към сушата и викаше с тънък, отчаян глас:

– Загубени... загубени... загубени...!

– Ето сега – рече Брайън. – Какво ти казвах за блатните дракони? Как може един джентълмен да спечели почести или уважение като убие животно, като това...

В средата на изречението думите замряха в устата му. През време на разговора им с блатния дракон линията се бе появила пред тях и

докато Брайън обясняваше, тя премина под краката им. Последвалите я студени зимни цветове ги обгърнаха, рицарят и Джим се спогледаха, посьрналите им лица бяха станали пепеляви.

– In manus tuas, Domine – прошепна тихо рицарят и се прекръсти.

Мъртвата зимна сивота бе покрила всичко около тях. Водата в тресавищата се простираше гъста и мазна между петната от сивозелена трева. Лек, студен вятър започна да духа върховете на тръстиките и те затракаха с глух, далечен звук като стари кости, хвърлени в изоставено църковно гробище. Дърветата стърчаха безпомощни и тихи, с изсушени и повехнали листа – като преждевременно състарени хора, а наоколо тежест, сякаш породена от загубена надежда, задушаваше всичко живо.

– Сър Джеймс – започна рицарят със странен, официален тон, като употребяваше думи, които Джим никога преди това не бе чувал от него. – Знаеш добре, че в този час сме тръгнали с нелека задача. Поради което те моля, ако е писано да се върнеш сам, а аз да бъда убит, не оставяй моята лейди, нито кръвните ми роднини да живеят с неизвесността за края ми.

– Аз... за мен ще е чест да им съобщя... – отвърна неловко Джим, с пресъхнало гърло.

– Благодаря за твоята най-любезна услужливост – рече Брайън. – И ще направя същото за теб, веднага щом намеря кораб, който да ме отнесе отвъд западните морета.

– Само... съобщи на Анджи. Моята дама, Анджела, искам да кажа – помоли Джим. – Не се тревожи за никой друг.

Внезапно си представи сцената, при която странният, храбър и честен човек до него действително напуска дома и семейството си, за да измине през неизвестното море почти три хиляди мили, изпълнявайки обещанието си към човек, когото почти не познава. Мисълта го разтърси, тъй като сравни рицаря с представата, която имаше за себе си.

– Ще направя това – каза Брайън и изведнъж върнал се към обикновеното си Аз, скочи от седлото на земята. – Бланчард няма да помръдне и сантиметър повече, дявол да го вземе! Ще трябва да го вода.

Замълча и погледна зад Джим.

– Къде изчезнаха стрелецът и мис Даниел? – попита той.

Джим се обърна. Брайън бе прав. Докъдето стигаше погледът нямаше и следа от двамата, за които мислеха че ги следват.

– Ара? – попита той. – Къде отидоха?

– Изостанаха преди известно време – отговори вълкът. – Може би са променили решението си да дойдат с нас. Те са някъде там, отзад.

Ако не бяха дърветата и храстите, все още щяхте да ги виждате.

Последва моментна тишина.

– Тогава да продължим без тях – заяви Брайън. Той дръпна юздите на Бланчард. Белият кон с нежелание направи крачка, после още една. Тръгнаха. Джим и Ара пристъпваха отстрани.

* * *

Вървяха напред, а мрачната потискаща атмосфера убиваше желанието им за разговор. Повлияни от нея, чувстваха, че дори за съществуването им бе нужно усилие, а за всяко движение на телата им бе необходимо съзнателно напрежение на волята; ръцете и краката им тежаха като олово и се люлееха тежко и неохотно при всяка бавна, принудителна стъпка. Но мълчанието им имаше по-лош ефект, защото ги оставяше изолирани, всеки сам, потопен в тъмния басейн на собствените си мисли. Движеха се като в някакъв избледнял сън, от време на време говореха, а после изпадаха в мълчание.

Както вървяха напред, пътят се стесни. От четиридесет метра, той се сви на десет. Дърветата станаха по-ниски и хилави, стърчаха криви и чепати; проредяващата трева разкри нова земя под краката им – нямаше я богатата черна почва на тресавището откъм главния бряг. Тук тя беше пясъчна, неплодна, с кремъчна твърдост. Скърцаше под тежестта им и под копитата на Бланчард и беше едновременно неподатлива и несигурна.

Белият кон внезапно спря. Тръсна глава и се опита да се върне, вместо да продължи напред.

– Какво става, по дяволите! – избухна Брайън и дръпна юздите. – Какъв дявол му е влязъл сега...

– Слушайте! – прекъсна го Джим, който също бе спрял.

За миг почти бе склонен да повярва, че си е въобразил това, което току-що бе чул. Но то отново прозвуча и започна да се усилва. Бе право пред тях и се приближаваше. Чуваха се писъци на мраколаците.

Извисиха се силно. Явно се намираха не само пред тях, а навсякъде. Отначало черните хищници просто не бяха надали едновременно воя си, но сега пищяха в пълен хор. Джим усети как звуците им отново проникват до първичните примитивни части на съзнанието му. Погледна към Брайън и видя лицето на рицаря зад отвореното забрало на шлема му. Сякаш кръвта му се бе изцедила, кожата се впиваше в скулите му като на мъртвец, умрял преди десет дни. Писъците се усилваха в кресчендо и Джим усети как се изплъзва способността му да мисли. До него Ара се

изсмях с безшумния си смях.

Вълкът изви назад глава, разтвори дългите си челюсти и издаде дълъг вой, който се вряза като бръснач в писъците на мраколаците. Това не бе обикновено виене на вълк от върха на огрят от луната хълм, а вик, който започна тихо, после се усили и изтъни, за да се извиси над всички писъци; след това отново затихна, като се снижи... снижи се и изчезна. Беше ловен вой.

Когато утихна, настъпи тишина. Само Ара се изсмях отново.

– Продължаваме ли? – каза той.

Брайън се раздвижи като човек, изваден от сън и дръпна поводите. Бланчард пристъпи напред. Джим също тръгна и отново потеглиха на път.

Мраколаците не повториха пищенето си. Но докато рицарят, драконът и вълкът се движеха, Джим можеше да чуе пляска на безброй малки вълнички във водата и шумолене зад обикалящите ги дървета, храсти и тръстики. Тези съпровождащи пътуването им звуци останаха, сякаш ги придружаваше ескорт от малка армия едри плъхове. Направи всичко възможно да не мисли за тях. Инстинктивен ужас го изпълваше при шума от стъпките и движението на телата им, а при мисълта за вида им, изпитваше още по-голям страх.

Но да вижда ставаше все по-трудно.

– Май се стъмва – каза Джим накрая – и пада мъгла.

Бяха изминали може би миля и половина, откакто бяха пресекли линията. А небето наистина притъмняваше, но не с естественя вечерен мрак, а сякаш въздухът се бе сгъстил. Изглежда се спускаше преждевременна нощ. С нейното идване над главите им се струпаха ниски облаци и се образуваха потоци от мъгла, която се движеше над повърхността на водата от двете страни на пътя.

Изведнъж Бланчард отново се запъна. Спряха. Около тях шумът от невидимите движения на мраколаците се усили безумно. Имаше нещо триумфално в тяхната енергичност. Неочаквано отпред, вдясно от пътя, отекна единствен силен плясък, сякаш някакво голямо животно излизаше от водата на сушата. Носът на Ара бързо се повдигна и той изръмжа с дълбок гърлен звук.

– Сега – каза вълкът.

– Сега, какво? Какво иде? – попита Брайън.

– Моето месо – изръмжа Ара. – Отдръпнете се!

Скованите му крака пристъпиха няколко крачки напред и спряха, опашката му висеше ниско, леко извита в дъга, главата му бе приведена,

челюстите му – полуотворени. Чакаше. Очите му горяха с червени пламъци.

Сега носят на Джим усети това, което Ара вече бе подушил. Миризмата му се стори странно позната – осъзна че това е същата миризма, която бе чувствал, докато мраколаците ги съпровождаха. Само че бе станала по-силна и много по-противна.

Ушите му доловиха шум – по пътя се приближаваше някакво тежко тяло. Беше на звяр, който минаваше направо през храстите, без да ги заобикаля.

Брайън изтегли сабята си. Ара не обърна глава, но ушите му се присвиха при звъна от плъзгането на метала.

– Моето месо, казах – повтори той. – Стойте назад! Ще тръгнете, когато ви извикам.

Всеки мускул от тялото на Джим бе опънат, очите започнаха да го болят от усилието да различи в мрака това, което идваше. После, изведнъж го видя как се движи към тях – голямо четирикрако същество. Гъстата козина на тялото му все още блестеше, прилепнала от водата, от която току-що бе излязло. Не правеше усилие да се крие, приближаваше се, докато се появи в цялата си големина. Бе почти три пъти по-дълго от Ара. Изправи се на задните си крака и от гърлото му прозвуча неестествен сподавен смях – подобен на крясъците на мраколаците, които тримата неканени гости бяха чули преди това, но по-нисък.

– Апостолите да ни пазят! – прошепна Брайън. – Това мраколак ли е?...

Беше мраколак, но много по-голям от дребните същества, които вече три пъти бяха събуждали атавистичен страх в Джим. Този бе едър поне колкото възрастна гризли. Сравнен с него, Ара, излязъл напред, за да го предизвика, сякаш се бе смалил от размерите на пони до размерите на дребно куче.

Но не изглеждаше, че вълкът смята да се отказва. Гърлото му издаде равномерен тих звук от монотонно и продължително ръмжене. Дълго време чудовищният мраколак се поклащаше леко на задните си крака и се смееше сподавено с басов крясък. После се придвижи напред, изправи се... и изведнъж битката започна.

Настана суматоха, в която всичко се разви толкова светкавично, че не можеше да бъде наблюдавано подробно от човешко или драконско око. Въпреки размерите си големият мраколак движеше тялото и крайниците си със светкавична скорост. Но Ара бе по-пъргав. Хвърляше се напред, назад, отстрани, отгоре и отдолу върху високата черна фигура,

толкова бързо и често, че очите на Джим се отказаха да следят действията му.

Също толкова неочаквано, колкото бяха налетели един върху друг, те се разделиха. Ара се дръпна назад с приведена глава, като ръмжеше с равен глас, а огромният мраколак задъхано се поклащаше на масивните си задни крака, черната му козина бе белязана тук-там с червени линии.

Вълкът спря да ръмжи, въпреки че и за миг не престана напрегнато да наблюдава противника си.

– Вървете! – каза той, без да се обърне. – Останалите няма да ви последват, докато се бия с майка им. Няма и да ме нападнат, защото знаят, че първите пет от тях ще умрат, а никой не иска да е сред тях.

Джим се колебаеше. Брайън проговори и за двамата.

– Сър вълк – каза той, – не можем да те оставим сам в неравностоен бой...

Но преди последните думи да излязат от устата му, битката се поднови. И сега движенията бяха твърде бързи, за да могат да се проследят, но този път тя продължи по-дълго, докато внезапно се разнесе грозен, пронизителен вик. Ара отскочи назад и застана на три крака, предната му лява лапа висеше.

– Вървете! – изръмжа той яростно. – Казах ви, вървете!

– Но кракът ти... – започна Джим.

– Помолих ли ви за помощ? – гласът на Ара бе изпълнен с гняв. – Молил ли съм някога за помощ? Когато бях вълче и мечката ме хвана, я убих сам, на три крака. Ще убия и майката на мраколаците, пак на три крака, сам! Вървете!

Сега по цялото тяло на чудовището личаха ярки червени, кървящи разрези. Но въпреки че се задъхваше тежко, то изобщо не изглеждаше по-слабо или изтощено. Независимо от това решението на Ара да се бие сам явно бе непоколебимо. А да се отхвърли съзнателната саможертва на вълка, беше немислимо. Несъмнено, ако го убиеха, щеше да е единствено въпрос на време мраколаците да довършат и тях.

Брайън погледна Джим.

– Да тръгваме – каза Джим.

Рицарят кимна. Дръпна поводите на Бланчард и го поведе напред. Потеглиха, а зад тях вълкът и великанската майка-водач на мраколаците отново се вкопчиха в бой.

Звуковете от битката скоро заглъхнаха в далечината. Тъмнината и мъглата ги обгърнаха. Но Ара се оказа прав: нито един от малките мраколаци не ги последва. Крачеха напред и дълго никой от тях не

проговори. После Брайън се обърна към Джим.

– Много ценен вълк – каза рицарят бавно.

– Ако този голям мраколак го убие... – започна Джим, но думите заседнаха в гърлото му.

Искаше да се зарече, че ще си отмъсти на убиеца, но после се сети, че не би могъл да стори нищо. Ако огромното черно същество погубеше Ара, нямаше да може да го открие, а дори и да го намереше, щеше да е невъзможно да го унищожи преди да бъде убит от него и децата му. Той не беше английски вълк и не бе в състояние да пренебрегне ефекта от писъците.

За Джим беше тежко да приеме факта, че е безпомощен да отвърне на тази жестока несправедливост. Непоносимо. До скоро бе живял, без да има причина да се съмнява, че за всяка неправда се търси сметка и накрая доброто побеждава. Сега трябваше да поеме отговорността от възможната саможертва на Ара, знаейки, че това ще е дълг, който никога не би могъл да изплати. И като крачеше бавно в злоещата неестествена тъмнина, която обгръщаше тресавището, за миг Джим забрави къде се намира и какво може да му се случи, защото в него се водеше вътрешна борба – търсеше начин да продължи да живее с този дълг.

Беше трудно да изостави илюзиите, които бе хранил, но нямаше друг избор. Постепенно прие фактите и вярата, върху която отчаяно се крепеше убеждението му, че животът е честен, защото иначе би бил непоносим, отслабна. Усети как още един камък от основите на духовната му сила се откъртва и потъва във водите на забравата.

– Доста се стъмни, нали? – гласът на Брайън го изтръгна от мислите му.

Джим се огледа. Бяха извървели може би миля и половина откакто оставиха Ара и мраколаците зад себе си. Въздухът наистина бе станал по-гъст, а мъглата се затваряше плътно от двете страни на пътя.

– Доста – отвърна Джим, – няма да можем да продължим. Сега почти не виждаха зад брега на водите от двете страни на пътя и не различаваха нищо на повече от десет метра пред себе си. Дробовете им вдишваха студената влага от въздуха и тя сякаш се задържаше и натрупваше там, като ги задушаваше. Ходенето бе станало изключително трудно, волята им отслабваше, потискана от незатихващата депресия. Но това не бе всичко, защото с настъпването на мрака звуците станаха приглушени. Шумът от копитата и от стъпките им върху пясъчната почва, почти не се чуваха, дори звученето на гласовете им бе далечно и слабо.

– Брайън? – извика Джим, като вървеше слепешката в мрака.

– Тук съм, Джеймс... – смътните очертания на бронирания рицар се придвижиха към Джим, двамата се сблъскаха и спряха.

– Не виждам, за да продължа нататък – каза Джим.

– Нито пък аз – отвърна Брайън. – Ще трябва да останем тук, предполагам.

– Да...

Застанаха лице в лице, но вече не можеха да отличават чертите си. Загубиха се в непрогледния мрак, който ставаше все по-черен, докато и последната следа от светлина изчезна и настъпи абсолютна тъмнина. Джим усети как ледени, твърди, железни пръсти сграбчиха лявото му рамо.

– Нека се държим – каза Брайън. – Тогава каквото и да дойде, ще ни сполети едновременно.

– Да – съгласи се Джим.

Стояха мълчаливо и чакаха да дойде неизвестното. Скоро тъмнината ги притисна още повече и след като ги бе изолирала, започна да дълбае в съзнанието им. Нищо материално не се появяваше в нощта, но един по един, като слепи бели плужещи от бездънно гърне, от съзнанието на Джим изпълзяха всички негови вътрешни страхове и слабости, всички неща, от които някога се бе срамувал и се бе мъчил да забрави, всички личинки на злото в душата му...

Отвори уста за да заговори с Брайън, да каже нещо, каквото и да е, което да разруши тази черна магия. Но откри, че отровата ѝ вече му е действала. Сега нямаше доверие на рицаря – знаеше, че злото обитава в Брайън, защото го бе открил и в себе си. Бавно и незабележимо започна да се отдръпва от неговия допир.

– Виж! – внезапно гласът на Брайън долетя далечен и странен, глас на човек, изминал дълъг път. – Погледни назад, откъдето дойдохме.

Джим се обърна. Не можеше да обясни как разбра върнатата посока в нищото, но се обърна и видя малка светеща точка, далечна, толкова далечна, че приличаше на блещукаща звезда, от която го делиаха безброй светлинни години.

– Какво е това? – задъха се той.

– Не знам – отвърна изкривеният, изтънен глас на рицаря. – Но ида насам. Погледни, уголемява се.

Бавно, много бавно далечната точка растеше и напредваше. Приличаше на ключалка към дневната светлина, която се увеличава с приближаването към нея. Минутите се изнизваха, сърцето на Джим ги отмерваше секунда по секунда. Накрая светлината се източи нагоре и се

удължи, като тесен разрез в плат от тъмнина.

– Какво е това? – извика отново Джим.

– Не знам... – отвърна рицарят.

Но и двамата усетиха, че идва нещо добро. То отново щеше да им даде живот и смелост, беше сила срещу силата на тъмната безпомощност, която заплашваше да ги завладее. Докато светлината се приближаваше, волята им се възвърна. Бланчард се размърда около тях, заудря с копита по твърдия пясък и тихичко изцвили.

– Насам! – извика Джим.

– Насам! – изкрещя Брайън.

Светлината внезапно се извиси още нагоре и достигна небето, сякаш активирана от звука на гласовете им. Носеше се към тях като отнесен стълб и се разширяваше с приближаването си. Тъмнината се повдигна и се понесе назад. Черната нощ преля в сив, плътен здрач, после здрачът се разрези и разсея. Ушите им доловиха отблизо шум от влачене на крака, чуха тежко дишане и най-неочаквано...

Отново настана ден.

И Каролинус стоеше пред тях, облечен в своята роба, с високата заострена шапка на главата си, като държеше вдигната – сякаш бе едновременно меч и щит, копие и броня – дълга, крива дървена тояга.

– В името на Силите! – възкликна той. – Намерих ви навреме!

Джим и рицарят се спогледаха като хора, които в последния момент са били дръпнати от ръба на пропаст. Бланчард тръсна оюздената си глава и още веднъж удари с копита, сякаш, за да се увери, че отново е стъпил на здрава земя в свят, който познава.

– Магьоснико – въздъхна Брайън, – моите благодарности.

– Нишката на Случайността и Историята беше опъната във ваша полза, този път – каза Каролинус. – Иначе нямаше да ви настигна навреме. Вижте!

Вдигна тоягата и я заби с острието надолу в пясъка до краката си. Тя потъна и остана изправена като гол дървесен ствол. Посочи към хоризонта и те погледнаха.

Тъмнината беше изчезнала. Тресавището се разкриваше надлъж и нашир, простираше се назад по пътя им и още миля и половина напред до тънката тъмна ивица на морето. Далеч пред тях, на запад небето бе опожарено от залеза. Той осветяваше цялото тресавище, блатата и пътя с червеното си зарево, което хвърляше кървава светлина върху земята, тревата и недоразвитите дървета. Разливаше се и напред, около нисък хълм, приблизително на тридесет метра над морето, където над всичко,

докосната, но неоцветена от залеза, сред големи каменни отломки се издигаше порутената черна и напукана черупка на кулата.

ГЛАВА 21

Това успяха да видят за краткото време, през което беше светло, защото докато гледаха, слънцето на хоризонта слезе до морето и се скри. Нощ, този път истинска нощ дойде с бързи стъпки от изток.

Каролинус се бе навел над нещо до тоягата си. Под ръцете му заигра тънък пламък, той се отдалечи малко и донесе няколко сухи клони, паднали на пътя от едно дърво-джудже. Хвърли ги в пламъка и от него лумна огън, който ги освети и стопли.

– Все още сме в силовото поле на Прокълнатата кула – каза магьосникът. – Стойте около жезъла в кръг от десет крачки, ако искате да сте сигурни в собствената си безопасност.

Загръщайки робата си, седна с кръстосани крака пред огъня.

– Лягай, сър рицарю – нареди той – и ти също, омагьосани ми приятелю. Когато слънцето отново се покаже, ще видите, че ви е била нужна цялата почивка, която сте могли да си дадете.

Брайън се подчини с готовност, но Джим с нежелание легна на земята до огъня.

– Ами Анджи? – попита той. – Не сме виждали никаква следа от Брай. Мислиш ли...?

– Твоето момиче е в кулата – прекъсна го Каролинус.

– Там, вътре?

– Сядай! Тя е в пълна безопасност и удобство, уверявам те – каза раздражено Каролинус. – Силите в сегашната борба не са насочени към нея – поне засега.

Той потрепери, бръкна в робата си и извади плоска бутилка и малка чашка от матово стъкло. Наля в нея някаква бяла течност от бутилката и я изсърба.

– Какво е това, по дяволите? – втренчи се Брайън.

– Откъде знаеш? – попита Джим магьосника. – Как можеш да кажеш?...

– В името на Силите! – отсече Каролинус. – Аз съм магистър на магиите. Откъде знам? От сигурен източник!

– Извинявай – намеси се Брайън, облешил сините си очи, – това, което пиеш, мляко ли е, магьоснико?

– Малка хубава магия, сър рицарю, срещу язвения дявол, който ме измъчва напоследък.

– Каж ми откъде! – настоя отново Джим.

– Мисля, че има опасност това да ти причини разстройство – рече начумерено Брайън. – Децата днес...

– Няма да ти кажа! – избухна Каролинус. – Нима прекарах шестдесет години, докато заслужи титлата си, само за да ми искат сметка на всяка крачка за методите, които използвам? Ако кажа, че Сатурн е в асцедент, значи Сатурн е в асцедент. И ако кажа, че девицата е в пълна безопасност и удобство, значи тя е в пълна безопасност и удобство. В името на Силите!

Възмутено изпухтя на себе си.

– Чуй ме, млади приятелю – продължи той към Джим, като пресуши чашата и я скри заедно с бутилчицата обратно в робата си. – Може и да имаш някакви кухненски познания по Научно магическо изкуство, но не позволявай това да ти дава илюзията, че разбираш нещо. Ти си тук с цел, която ще те изпрати в действие утре след изгрева... както и рицарят.

– И аз ли, магьоснико? – информира се Брайън.

– Нима смяташ, че случайно си попаднал на нашия общ приятел тук? – попита Каролинус. – Вие, миряните, винаги си мислите, че Случайността е хаотично действащ фактор. Глупости! Ходът на Случайността следва най-строгите правила на Вселената. Случайността неизменно се установява в точката на най-силно взаимодействие между Главните оператори като История и Природа... специално История и Природа, мога да кажа, тъй като всеки глупак знае, че особеното им съперничество ежечасно предизвиква промени в закономерностите. В противен случай Вселената щеше да стане толкова систематична, че всички бихме умрели от чиста скука. Слушай тогава...

Посочи с дългия си кокалест показалец към Джим.

– Природата е винаги в действие, за да създава равновесие между факторите, което процесите на Историята непрестанно и продължително нарушават. Пречката е в това, че новото равновесие винаги може да бъде създадено в повече от една точка и в условията, определящи точно коя е точката, Случайността като компенсиращ елемент ще натежи при балансирането. Тази истина е основата, върху която са изградени всички магии като предмет на Изкуството и Науката. Сега разбираш ли нашата ситуация?

– Не – призна Джим.

– О, я заспивай! – кресна Каролинус, като размаха вбесено ръцете си.

Джим затвори очи...

* * *

... И бе утро.

Надигна се удивен и се прозя. От другата страна на тоягата... или на жезъла, както го бе нарекъл Каролинус, Брайън също гледаше учудено. Каролинус вече бе на крака.

– Какво стана? – попита Джим.

– Накарах ви да заспите. Какво си мислиш, че е станало? – отвърна Каролинус, извади шишенцето и чашката, сипа си малко мляко и го изпи с гримаса. – Започвам да намразвам това нещо – измърмори той, като отново прибра приборите. – Все пак няма съмнение, че помага. Сега, хайде!

Обърна се рязко към Джим и Брайън.

– Ставайте! Слънцето се вдигна преди час и половина, а силите ни са най-големи, когато слънцето е в асцендент, което означава, че имаме най-голям шанс да победим преди обяд.

– Защо не ни събуди по-рано тогава? – попита Джим и се изправи на крака, докато Брайън също се надигаше.

– Защото трябваше да изчакаме те да ни настигнат.

– Те? Кои те? – попита Джим. – Кой ще ни настигне?

– Ако знаех точно кой – каза Каролинус, гризейки брадата си, – щях да кажа кой. Всичко, което знам, е, че ситуацията тази сутрин всъщност присъединяването на още четирима към нашата група... О, те са!

Гледаше през рамото на Джим. Джим се обърна и видя приближаващите се по пътя Дафид и Даниел, последвани по-отдалеч от два драконски силуета.

– Брей, брей... Господин стрелец! – сърдечно каза Брайън, когато Дафид се приближи. – И мис Даниел! Добро утро!

– Утро е, но дали е добро или лошо, не бих желал да гадая – отвърна Дафид. Огледа се. – Къде е вълкът, сър рицарю?

– Не сте ли го виждали? – попита Джим. – Трябва да сте минали покрай него. Застигнаха ни няколко мраколака с обикновени размери и един особено голям. Той остана да се бие с големия. Сигурно сте подминали мястото, където ги оставихме да се бият.

– Оставихте ги? – извика Даниел.

– Вълкът поиска това – мрачно каза Брайън, – иначе нямаше да тръгнем, както предполагам, че може да знаете, мис.

– Не видяхме нито вълка, нито никакви следи от мраколаци или бой

– рече Дафид

Джим мълчеше. Сякаш силен удар присви стомаха му, когато чу тези думи, защото те потвърждаваха вчерашните му съмнения, че никога повече няма да види Ара.

– Само за това, че ви е помолил – гневно каза Даниел, – не е трябвало да го оставяте сам срещу...

– Даниел – прекъсна я Каролинус. Даниел се обърна към него.

– Магьоснико? – възкликна тя. – Ти си тук? Та ти беше на сто години, още докато бях малка. Не трябваше да си тук.

– Аз съм там, където трябва да бъда – отвърна Каролинус. – Както и вълкът, както и сър Джеймс и сър Брайън. Не ги вини. Задачата на Ара беше да остане и да се бие сам, така че двамата да могат да бъдат тук в този момент. Това е всичко и няма какво повече да се приказва!

Старческите му очи я гледаха неотклонно. Тя се почувства неловко и се извърна.

– Ще отида да го потърся – каза Джим почти на себе си. – Веднага щом всичко това свърши, ще отида и ще го намеря.

– Може би – сухо рече Каролинус. Погледна още веднъж зад Джим. – Добро утро, дракони!

– Секо! – възкликна Брайън. – А... този кой е?

– Смргол, джордж – обиди се старият дракон. Приближаваше се, като подчертано куцаше, а лявото му крило висеше върху гърба на блатния дракон. Левият му клепах сега бе почти напълно затворен. – Дайте ми минутка да си поема дъх! Не съм толкова млад както преди, но ще се оправя след малко. Вижте кого доведох с мен.

– Аз... аз не горях от желание да дойда. Но тъй като Ваше Благо... искам да кажа, както знаете, вашият правуйчо може да приказва доста убедително.

– Точно така – изгърмя Смргол, след като явно бе върнал по-голямата част от силите си в паузата, през която блатният дракон бе говорил. – Не наричай никого „Ваше Благородие“. Това е нечувано!

После се обърна към Джим.

– И да не смее да ходи там, където би отишъл един джордж! „Момче“ – казах му аз, – „Не ми говори тези глупости, че си обикновен блатен дракон. Обикновен няма нищо общо с драконите като вас. На какво ще заприлича светът, ако всички заговорим така?“

Смргол започна да имитира, като се опита да приказва с тънък глас, но успя да го извиси само до среден бас.

– „О, аз съм просто един мочурливоливаден дракон. Трябва да ме

извините. Аз съм просто един нищо и никакъв дракон...“ „МОМЧЕ“ – казах му аз, – „ти си ДРАКОН! Запомни това добре, веднъж за винаги! И драконът ДЕЙСТВА като дракон, или изобщо не действа!“

– Слушай, слушай! – кимна Брайън.

– Чу ли това, момче? – каза Смргол на по-дребния дракон. – Дори джорджът разбира тази житейска истина.

Обърна се към Брайън.

– Не мисля, че сме се срещали, джордж.

– Брайън Невил Смит – представи се Брайън, – рицар бакалавър.

– Смргол, дракон – каза вуйчото на Горбаш. Хвърли одобрителен поглед към бронята и оръжието на Невил Смит. – Хубави доспехи. Обзалагам се, че държиш щита си високо, когато се биеш на крака?

– Всъщност, така е. Но как разбра?

– Мястото, където лакътът ти се е търкал в бронята, се е излъскало. Добра тактика за използване на щита срещу друг джордж, но не те съветвам да я прилагаш срещу мен. Ще промуша опашката си между краката ти и ще те съборя за секунда.

– Наистина ли? – попита Брайън, явно впечатлен. – Забележително великодушие е от твоя страна да ми го кажеш! Ще запомня това. Но не утежняваш ли прекалено положението на следващия, с когото ще се бия, ако това не си ти?

– Ами, ще ти кажа – избоботи Смргол, прочиствайки гърлото си. – Извини ме... От известно време си мисля, че навярно вие, джорджите и ние, драконите можем да спрем да се бием и да заживеем заедно. Наистина си приличаме в много отношения...

– Ако не възразяваш, Смргол – отрязва го Каролинус, – не разполагаме с излишно време, за да си бъбрим. Ще стане пладне след...

Бе прекъснат на свой ред от вика на Даниел. Останалите се обърнаха и я видяха да тича по пътя. Куцукайки бавно на три крака, се появи силуетът на Ара.

Даниел го приближи и се свлече на колене, притискайки вълка до себе си. Ара изплези език и се опита да близне лявото ѝ ухо – най-близката до него част от тялото ѝ, което го държеше в прегръдка. След малко обаче се измъкна от обятията ѝ и тръгна към останалите въпреки усилията ѝ да го накара да легне и да ѝ позволи да прегледа счупения му крак. Едва когато се присъедини към групата, той я послуша и се остави на нейно разположение.

– ...Трябваше да си по-благоразумен и да не ходиш с него! казваше тя.

– Не съм ходил с него – отвърна Ара. Челюстите му се разтвориха зловещо срещу тях. – Дойдох без него.

– Знаеш за какво говоря! – избухна Даниел. – Трябваше да си по-благоразумен и да не стъпваш на него.

– Какво друго можех да сторя? – изръмжа той. – Убих майката, но децата ѝ са навсякъде около нас. Искат месото ви, след като тези от кулата ви видят сметката. Трябва им много месо, за да започнат да подхранват нова майка. Никой не може да се справи с тях освен мен. Щом съм с вас, те ще стоят на разстояние.

– Мислехме, че си мъртъв – мрачно каза Брайън.

– Мъртъв, сър рицарю? – Ара го погледна с гняв. – Никога не мислете един английски вълк за мъртъв, докато не видите костите му да се белеят на слънцето.

– Стига клюки! – отсече Каролинос. – Времето тече и Случайността и Историята се променят. Както казах, ще настъпи пладне след... Хей, вие, кога ще бъде пладне?

– Четири часа, тридесет и седем минути и дванадесет секунди след гонга – отговори невидимият глас, който Джим бе чул преди. Последва моментна пауза, после прозвуча мек звън. – От звъна, искам да кажа – поправи се гласът.

Каролинос си промърмори нещо под носа. После се обърна към всички:

– Хайде – нареди той, – дръжте се заедно. И вървете зад мен.

Извади тоягата от земята и всички тръгнаха към кулата – Брайън отново възседна Бланчард, тъй като конят вече не се съпротивляваше и бе тръгнал напред.

С първите им крачки обаче денят, който бе светъл, ясен и обикновен като всеки друг, стана облачен и мрачен, а въздухът започна да се сгъстява както през вчерашния ден. Този път мъглата бързо се простря над морето и над водата от двете страни на пътя. Облаците, натрупани в плътна маса, са снижиха, докоснаха върха на кулата и буквално провиснаха на не повече от тридесет метра над главите на смелчаците. Мрачният сив хлад от предишния ден се спусна върху дружината и отново натежа в душата на Джим, потискайки настроението му.

Той се огледа.

За изненада никой от разнородната група на неговите придружители не изглеждаше и най-малко повлиян от поредната демонстрация на сила от страна на обитателите на Прокълнатата кула. Ара куцукаше на три крака, като сърдито уверяваше Даниел, че ще легне и няма да стане,

докато тя не намести и шинира счупения му крак. Каролинус ги водеше с вида на човек, излязъл на кратка разходка, при която жезълът му служи само за подпиране. Дафид внимателно развързваше вървите, омотани около нещо като пластмасов тубус, където, изолирана от влагата, се съхраняваше тетивата на лъка му. След секундно озадачение Джим осъзна, че това сигурно е парче от животински стомах – вероятно свински или овчи, което внимателно е било изчистено, изсушено и пригодно за целта.

Смргол крачеше напред доста упорито, сакатото му крило и част от тежестта му лежаха върху вървящия редом с него Секо. От другата страна на стария дракон яздеше Брайън и двамата разговаряха откровено.

– ...Колкото до идеята за обединяването на хората и драконите – казваше Брайън, – звучи заинтригуващо, трябва да кажа. Но едва ли е практически възможно, не мислиш ли? Несъмнено ще се натъкнем на много закостенели предразсъдъци и от двете страни.

– Все някога трябва да поставим началото, джордж – рече Смргол. – Има случаи, в които си струва да работим заедно както сега, да кажем. Не че не си прав, разбира се. Например, ако си забелязал, не можах да накарам другите дракони от нашата пещера да дойдат с мен тук.

– А, да – каза Брайън, като кимна.

– Не че са страхливи, нали разбираш, просто сме такива. Рицарското странстване може да има смисъл за вас, джорджите. Драконското странстване няма никакъв смисъл за нас.

– Е, тогава на какво да се надяваме?

– Надеждата е в нас – в теб и мен, джордж, и разбира се в Горбаш, младия Секо до мен, в този стрелец и женския джордж с него, във вълка, магьосника и всички. Ако успеем сега... да надвием Тъмните сили и спечелим победа... това ще е история, която ще се разказва петстотин години. Не зная как е при вас, джорджите, но ние драконите обожаваме историите. Това правим в пещерите, нали знаеш, с месеци лежим и си разказваме един на друг истории.

– Месеци? Наистина? – удиви се Брайън. – Едва ли бих помислил... месеци?

– С месеци, джордж! Дай на дракона да си играе с няколко парчета злато и скъпоценни камъни, дай му и голяма бъчва с вино – да пие и да слуша хубава история, и той е щастлив. Ако можех да преброя колко пъти съм разказвал как убих страшилището Гормли Кийп преди толкова много години... О, разбира се по-младите дракони охкат и стенат,

когато спомена тази история, но се свиват, пълнят гарафите си и слушат, въпреки че са я чували неведнъж.

– Хмм – промърмори Брайън. – Като си помисля, и ние хората сядаме заедно, за да слушаме стари предания. Особено зиме, нали знаеш, когато е трудно да се излиза, а и няма какво да се прави навън. В името на свети Денис, поучавали са ме някои от тези легенди – те бяха едно от нещата, които ме накараха да стана рицар.

– Точно така – каза Смргол, – точно така е и с нас, драконите! Когато чуе историята за победата ни над Тъмните сили от кулата, всеки дракон ще иска да излезе, да се съюзи с няколко джорджа, а може би и с вълк или с някой друг, и самият той да участва в подобна авантюра. Тогава ще сме само на крачка от целта да работим заедно.

– Каж ми нещо – обърна се Джим към Каролину, като се откъсна от разговора между рицаря и дракона. Настигна магьосника и тръгна половин крачка зад него. – Каква цена трябва да се плати за магията, с която прогони тъмнината вчера?

– Вече е платено – отговори Каролину. – Първият, който повика магията, влиза в дълг. Обратната магия само изравнява баланса. Но не е така и с това...

Той вдигна тоягата и я поклати пред очите на Джим.

– Трябваше да измина дълъг път, за да се слобия с него – обясни Каролину, – и да направя кредит за цял живот в Ревизионния отдел, за да осъществя това пътешествие. Ако сега изгубим, ще бъда унищожен като магьосник. Но ако изгубим, така или иначе всички ще бъдем унищожени.

– Разбирам – мрачно каза Джим. Помисли малко. – Какво точно е това, което живее в Прокълнатата кула?

– Какво живее там точно сега знам не повече от тебе. Това, което е в кулата, не е нито живо, нито мъртво, то просто съществува на това място и е форма на самото Зло. Няма какво да се направи, за да се отървем – ние или който и да е друг, от него. Не можеш да унищожиш Злото, както и създанията на Злото не могат да унищожат Доброто. Всичко, което си в състояние да сториш, е да задържиш за малко едното или другото, ако имаш достатъчно сили, и да го направиш неефективно в дадената ситуация.

– Тогава какво бихме могли да сторим срещу Тъмните сили...?

– Нищо... както току-що казах. Но можем да унищожим създанията, инструментите, с които Злото понастоящем осъществява волята си. Неговите създания също ще се опитат да ни унищожат за целите на

Злото.

Джим усети как в гърлото му засяда ледена буца. Преглътна.

– Трябва да имаш някаква представа – каза той, – какви създания са тези, които ще се опитат да ни унищожат?

– Вече знам някои от тях – отговори Каролинус. – Сър Ху и хората му например. Също и мраколаците. Като добавка...

Думите му секнаха и той се спря рязко като изключен автомат. Джим също спря, втренчил се в кулата. През прозорците, точно под порутените бойници полетяха десетки същества с големи криле и масивни глави, спуснаха се със писъци и се залюляха във въздуха до върха на кулата.

За миг се извиха около нея като рояк от гигантски мухи. После едно от тях се спусна стремително към придружителите...

И падна отвесно надолу като труп, хвърлен от върха на скала, с пронизано от тънка стрела тяло. Строполи се тежко на пътя в краката на Джим, женското му лице бе застинало в мълчалив, безумен писък.

Джим се обърна и видя, че зад него стоеше Дафид, заредил нова стрела в лъка си. Писъците бяха секнали изведнъж. Вдигна очи и забележа, че тъмният рояк около кулата вече бе изчезнал.

– Наистина няма да е трудно, ако всички са толкова големи и бързи – каза Дафид, като отиде да вземе стрелата си от убитата харпия. – И дете не би пропуснало от това разстояние!

– Не се заблуждавай, мастер стрелец – рече Каролинус през рамо, след като отново тръгна напред. – Въобще няма да е толкова лесно с останалите...

Докато говореше, се бе обърнал отново на запад и още веднъж млъкна, спирайки рязко. Втренчи погледа си надолу, където очевидно лежеше нещо скрито. Старческото му лице хлътна и помръкна. Джим пристъпи напред, за да види каква бе причината за реакцията на магьосника.

Разтърсен от пристъп на гадене, той извърна глава точно когато останалите погледнаха. На тревата пред тях лежеше нещо, което някога трябва да е било човек в броня.

Джим чу как Брайън пое дълбоко дъх и се отпусна на Бланчард.

– Най-позорната смърт – тихо промълви рицарят, – най-позорната... най-позорната...

Той слезе от коня, свлече се до мъртвеца на тревата върху бронираните си колене и скръсти пръстите на стоманените си ръкавици в молитва. Драконите мълчаха. Дафид и Даниел стояха редом с Ара, без да

продумат.

Измежду хората единствено старческите очи на Каролинус гледаха сурово зрелището, като излъчваха не само ужас, но и нещо друго. Магьосникът заби тоягата си в широка дияра от слуз, която преминаваше през тялото и водеше към кулата. Приличаше на следа, оставена от градински плужек, но толкова голяма, че там където бе докосвало земята, тялото на плужекът трябваше да е било широко шестдесет сантиметра.

– Червей... – каза Каролинус на себе си. – Но не той е убил човека по такъв начин. Червеите са лишени от разум. Нещо го е късало и мачкало бавно, с голяма сила и търпение...

Изведнъж се впери в Смргол и драконът поклати масивната си глава в странен жест на смущение.

– Не съм го казал, магьоснико – запротестира той.

– Най-добре е никой от нас да не го казва, докато не сме сигурни – отвърна магьосникът. – Елате!

Брайън се изправи до трупа, направи лек, безпомощен жест над него, сякаш посегна да оправи крайниците, но видя, че е напълно безсмислено да привежда в приличен вид това, което бе останало от човека, и се качи обратно върху Бланчард. Групата продължи по пътя, докато стигна може би на стотина метра от кулата. Там Каролинус спря и отново заби жезъла си в земята, той остана да стърчи изправен.

Ара се отпусна в легнало положение и Даниел седнала на колене до него, започна да намества и ширира крака му. За тази цел използваше сухите клони, паднали от едно недоразвито дърво наблизко, и ръкава на жакета си, срязан на ленти.

– Сега – каза Каролинус и думата прогърмя в ухото на Джим като звън от камбана.

Мъглата се бе затворила около тях. Бялата маса ги обгръщаше от всички страни и падаше ниско над главите им. Единствено мястото, където бяха спрели – в подножието на хълма, над който се издигаше кулата – самата кула и разпръснатите наоколо каменни отломки се виждаха ясно. Дали наистина се виждаха съвсем ясно? Мъглата се носеше на парцали над кулата и нещо във въздуха и в светлината, процеждаща се през нея, мамеше очите им така, че бе трудно да гледат само в една точка.

– Докато съм тук с моя жезъл – каза Каролинус, – те нямат такава власт, която да ни отнеме напълно светлината, дъха или силата на волята. Но стойте в кръга, който жезълът пази чист, защото иначе нито той, нито аз ще можем да ви защитим. Нека оставим враговете ни да дойдат

тук.

– Къде са те? – попита Джим и се огледа.

– Гърпение – язвително отвърна Каролинус. – Ще дойдат достатъчно скоро и не във вида, за който можете да предполагате.

Джим погледна встрани – там, където пътят свършваше при каменните отломки и кулата. Никакъв вятър не подухваше през мъглата. Въздъхът тегнеше плътен и спокоен. Не, не беше съвсем спокоен, а сякаш потрепваше леко и неестествено като танцуваща топлинна вълна. Само че тук беше замъглено, мразовито и студено. Джим отбеляза, че това трептене отеква в него с тънко шеметно свистене, което долиташе неизвестно откъде и напомняше за пищенето в ушите, съпровождащо понякога бълнуването при силна треска

Погледна отново кулата и му се стори, че докато е траело всичко това, видът на структурата ѝ се е разкривил. Въпреки, че бе само един стар, порутен скелет, тя като че ли се бе променила, между два удара на сърцето му.

Не беше съвсем сигурен, но като че ли я виждаше здрава и оживена, с тълпящи се по нея неясни силиуети. Сърцето му заби по-силно, пътят и кулата върху него сякаш се тресяха от всеки удар в гърдите му и се изместваха от фокуса на зрението му – напред и назад, напред и назад...

Тогава забеляза Анджи.

Знаеше, че е прекалено далеч, за да може да я вижда толкова добре. От такова разстояние, на тази светлина трябваше да е трудно да се различи лицето ѝ. Но я виждаше едновременно и от разстояние, и отблизо, ярко и съвършено ясно. Тя стоеше под слабата сянка на една изкъртена врата, водеща към балкон в средата на страничната стена на кулата. Блузата ѝ леко трептеше от дишането и спокойните ѝ сини очи го гледаха отблизо. Устните ѝ бяха полуразтворени.

– Анджи! – изкрещя той.

Не бе осъзнал как му беше липсвала. Не бе разбрал колко я беше желал. Направи крачка напред и разбра, че пътят му е преграден от нещо непреодолимо, подобно на желязна решетка, побита в бетонна основа. Погледна надолу. Видя само жезъла в старата ръка на Каролинус, но той представляваше бариера, през която Джим нямаше сила да премине.

– Къде? – попита Каролинус.

– Там! На балкона на кулата, там! Виждате ли? – Джим посочи и другите вдигнаха глави, за да погледнат накъдето им показваше. – На прага! Не можете ли да видите? Горے, отстрани, на кулата, на прага!

– Нищичко – дрезгаво заяви Брайън, като свали ръката, с която бе

засенчил очите си.

– Може би – рече блатният дракон колебливо. – Може би... навътре в сенките, там. Не съм сигурен, наистина...

– Джим – каза Анджи.

– Там! – извика Джим. – Чувате ли я? Бутна спиращата го тояга още веднъж, но без полза.

– Чувам те, Анджи! – изкрещя той.

– Не е нужно да повишаваш глас – спокойно отвърна тя. – Аз също те чувам. Джим, всичко е наред. Проблемът е в тези, които не са свързани с това място. Мога да си тръгна отгук, ако дойдеш сам да ме вземеш. Ще се върнем вкъщи и всичко ще е чудесно.

– Не мога! – извика Джим като почти ридаше, защото тоягата на Каролинуc не му позволяваше да мине. – Не ме пускат!

– Няма право да те задържат, Джим. Попитай магъосника с какво право те задържа и той ще трябва да те пусне. Попитай го, а после ела тук сам и ме вземи.

Джим се обърна освирепял към Каролинуc.

– С какво право... – започна той.

– СПРИ! – гласът на Каролинуc прокълтя като гръм на оръдие в ушите на Джим.

Той го зашемети, оглуши и почти го ослепи, така че зрението и слухът му сякаш бяха изолирани с плътни меки прегради. Неестествено изострената му сетивна способност да вижда и чува Анджи бе изчезнала, но все още му се струваше, че я забелязва като сянка в сянката – там, на прага, зад балкона на кулата.

– Защо? – обърна се гневно Джим към Каролинуc.

Магъосникът не отстъпи и сантиметър. Тъмните му очи пробляснаха над бялата му брада.

– В името на Силите! – извика той и думите долетяха ясно до ушите на Джим. – Нима ще влезеш сяпало в първия капан, който Те ти сложат?

– Какъв капан? – попита Джим. – Аз просто говорех с Анджи...

Думите спряха на устните му, тъй като Каролинуc завъртя тоягата си, за да покаже. Между основите на кулата и каменните отломки по хълма току-що се бе появила проклетата глава на дракон, едър колкото Джим.

Оглушителният рев на Смргол разцепи странното свистене на въздуха:

– Брай! Предател! Крадец... нищожен червей! Ела тук долу!

Драконът в далечината отвори уста. До тях долетя гръмовният му отговор:

– Разкажи ни за Гормли Кийп, стара торба кокали! – прокълтя той.
– Дърто, мръсно куче, дебел гушер, изплаши ни с приказки!

– Ах, ти... – Смргол се наведе напред.

– Стой! – извика Каролинус и Смргол спря, като се изправи високо, а после тялото му се отпусна на земята и здравите нокти на предните му крака се забиха дълбоко в пясъчната почва.

– Вярно... – избоботи той с освирепял поглед.

– Дърта игуана! Върви да спиш на слънце! – дразнеше го Брай.

Но сега старият дракон не отговори, а се обърна към магьосника:

– Какво се крие магьоснико? – попита той.

– Ще видим.

Гласът на Каролинус беше твърд. Той вдигна тоягата си и удари с края ѝ три пъти в земята. При всеки удар пътят сякаш се тресеше.

Горе между скалите един особено голям каменен блок се олюля и изтъркули настрани. Дъхът на Джим изтръпна в гърлото му и той чу как зад него Брайън изсумтя дрезгаво. Секо извика с тънък, остър глас. На мястото, разкрито от откъртения камък, една огромна плужековидна глава се надигна от земята. Докато я гледаха, тя се извиси още по-нагоре, жълтокафява на ярката слънчева светлина, двата чифта рога опипваха, докато горната част на тялото ѝ се клатеше ту на едната, ту на другата страна и разкриваше светла външна леко спираловидна черупка. Рогата ѝ се размърдаха и очите, разположени на върха на първия чифт, се насочиха към групата долу. Бавно започна да пълзи по склона към тях, като оставяше блестяща дيريا по камъните и пясъка зад себе си.

– Червеят – каза тихо Каролинус.

– ...който може да бъде убит – изръмжа Смргол замислено, – макар и не много лесно. Дявол да го вземе, предпочитам да беше само Брай!

– Не са единствено тези двамата – Каролинус отново удари три пъти в земята.

– Излез напред! – извика той, старческият му глас се извиси високо в трептящия въздух. – В името на Силите! Покажи се!

И тогава го видяха.

Изад прикритието на огромните скали, близо до върха на хълма бавно се издигна голо лъскаво кубе, покрито с плешива сива кожа. Постепенно върху него се откриоха две съвършено кръгли сиви очи, под които се виждаше нос. Но вместо естествените форми то имаше само два близкоразположени отвора, сякаш огромен оголен череп бе обвит с

обикновен пласт дебела кожа. Докато се издигаше още нагоре, тази неестествена глава, голяма колкото плажна топка, разкри широката си уста с идиотска усмивка – без никакви устни и с два разкривени, но симетрични реда заострени зъби.

С тромаво премерено движение цялото същество се изправи на крака и застана сред каменните отломки. Имаше мъжки силует, но явно не принадлежеше към човешката раса. Стърчеше на цели три и половина метра и бе облечено в парчета от груба, нещавена кожа, които се съединяваха с кости, метални пластини и множество малки цветни точки – вероятно скъпоценни камъни – и образуваха фустанела около дебелия му кръст.

Но това не беше всичко, по което се различаваше от хората.

Най-напред то изобщо нямаше врат. Неестествената плешива, почти безизразна глава се крепеше като ябълка на върха на абсолютно квадратни рамене от сива грапава кожа. Тялото му представляваше право туповище, от което стърчаха ръце и крака, непропорционално дебели и кръгли като тръбите на гайда. Коленете му се закриваха от фустанелата, а краката надолу – от скалите. Но лактите на огромните му ръце имаха неестествени стави, долната им част бе голяма приблизително колкото горната и почти без китки, а самите ръце представляваха пародия на човешки крайници – тромави, само с три дебели пръста, единият от които стърчеше срещуположно като палец.

Дясната ръка стискаше ръждив метален прът, който дори и такова чудовище, не би трябвало да може да вдигне. Но тази дебела ръка с криви пръсти го държеше така леко и ловко, както Каролинус носеше тягата си.

Чудовището отвори уста.

– Той! – каза то. – Той! Той!

Звукът бе смразяващ. Представляваше неестествено басово хихикане, ако изобщо можеше да се сравни с нещо. И въпреки че тонът бе приблизително толкова нисък, колкото на триклапанна туба, той несъмнено идваше от гърлото на съществото. В него нямаше нищо смешно. След като изви гласа си, чудовището утихна и започна да наблюдава придвижването на големия плужек с кръглите си светлосиви очи.

Джим установи, че е разтворил драконските си челюсти и се задъхва като куче след дълъг бяг. Зад него Смргол бавно се размърда.

– Да – избоботи той почти на себе си, – това от което се страхувах. Страшилище.

В последвалата тишина Брайън скочи от Бланчард и започна да

пристяга ремъците на седлото.

– Хайде, хайде Бланчард – прошепна меко той. Но големият бял кон трепереше така силно, че не можеше да стои спокойно. Брайън поклати глава и ръцете му се отпуснаха от ремъците. – Май ще трябва да се бия пеш – каза той.

Останалите наблюдаваха Каролинус. Облегнат на тоягата си, магьосникът изглеждаше много възрастен. Бръчките се връзваха дълбоко в старческата кожа на лицето му. Беше наблюдавал страшилището, но сега се обърна към Джим и другите два дракона. – През цялото време се надявах – рече той, – че няма да се стигне до тук. Обаче – махна с ръка към приближаващия червей, притихналия Брай и наблюдаващото ги страшилище – както разбирате, нещата никога не се развиват по начина, по който искаме, а трябва да бъдат спирани и управлявани.

Потрепери, извади шишенцето и чашката и отпи мляко. Прибра ги отново и се обърна към Дафид.

– Майсторе, стрелец – каза той с почти формална учтивост, – харпиите са се върнали в кулата, но когато другите ни нападнат, те пак ще излязат. Погледни, облаците са провиснали под кулата.

Посочи нагоре. Така беше – облачната покривка се издуваше надолу като стар таван на паянтова къща. Гъстите, замъгляващи погледа пари висяха на по-малко от десет метра над главите им.

– Харпиите ще се гмуркат бързо през тази завеса – каза магьосникът – ще те връхлетят, без да ти оставят време да стреляш. Мислиш ли, че можеш да ги порaziш с твоите стрели при тези условия?

Дафид вдигна нагоре очи.

– Ако облаците не се спуснат повече... – започна той.

– Не могат – заяви Каролинус. – Силата на моя жезъл ще ги държи на не по-малка от тази височина.

– Тогава – отговори Дафид, – в случай че не летят по-бързо от тази, която застрелях преди малко, има голяма вероятност, тъй да знаете. Не казвам, че нито една няма да се промъкне, защото аз съм човек в края на краищата, въпреки че благодарение на лъка и стрелите ми някои са ме смятали за нещо повече. Но има голяма вероятност да пусна по една стрела във всяка от тях, преди да ни причини зло.

– Добре! – каза Каролинус. – Никой от нас не се надява на друго освен на голяма вероятност. Не забравяй, че ухапването им е смъртоносно, харпията е отровна, дори когато е мъртва.

– Предлагам, сър Брайън – рече той, – особено след като си на крака, да се заемеш с червея. Така ще бъдеш най-полезен. Знам, че

предпочиташ този дракон изменник, но червеят представлява по-голяма опасност за останалите, които нямат броня.

– Трудно е да се убие, предполагам? – запита рицарят като спря да наглася ръкохватките от вътрешната страна на щита си и погледна бързо към приближаващия се по склона плужек.

– Жизненоважните му органи са скрити дълбоко в него – обясни Каролинус – и тъй като е лишен от разум, той ще се бие дълго след като е смъртно ранен. Ако можеш първо отсечи рогата с очите и го ослепи.

– Какво... – започна Джим, но гласът му заседна в сухото гърло. Трябваше да преглътне, преди да може да продължи. – Какво да правя аз?

– Ами бий се със страшилището, момче! Бий се със страшилището! – изръмжа Смргол, а като го чу, нечовешкият великан на склона завъртя кръглите си очи, премести погледа си от червея и го закова върху стария дракон. – Аз ще се заема с тази въшка, Брай. Джорджът ще насече червея, стрелецът ще се справи с харпиите, магьосникът ще спира влиянието на злото, вълкът ще държи мраколаците на разстояние... и това е всичко!

Джим отвори уста, за да излекува правуйчото от това, което приличаше на тежък случай на лъжовен оптимизъм, после изведнъж осъзна, че нямаше нищо подобно. Смргол умишлено се опитваше да опрости ситуацията, за да вдъхне смелост у него. И то когато старият дракон стоеше с единия крак в гроба и със сигурност не бе равностоен на силния, млад Брай.

Изведнъж Джим се почувства така, сякаш сърцето му се обърна в гърдите. Погледът му обиколи останалите. Старият и сакат Смргол не можеше да се сравнява с Брай, но имаше ли Брайън предимство пред този противен червей, вече само на тридесет метра от тях? Нима Ара, на три крака, с цялото си вълче безразличие към писъците не бе равностоен на глутницата малки мраколаци, които бяха останали живи? А Дафид, този виртуозен стрелец, как би могъл да се надява, че ще застреля без пропуск харпиите, които на практика щяха да го изненадват, спускайки се отгоре. Накрая, нима бе честно да очаква, че старият магьосник сам ще възспира цялото невидимо зло на това място, докато се биеха?

Самият той имаше основателна причина да е тук – Анджи. Но другите бяха дошли предимно заради него, въвличаше ги в битка, в която шансовете нямаше да са на тяхна страна. Дълбоко отвътре се раздвижи чувството му за вина и краката му омекнаха. Обърна се към рицаря:

– Брайън – рече той, – ти и останалите няма нужда да правите

това...

– Господи, има! – отговори рицарят, зает с екипировката. – Червей, страшилища – човек се бие с тях, когато ги срещне, нали знаеш.

Той огледа копие то си и го сложи настрана.

– Не, не и щом ще съм на крака – промърмори си Брайън.

– Смргол – каза Джим като се обърна към дракона, – не разбираш ли? Брай е много по-млад от теб. А и не си добре...

– Ъ-ъ... – бързо измънка Секо и нещо, което приличаше на смущение го накара да млъкне.

– Говори, момче! – избоботи Смргол.

– Ами... – заекна блатният дракон. – Просто... то-това, което искам да кажа, е, че не мога да помогна, като се бия срещу този червей или това страшилище. Наистина не бих могъл. Сякаш се разпадам на парчета щом си помисля че някой от тях ме приближава. Но бих могъл, е, да се бия с друг дракон. Няма да е чак толкова лошо... толкова страшно, искам да кажа... ако този дракон там горе счупи врата ми...

Замълча и започна да заеква несвързано:

– Знам, че звучи глупаво...

– Глупости! Добро момче! – изрева Смргол. – Радвам се, че си с мен. Малко ми е трудно да се вдигна във въздуха в този момент... все още съм леко схванат. Но, ако можеш да излетиш и да накараш оня морски гушер да дойде насам, за да го сграбча, ще го разкъсаме за храна на лешоядите.

Удари блатния дракон силно с опашка, за да го поздрави, при което почти го събори. Джим се обърна към Каролинус.

– Няма връщане – каза магьосникът, преди той да успее да проговори. – Това е игра на шах, в която ако една фигура отстъпи, падат всички от нейната страна. Всички вие отблъсквайте съществата, а аз ще държа надалеч силите. Защото съществата ще ме унищожат, ако бъдете победени, а силите ще ви погубят, ако ме надвият.

– Виж сега, Горбаш! – извика Смргол в ухото на Джим. – Този червей вече е почти тук. Нека ти кажа нещо за боя със страшилища, имам опит. Слушаш ли, момче?

– Да – отвърна Джим вцепенен.

– Знам, че си чувал как другите дракони ме наричат стар бърборко в мое отсъствие. Но съм победил страшилище – единственият от нашата раса, който го е сторил за последните осемстотин години. Така че слушай внимателно, ако искаш да спечелиш своята битка.

Джим кимна.

– Добре – каза той.

– Първото нещо, което трябва да знаеш – Сمرгол погледна към приближаващия се червей и снижи доверително гласа си, – е свързано с костите на страшилището.

– Няма значение подробностите – прекъсна го Джим. – Какво да правя?

– Минутка, минутка... – отвърна Смергол. – Не се изнервяй, момче. Изнервеният дракон е губещ дракон. Сега за костите на страшилището. Трябва да помниш, че са големи, всъщност ръцете и краката са предимно от кокал. Така че няма полза да се опитваш да хапеш. Стреми се да достигнеш мускула, който е доста твърд и да го разкъсаш. Това е правилно номер едно.

Той спря, за да погледна важно към Джим. Джим с усилие успя да задържи устата си затворена и да прояви търпение.

– Правило две – продължи Смергол. – Също свързано с костите. Обърни внимание на лактите на това страшилище. Не са като лактите на джордж. Те са, ако мога да ги нарека така, двойноставни. Защо? Защото, ако ставите им бяха като на джорджите, масивните им кокали и мускули щяха да позволяват на ръцете им да се вдигат нагоре само до средата, преди долната им част да опре в горната. Смисълът от всичко това е, че когато страшилището размаха сопата, то може да я движи само чрез лактя си в едно направление – нагоре и надолу. Ако иска да я размаха настрани, трябва да използва рамото си. Следователно, издебнеш ли го, когато е свалило сопата надолу и то от едната страна на тялото си, ще имаш предимство – необходими са му две движения, за да я вдигне отново нагоре и встрани, вместо едно, както е при джорджите.

– Да, да... – каза Джим, като наблюдаваше приближаването на червея.

– Не ставай нетърпелив, момче! Запази хладнокръвие! Коленете му нямат такава двойна става, така че, ако успееш да го събориш, получаваш истинско предимство. Но не опитвай това, освен ако не си сигурен, че можеш да го направиш, защото свие ли веднъж ръка около теб, загубен си. Единственият начин да се биеш с него е да нападаш напред и назад – бързо. Изчакваш да замахне, избягваш удара, гмуркаш се напред, докато ръката му е долу, разкъсваш го и отново излиташ встрани. Разбра ли?

– Разбрах – сковано отвърна Джим.

– Отлично! Каквото и да правиш, помни – не му позволявай да те докопа. И не обръщай внимание на това, което става с останалите от

нас, независимо какво ти се струва, че чуваш или виждаш с периферното си зрение. Всеки за себе си, след като веднъж започнем. Концентрирай се върху своя враг. И, момче...

– Да? – отвърна Джим.

– Пази си главата! – гласът на стария дракон бе почти умолителен. – Каквото и да правиш, не позволявай на драконския си инстинкт да те обхване и увлече. Това е причината джорджите да ни побеждават през всичките тези години. Просто помни, че си по-бърз от това страшилище и че умът ти ще работи за теб, ако се биеш безопасно, пази си главата и не прибързвай. Казвам ти, момче...

Бе прекъснат от внезапен вик на радост от страна на Брайън, който бе тършувал в кошовете зад седлото на Бланчард.

– Казвам ти – изкрещя Брайън като се втурна към Джим с учудваща за тежестта на бронята му лекота и подвижност, – най-невероятен късмет! Виж какво намерих току-що!

Размаха пред Джим парченце бял плат.

– Какво? – попита Джим с разтуптяно сърце.

– Кърпата на Джеронд! И то точно на време. Ще бъдеш така добър, нали – продължи Брайън, като се обърна към Каролинус, – да ми я вържеш на ръката, с която държа щита... Благодаря ти, магьоснико.

Каролинус гледаше строго, но независимо от това сложи жезъла под мишница и освободил ръцете си, завърза плата около бронята, покриваша лявата ръка на Брайън. Брайън се обърна, заби копието си в земята и привърза към него поводите на Бланчард. После зае позиция с щита, извъртя се и изтегли с другата ръка сабята си. Лъскавото острие проблясна дори на мъгливата светлина. Наведе се, за да прехвърли тежестта на бронята назад и се втурна към червея, който сега бе на не повече от два метра.

– Невил Смит! Невил Смит! Джеронд! – извика той, когато се срещнаха. Джим чу, но не видя с очите си удара от техния сблъсък, защото точно тогава събитията започнаха да се развиват едновременно. Изведнъж горе на хълма Брай яростно извика, затича се надолу по склона и излетя във въздуха с разперени криле като голям бомбардировач, планиращ преди да се разбие. Зад себе си Джим усети безумните махове на еластични криле – Секо излиташе във въздуха, за да пресрещне Брай. Но този шум бе заглушен от внезапен кратък, мощен и грухтящ вик, приличащ на несвързан крясък. Страшилището бе излязло иззад каменните блокове и с вдигната сопа вървеше право надолу по хълма с тежки големи крачки.

– Успех, момче! – извика Смргол в ухото на Джим. – И, Горбаш...

Нещо в гласа му накара Джим да обърне глава, за да го погледне. Свирипата муцуна и огромните зъби бяха близо до него, но зад тях, в тъмните драконски очи Джим прочете необикновено изражение на привързаност и загриженост.

– Помни – каза Смргол почти нежно, – че си наследник на Ортош и Агтвал и на Глингъл, който уби морския змей на приливните брегове на Сивите Пясъци. И следователно, бъди доблестен. Но помни също, че си единственият ми жив роднина и последният от нашия род... и бъди внимателен!

Старият дракон се задави и гласът му се поколеба. За миг изглеждаше, че прави усилие преди да продължи:

– ...Ъ-ъ... късмет също и на теб... ъ-ъ... Джеймс!

След това Смргол отвърна глава, тъй като се обърна да посрещне Секо и Брай, които вкопчени един в друг, се стовариха на земята, почти върху него. Джим се обърна към кулата и имаше време само да излети във въздуха, преди страшилището да го нападне.

Когато атакува, несъзнателно вдигна криле, воден от драконския си инстинкт. Сега почувства пред себе си страшилището – то се спря, а огромните му сиви крака се забиха дълбоко в земята. Ръждивата сопа проблясна пред очите на Джим и той усети силен удар високо в гърдите, който го запрати назад във въздуха.

Размаха криле, за да възстанови равновесието си. Огромното идиотско лице се хилеше само на няколко метра от него. Сопата замахна нагоре за друг удар. Отстъпвайки в паника, Джим се отмести във въздуха настрани и видя как страшилището се поклаща в крачка напред. Сопата отново замахна – светкавично! Възможно ли беше същество с толкова едър и тромав вид да е така бързо в ръцете? От въздуха Джим бе запокитен на земята, почувства в лявото си рамо силна болка, сякаш бе пронизано с копие. За секунда дебелокожа ръка се спусна над него и без да се замисли Джим я посрещна със зъбите си. Бе разтърсен като плъх от терьер и захвърлен настрани. Размаха криле, за да си осигури височина и се озова на около пет метра над земята, вперен в страшилището, което грухтеше и преместваше сопата, за да замахне нагоре. Той загребва въздух с крилетата си, отдръпна се назад и избегна удара. Сопата изсвистя в безчувствения въздух, а връхлитайки напред, Джим разкъса със зъби голямото рамо, след което отстъпи. Страшилището се обърна към него, все още се хилеше. Но сега кръвта му бликаше и струеше от разкъсаното високо в рамото място.

Изведнъж Джим осъзна нещо.

Паниката го бе напуснала. Вече не беше уплашен. Висеше във въздуха – малко над досега на страшилището, в положение, което му позволяваше да се възползва при евентуално оголване на чудовището. Възприятията му се бяха изострили, по цялото му тяло преминаваше топлина от енергията му. Откри, че в битка, както и в много други подобни ситуации бе страшна само предварителната част. След като веднъж боя започнеше, инстинктът, развиван няколко милиона години, вземаше превес и не оставаше време, нито пък мисли за друго, освен за врага.

Така беше и сега.

Страшилището тръгна отново към него и това бе последният интелектуален акт на Джим през време на боя, защото всичко останало се заличи от периодичните усилия да избяга, за да не бъде убит и от опитите да търси възможност да убие.

Така измина дълъг период, който се размазваше в представите му, а и по-късно нямаше ясен спомен за него. Слънцето се изкачи на небето по голяма дъга, прекоси най-високата точка по пладне и отново се спусна надолу. Върху разровената пясъчна почва на пътя той и страшилището се въртяха и изместваха, блъскаха се и се удряха един друг. Понякога Джим беше във въздуха, друг път – на земята. Веднъж събори чудовището на колене, но не можа да се възползва от предимството си. В друг момент се биеха по средата на склона към кулата и страшилището го притисна към една скала между два огромни камъка. Сопата се бе издигнала за последен удар, който щеше да разбие черепа му. Тогава той се извъртя, измъкна се някак между краката на врага си и боят бе подновен.

От време на време в промеждутъците от битката успяваше да хвърли кратък поглед върху калейдоскопа от сражения, които се водеха около него. Брайън бе обгърнат от голото тяло на червея, чиито рога заедно с очите бяха отсечени; мълчаливо се бореше да освободи ръката си, която държеше сабята и бе притисната към тялото му от обръча на противника. През погледа на Джим за секунда преминаваше заплетено ръмжащо кълбо от вършеещите гъвкави криле и извиващите се тела на Смергол, Брай и блатния дракон. Един или два пъти зърна за момент Каролинус, който все още стоеше изправен, с вдигната тояга в ръка, дългата му бяла брада се спускаше върху мантията му – бе като някой стар пророк в часа на Армагедон. После едрото тяло на страшилището препречваше погледа му и той забравяше всичко освен това, което бе пред него.

Денят преваляше. Мъглата настъпи от морето и се понесе на малки

ленти и парцали през бойното поле. Тялото на Джим изпитваше болка, а крилете му тежаха като олово. Но вечно хилещото се страшилище и помитащата му сопа не бяха станали нито по-слаби, нито по-бавни. Джим за малко отстъпи назад във въздуха, за да си поеме дъх и в този момент чу как някакъв глас извика.

– Няма време! – звучеше дрезгаво той. – Времето ни изтича! Денят почти свърши!

Беше гласът на Каролинус.

Джим никога преди не го бе чувал да се извисява с такъв отчаян тон. Когато определи чий е гласът, осъзна, че звучи ясно в ушите му и че от известно време освен около него и страшилището на пътя цареше тишина.

Бе изтикан от склона обратно на мястото, откъдето бе тръгнал. От едната му страна скъсаните краища на поводите на Бланчард висяха свободно от забитото в земята копие, към което Брайън бе привързал коня си преди да нападне червея. Малко по-далеч от дръжката, от която ужасеният кон явно се бе освободил, стоеше Каролинус облегнат тежко на тоягата си, старческото му лице бе съсухрено, почти като на мумия, сякаш животът се бе изцедил от него.

Джим се обърна и отново видя страшилището почти върху себе си. Тежката сопа замахна високо – черна и огромна в чезнещия ден. Почувства в краката и крилете си слабост, която нямаше да му позволи да избяга навреме. И с цялата си сила се засили и полетя, но не нагоре, а под замахващото оръжие на чудовището, в хватката на дебелиите му като бъчви ръце.

Сопата отскочи в гръбнака на Джим и той усети как ръцете на страшилището го обгърнаха, а двата чифта трипръстия започнаха да търсят врата му. Бе хванат, но ударът му беше съборил страшилището. Затъркаляха се заедно по пескливата земя, страшилището гризеше с шърбавите си зъби гърдите му, като се мъчеше да му счупи гръбнака или да му извие врата, докато опашката на Джим шибаше безрезултатно наоколо.

Претъркулиха се през забитото копие и го счупиха наполовина, страшилището напипа врата на Джим и започна да го извива, сякаш беше пиле, което бавно душеше.

Обзе го безумно отчаяние. Смргол го бе предупредил никога да не позволява на страшилището да обвива ръце около него. Беше пренебрегнал този съвет и сега бе загубен, битката беше загубена. Стой настрана, го бе предупредил Смргол, използвай ума си...

Но безумната надежда за случайна възможност внезапно оживя в него. Главата му бе изкривена назад над рамото и той можеше да види само сгъстващата се отгоре мъгла. Спря да се бие и затършува пипнешком наоколо с двете си предни лапи. Безкрайно дълго не напипваше нищо, а после един твърд предмет се опря в десния му нокът, отблясък от лъскав метал просветна пред очите му. Сграбчи това, което бе докоснал, стисна го толкова здраво, колкото позволяваха грубите му нокти...

И до последната капка сила, която му бе останала, заби дълбоко счупената половина от копието в средата на страшилището, надвиснало над него.

Огромното тяло подскочи и потрепери. Див крясък се изтръгна от идиотската уста до ухото на Джим. Страшилището го пусна, отскочи назад и нагоре, олюля се на краката си и надвисна над Джим подобно на каменната постройка, надвиснала и над двамата.

Страшилището още веднъж изкрещя, препъвайки се като пиян човек и опипа счупения край на копието, което стърчеше от него. Като го дърпаше за дръжката, то изкрещя отново и я захапа като ранено животно, наклонило неестествената си глава. Тя се разтроши в зъбите му. Тогава то нададе крясък за последен път и падна на колене. Бавно, като слаб актьор в старомоден филм, се претъркули на една страна и изпъна краката си, сякаш бе парализиран. Последният му крясък бе удавен в клокочесото гърло, черна кръв бликна от устата му. Спря да се движи.

Залитайки, Джим изпълзя на крака и се огледа.

Мъглата неестествено се отдръпваше от пътя и бледата светлина на късния следобед се разпротря надалеч по склона с каменните отломки, по кулата над него и върху малката равнина в подножието му. На ръждивата светлина, Джим видя, че червеят бе мъртъв, буквално разсечен на две. Ара лежеше озъбен с шина на счупения си крак. Брайън, в окървавена нащърбена броня, се бе облегнал тежко върху изкривената си сабя на не повече от метър-два от Каролинус. Дафид лежеше на земята с полуразкъсана риза, а неподвижното тяло на една харпия се простираше през гърдите му. Даниел стоеше над него с все още заредена стрела в собствения си лък. Докато Джим я наблюдаваше, тя бавно свали оръжието си, хвърли го настрана и се отпусна до уелсеца.

Малко по-нататък, Секо надигна окървавената си глава над неподвижните, вpletени едно в друго тела на Смргол и Брай. Блатният дракон спря смаяния си поглед на Джим. Джим се приближи до него с мъчителното чувство.

Като погледна към двата огромни дракона, видя, че Смргол лежи,

сключил челюсти в гърлото на Брай. Вратът на по-младия дракон бе счупен.

– Смргол... – изхриптя Джим.

– Не... – въздъхна Секо. – Няма смисъл. Той е мъртъв... Доведох му другия дракон. Той го сграбчи... и повече не го пусна...

Блатният дракон избухна в ридание и сведе глава.

– Те се биха добре – изхриптя странен, дрезгав глас.

Джим се обърна и видя рицаря, който се бе подпрям на рамо. Лицето на Брайън беше бяло като морска пяна под разрошената, непокрита от шлема кафява коса. Плътта му се бе впила в скулите, като на старец. Както стоеше, се олюля.

– Спечелихме – каза Каролинус – Но на каква цена!

Обърна се към Даниел. Джим и рицарят също се обърнаха към нея. Все още седеше до Дафид, но бе издърпала харпията от тялото му и махнала остатъците от ризата върху гърдите му. Шлемът на Брайън, напълнен с вода от блатото до пътя, бе до нея и тя нежно миеше червената рана, която започваше от мястото, съединяващо врата и лявото рамо и стигаше до средата на ребрата му.

Джим, маагъосникът и рицарят пристъпиха заедно и застанаха над тях. Без риза, тялото на Дафид изглеждаше два пъти по-едро, отколкото, когато бе облечен. Неговите гърди бяха находка за скулптора: раменете му лежах назад, правоъгълни и невероятно широки, мощните му мускули изпъкваха като струни по стегнатото тяло – от гърдите до корема, сякаш бяха изваяни от анатомист, върху модел за показ. Но сега тялото бе отпуснато и неподвижно.

– Наистина – каза Дафид на Даниел, толкова тихо, че ако не беше абсолютната тишина около тях, тримата наблюдатели нямаше да го разберат, – желаяш невъзможното. Както каза маагъосникът, ухапването им е смъртоносно и сега аз усещам смъртта в мен.

– Не! – извика Даниел като промиваше раната, разръфана от зъбите на харпията.

– Така е – настоя Дафид, – въпреки, че не бих искал, защото те обичам. Но смъртта застига всеки стрелец, след време. Винаги съм знаел това и съм доволен.

– Ти вече не си просто стрелец – гласът на Даниел бе твърд и сдържан. – Аз те направих рицар, ти си рицар и като такъв няма да проявиш кавалерство, ако ме напуснеш без мое разрешение. А аз не желая да си тръгнеш. Няма да те пусна да тръгнеш!

Със сила, която удиви Джим, въпреки, че Брайън му бе разказал как

е опъвала петдесет килограмов лък, Даниел леко пое в ръцете си горната част на тялото му, положи главата му на рамото си и го притисна към себе си.

– Ти си мой – каза тя и въпреки че очите и бяха съвсем сухи, а гласът ѝ напълно спокоен, почти делови, тонът му изстиска и последната капчица твърдост от Джим.

– Никога няма да те дам на никой... дори и на смъртта, освен ако ти не искаш да ме напуснеш. Трябва да кажеш, че искаш да ме напуснеш, иначе не можеш да умреш.

Дафид се усмихна немошно.

– Наистина... – промълви той. След настъпилата пауза, в която не изрече нищо, Джим бе готов да повярва, че тази единствена, немошно прошепната дума, е била последна.

Но стрелецът проговори отново:

– Тогава е вярно, че наистина искаш да живея. Ако е така, значи смъртта трябва да дойде и да ме вземе против волята ми – нещо, което мисля, че нито тя, нито който и да е друг може да направи. Никога не съм бил принуждаван против волята си, няма да бъда принуден и сега, тъй да знаеш.

Затвори очи, обърна леко глава към нея, за да си почине и не каза нищо повече. Но гърдите му продължиха да се издигат и спускат равномерно.

– Ще живее – каза Каролинус на Даниел. – Той не поиска цена, за да дойде тук и дори Ревизионният отдел не може да иска цена от него, след като днес помогна да спечелим.

Девојката не отговори на магьосника, а наклони глава над бавно движещите се гърди на Дафид и приседнала го държеше така, сякаш щеше да остане там завинаги, ако е нужно. Джим, Брайън и магьосникът се обърнаха към Ара и Секо, който бе превъзмогнал изблика на своята мъка и сега седеше мълчаливо до тялото на Смргол.

– Победихме – каза Каролинус. – Докато сме живи, на това място няма да се събере достатъчно зла сила, която да може отново да се разрази по света.

Обърна се към Джим

– А сега, Джеймс – рече той, – искаше да си отидеш къщи. Пътят е отворен.

– Добре – отвърна Джим.

– В къщи? – попита Брайън. – Сега?

– Сега – отвърна Каролинус. – Той желаше още в началото да се

завърне у дома, сър рицарю. Не се страхувай, драконът – първоначалният собственик на тялото, което Джеймс обитаваше, ще помни всичко случило се тук и ще бъде твой приятел.

– Да се страхувам? – отнякъде в Брайън се взе искрица енергия, която той употреби, за да изрази гордостта си. – Не ме е страх от нито един дракон, по дяволите! Просто... Ще ми липсваш, Джеймс!

Като погледна към Брайън, Джим видя, че очите на рицаря бяха пълни със сълзи. Бе направил пропуск в проучванията си за Европейското средновековие – не знаеше, че тогава хората са плачели така естествено, както и са се смеели. Съзнателното му его, принадлежащо към дваия век, изпита неудобство при гледката.

– Е, нали знаеш... – промърмори той.

– Добре, добре, сър Джеймс – каза Брайън, като избърса очи с провисналия край от кърпата на Джеронд де Чени. – Каквото трябва, ще стане. Във всеки случай от уважение към стария дракон тук – той кимна към мъртвия Смргол – ще видя какво може да се направи по въпроса за обединяването на драконите и хората, така че доста често ще се виждам с притежателя на тялото, в което си сега, и по този начин все едно, че всеки път ще си до мен.

– Той беше велик! – избухна Секо, втрещен в тялото на стария дракон. – Направи ме силен... за първи път в живота ми. Ще сторя всичко, което е искал.

– Ела с мен тогава, за да представяш драконската част – каза Брайън. – Е, Джеймс, предполагам, че е време да се сбогуваме тогава...

– Анджи! – извика Джим, като изведнъж си спомни. – О, извини ме, Брайън, но току-що се сетих. Трябва да отида и да я изведа от кулата.

Той се обърна.

– Чакай! – спря го Каролинус.

Магьосникът се извъртя с лице към постройката и вдигна жезъла си.

– Доставете! – извика той. – Вие сте победени! Доставете!

Зачакаха.

Нищо не се случи.

ГЛАВА 22

Каролинус удари отново с края на жезъла си в твърдия пясък.

– Достави! – изкрещя той.

Отново зачакаха. Късите секунди се нижеха в минути.

– В името на Силите! – изведнъж в С. Каролинус сякаш отново се вля енергия. Гласът му отново звучеше мощно и магьосникът изглеждаше с петнадесет сантиметра по-висок.

– Ще ни се подигравате ли? Ревизионен отдел!

Тогава се случи нещо, което Джим никога нямаше да забрави. Паметното в него бе не същността, а мащабът на събитието. Без предупреждение цялата земя проговори, морето проговори, небето проговори! И всичко проговори със същия, единичен басов глас, който преди бе отвърщнал на Каролинус от невидимото въздушно пространство в присъствието на Джим. Този път обаче в гласа нямаше нищо извинително или шеговито.

– ДОСТАВЯНЕ! – изтрещя той.

Почти в същата секунда от черния сводест приземен вход на кулата бързо излезе нещо тъмно. Понесе се по склона надолу към тях сякаш плуваше, но пристигна твърде бързо за скоростта, с която се движеше. Представляваше матрак от елови клони, чиито иглички бяха все още свежи и зелени. И на този матрак лежеше Анджи, затворила очите си.

Матрактъ стигна до тях и се спусна на земята в краката на Джим.

– Анджи! – възкликна той, като се наведе над нея.

За момент го обхвана силен страх, но после видя, че тя диша равномерно и спокойно, сякаш просто спеше. Всъщност, докато я наблюдаваше, тя отвори очи и го погледна.

– Джим! каза Анджи.

Скочи на крака, обви ръце около покрития му с люспи врат и увисна на него. Сърцето на Джим се преобърна в гърдите му. Съвестта го загриза като трион, затова, че не бе мислил поече за нея през изминалите дни, затова, че не бе успял да дойде тук по-рано.

– Анджи... – промърмори нежно той. и тогава му хрумна нещо. – Анджи, откъде разбра, че това съм аз, а не някой друг дракон.

Анджи го пусна, погледна го и се засмя.

– Да разбера, че си ти! – възкликна тя. – Как мога да сгреша след цялото това време в главата ти...

Замълча изведнъж и се погледна надолу.

– О, отново съм в собственото си тяло. Така е по-добре. Така е много по-добре!

– Глава? Тяло? – съзнанието на Джим се колебаеше между два невероятни въпроса и накрая избра този, който звучеше по-зловещо. – Анджи, в чие тяло беше ти?

– В твоето, разбира се – отвърна тя, тоест бях в съзнанието, което се намира в твоето тяло или по-точно в тялото на Горбаш. Поне бях... освен ако сега не сънувам. Не, ето ги и всички тях, точно както трябва – Брайън, Дафид, Даниел и останалите.

– Но как и възможно да си била в съзнанието ми? – попита Джим.

– Тъмните сили или както се наричаха, ме сложиха там. Отначало не разбрах. Веднага след като Брай ме донесе тук, ми се приспа и легнах върху тези елови клони. Следващото нещо, което помня, е, че бях в главата ти и виждах всичко, което става. Можех да кажа какво си мислиш и почти можех да ти говоря. Отначало ми хрумна, че е станало някакво объркване или че може би Гротлоуд се е опитал да ни върне и този път ни е смесил заедно. После разбрах.

– Разбра?

– Тъмните сили ме бяха сложили там.

– Тъмните сили? – попита Джим.

– Разбира се – отвърна спокойно Анджи. – Надявах се толкова силно да желая спасението си, че да се опитвам да те подтикна да дойдеш сам тук, в Прокълнатата кула. В просъница ми се стори, че чух как някакъв друг глас говори на Брай за начините, с които ще те накарат да тръгнеш след мен без помощта на придружителите.

– Откъде са знаели? – намръщи се Джим.

– Нямам представа, но знаеха – отвърна Анджи. – Така че когато си спомних това, не ми бе трудно да се досетя кой ме е сложил в съзнанието ти и защо. Както казах, не можех точно да ти говоря, но можех да те накарам да се чувстваш тъй, както аз се чувствах, като ти влияя умствено достатъчно силно. Помниш ли когато Брайън ти каза, че трябва да получи разрешението на Джеронд, за да стане твой Придружител и че двамата ще трябва първо да отидете до замъка Малверн? Нали помниш как внезапно почувства вина, че се отдалечаваш от кулата и от мен. Е, това бях аз, в твоето съзнание. Току що се бях събудила там и не разбирах нищо. После ми хрумна, че би се оказал в голяма опасност, ако продължиш сам към кулата, след като Каролинус е настоял първо да събереш придружителите, и си спомних какво бях чула, докато заспивах.

Свързах двете неща и спрях да желая да дойдеш тук, за да ме спасиш. В момента, в който го направих, можех да кажа, че мисълта да придружиш Брайън до замъка Малвърн ти се стори по-приемлива.

Тя спря да говори. Джим я гледаше втренчено, изпълнен с толкова много въпроси, че не можеше да реши какво иска да я попита най-напред. Сега, когато му остана време да обърне внимание, забеляза, че Анджи очевидно е пораснала при телепортирането си в този свят. Бе преценил Даниел като висока, но сега видя, че Анджи бе колкото нея. Не че така изглеждаше по-лошо. Напротив...

Каролияс цъкна с език.

– Две съзнания в едно тяло – рече той като поклати глава. – Много странно! Много! Дори за Тъмните сили, това е излагане на риск. Може да бъде направено, естествено, но...

– Но чакайте! – Джим бе възвърнал гласа си. – Анджи, ти каза, че Горбаш също е бил в моето съзнание? Как е възможно?

– Не зная, но беше – отговори Анджи. – Той вече се намираше там, когато аз влязох. Все пак не можех да общувам с него. Ти някак си го беше заключил.

Джим потрепери вътрешно. Сега, когато Анджи разкри, че Горбаш е бил другото съзнание в главата му, той усети силно присъствието на първоначалния притежател на драконското тяло. Горбаш явно се бе върнал в собствената си глава в момента, когато Джим, останал сам с Анджи в драконската пещера, бе съборен от невидима сила. Сега можеше ясно да почувства Горбаш, който се мъчеше отново да вземе контрол над собственото си тяло.

– Три! – възкликна Каролинус, втренчен в Джим.

– Какво значи „заключен“? – попита Джим Анджи, като усети угризеност на съвестта към дракона.

– Не знам как да го опиша по друг начин – отговори Анджи. Ти някак си потискаше съзнанието му с твоето – това е най-доброто обяснение, което мога да ти дам. Изобщо не виждах, както разбираш, просто чувствах това, което става. Горбаш не можеше да направи нищо, освен когато ти се разстройваше емоционално и го забравяше за момент.

– Три! – повтори Каролинус. – Три съзнания в един череп! Това вече е извън предела, Тъмни сили или който и да е друг! Ревизионен отдел, записвате ли всичко това...

– Не е по тяхна вина – каза гласът от невидимия въздух.

– Не е...

– Не по вина на Тъмните сили, Горбаш е бил там – обясни

Ревизионният отдел. – Те наистина преместиха съзнанието на Анджи при съзнанието на Джеймс, но отговорността за присъствието на съзнанието на Горбаш е извън обсега на нашия отдел.

– А! Объркана ситуация? – попита Каролинус.

– Несъмнено. Голяма каша. Така че, ако започнеш да оправяш нещата колкото може по-скоро...

– Разчитайте на мен – каза магьосникът. Обърна се към Джим и Анджи. – Добре. Какво искате? Да ви изпратя и двамата обратно?

– Точно така – отговори Джим. – Да вървим.

– Много добре – рече Каролинус. Погледна към Анджи. – И ти ли искаш да се върнеш?

За момент, преди да отговори, тя вдигна очи към Джим.

– Искам това, което иска Джим.

Джим се втренчи в нея ужасен.

– Що за отговор е това? – попита той. – Какво имаш предвид?

– Имам предвид това, което казах – отвърна Анджи с нотка на упоритост в гласа си. – Искам каквото искаш и ти – това е всичко.

– Е, аз искам да се върна, естествено. Току-що го казах.

Тя се извърна.

– Много добре – съгласи се Каролинус. – Елате двамата тук, до мен...

– Чакай! – прекъсна го Джим. – Изчакай само минутка.

Обърна се с лице към Анджи.

– Какво става? – попита той. – Разбира се, че се връщаме в къщи. Какво друго можем да сторим? Нямаме избор!

– Разбира се, че имате избор – каза Каролинус раздражено.

Джим погледна към магьосника. Стариият човек изглеждаше уморен и сърдит.

– Казвам, разбира се, че имате избор! – повтори Каролинус. – Сега кредитът ви в Ревизионния отдел е достатъчен, за да се върнете. Можете да го използвате целия, за да си отидете, или да останете и да спестите част от него, което ще ви помогне да си устроите новия живот тук. Зависи от вас. Решавайте, това е всичко!

– Остани, Джеймс – бързо каза Брайън. – Малъконтри може да бъде твой, твой и на лейди Анджела, както обещахме по-рано. Заедно, нашите две имена и семейства ще бъдат твърде силни за който и да е враг.

Ара изръмжа с безмълвен звук. Но когато Джим го погледна, той се извърна.

Джим се обърна отново към Анджи. Чувстваше се напълно объркан.

– Ела – каза Анджи, като сложи ръка на масивното му драконско рамо. – Нека се поразходим и да поговорим за минутка.

Поведе го настрани от пътя. Спряха пред водата на ръба на сушата и Джим чу плисъка на малките вълнички в брега. Погледна надолу, в лицето ѝ.

– Наистина ли знаеше всичко, което и аз знаех? – попита той.

Тя кимна.

– Всичко, което знаеше и си мислеше!

– Хмм – Джим си припомни една-две свои случайни мисли за Даниел.

– Ето защо смятам, че трябва да помислиш върху това.

– Но ти какво мислиш? – настоя той.

– Казах какво мисля. Искам това, което искаш и ти. Но ти какво искаш?

– Ами разбира се, искам да се върна към цивилизацията. Мисля, че и двамата желаем това.

Анджи отново не каза нищо. Беше много досадно. Втреничила се в него, тя като че ли принуждаваше думите му да увисват неподвижно във въздуха пред него.

– Хмм – изръмжа той на себе си.

Бе смешно, мислеше си Джим, да се предположи, че би желал друго, освен да се върне. В Ривъроук го чакаше работата му, а рано или късно щяха да намерят къде да живеят... е, нямаше да е дворец, но щеше да е поне стая с бокс. А по-късно, когато и двамата получеха преподавателски постове, можеха да се преместят в нещо по-добро. Междувременно там имаха и всички блаженства на цивилизацията – доктори, зъболекари, счетоводители, които да изчисляват сметките им, свободно време всяко лято, през което да правят каквото искат...

Още повече че всичките им приятели бяха там – Дани Кердак и е, Гротуълд... Тук имаше само сбирщина от странни характери, които бяха срещнали едва по-миналата седмица – Брайън, Ара, Каролинус, Даниел, Дафид, драконите и така нататък...

– Мътните да го вземат! – извика Джим.

Обърна се, за да отнесе решението си на Каролинус, а Анджи подтичваше до него. Никой обаче не гледаше към тях. Всички стояха с лице към приближаващите се фигури на Джилс о'Лоуд и мъжете с него. Малката дружина имаше окаян вид. Голяма част бяха ранени, но се

усмихнаха въпреки изтощението си, когато започнаха да описват последното поражение на сър Ху, чиито войници сега бягаха към замъка Малънконтри.

– Ами сър Ху? – попита Брайън.

– Жив, за най-голямо нещастие – каза Джилс. – Въпреки, че се олюляваше на седлото си, когато го видях за последно. Един от моите хора заби стрела през бронята му и сега той губи кръв. С него бягат по-малко от половината му войници.

– Тогава можем да превземем Малънконтри, преди да успее да възстанови загубите си – възкликна Брайън. После се намръщи и обърна неувереното си лице към Джим. – Тоест бихме могли, ако имаме причина...

– Оставам тук – дрезгаво каза Джим на рицаря.

– Ура! – извика Брайън, подхвърли шлема си във въздуха и го хвана, сякаш бе дванадесетгодишно дете.

– Много добре – сприхаво каза Каролинус, – ако това е решението ти. Съзнаваш, изхарчиш ли кредита си в Ревизионния отдел, за да пренесеш собственото си тяло тук, няма да ти остане достатъчно, ако промениш решението си и поискаш да се върнеш откъдето си дошъл? Кредитът ти ще стигне, за да започнеш тук, но не и за да се пренесеш обратно.

– Разбирам. Естествено, разбирам това.

– Добре тогава. Отдръпнете се всички останали! Ще се появят две тела там, където сега има едно. – Каролинус вдигна тоягата си и удари края ѝ в земята. – Появи се!

И той се появи.

Джим примигна. Озова се право срещу зловещите зъбати челюсти на драконска муцуна, намираща се на по-малко от петнадесет сантиметра от него; бе притиснал възглавница към тялото си, облечено в нещо, приличащо на болничен халат.

– За какъв се мислиш ти? – попитаха го драконските челюсти.

Джим направи няколко крачки назад предимно, за да не оглушее и за да погледне по-добре това, което бе срещу него.

– Горбаш? – каза той.

– Не се прави, че не ме познаваш! – извика драконът, когото Джим сега виждаше в пълен ръст.

Той, Горбаш беше много голямо и свирепо животно. По-голямо и по-свирепо, отколкото Джим бе съзнавал, пребивавайки в тялото му.

– О... разбира се, че те познавам – изпъшка Джим.

– Несъмнено! И аз те познавам. Трябваше. За какъв се мислиш, че да си присвояваш нечие друго тяло, да правиш с него каквото си искаш? През цялото време да го използваш както желаеш! Да го малтретираш, да поемаш рискове с него! Ще повярва ли някой какво направи този джордж с тялото ми още в първите дни, след като го завладя?

Горбаш се обърна умолително към останалите наоколо.

– Затвори ме напълно. Не ми даде да помръдна и мускул... в собственото ми тяло, забележете! После, преди да се осъзная, скочи с главата напред от една скала и започна да вършее с крилето ми така, че едва успях да ги накарам да махат нормално, за да не се разбием в скалите. След това почти накара магьосника тук да ни превърне в бръмбар. После летя толкова дълго, че крилето ми се схванаха. Тогава, вместо да почива, той заплува... забележете, заплува... през всякакви води в тресавището. Без изобщо да помисли за лапите ни и за злите морски костенурки или за гигантските морски миноги, идващи с прилива. И това е само началото. После...

– Аз... аз не съм влизал в тялото ти нарочно – запротестира Джим.

– Но със сигурност действаше така, сякаш е станало твоя собственост от момента, в който влезе в него! И не ме прекъсвай! – изрева Горбаш, като отново се обърна умолително към слушателите. – И това бе само началото. Заради него без малко да бъдем изядени от мраколаците, без малко да бъдем убити от рога на оня джордж и нито хапка храна или капчица пиене... ъ-ъ, освен оня път в хана. Но той не се смята!

– О, не се смята, нали! – извика Секо. – Чух за твоя пир в хана. Натъпкал си се с най-прекрасното месо, едва ли не без никакви кокали! Най-превъзходното превъзходно вино! Не е бил сър Джеймс този, който е искал да пресуши тази изба и го знаеш не по зле от мен...

– КАКВО? Млъквай, блатен дракон! – избумтя Горбаш.

Секо отскочи внезапно и се приземи нос в нос срещу Горбаш, който инстинктивно се изправи назад.

– Няма да млъкна! – изрева Секо. – Не трябва да млъквам! Аз съм добър, колкото и всеки друг дракон, блатен или не.

– Блатен дракон, предупреждавам те... – започна Горбаш, като застрашително изви криле и зина челюсти.

– Не ме плашиш! – извика Секо. – Повече не ме плашиш! Собственият ти правуйчо ме научи, че не трябва да се кланям на всеки. Смърт пред безчестие! Току-що се бих до смърт с дракон, голям колкото теб. Е, във всеки случай помогнах на вуйчо ти да го победи. Той не ме уплаши и ти не ме плашиш. Не си направил нищо, освен да се разхождаш с

тялото на Горбаш, което Джим е използвал. Но ще се перчиш през следващите сто години и ще разказваш как си се бил със страшилище. Добре, прави го, но не се опитвай да ми заповядваш. Ще ти откъсна крилете!

И Секо изръмжа под самите зъби на по-големия дракон.

Горбаш наклони глава, изглеждаше разколебан.

– Да, и още нещо! – добави Секо. – Трябва да се засрамиш! Ако правуйчо ти беше жив, със сигурност щеше да ти го каже. Той бе истински дракон! Ти си само един от онези дебели пещерни гущери. Джеймс те направи известен, а всичко, с което отвърщаш, е да се оплакваш...

– Ха! – възкликна Горбаш, но не със същата сила, с която бе говорил преди това. Извърна се от Секо към останалите. – Не трябва да ме тревожи това, което един блатен дракон мисли. Вие, останалите бяхте наоколо и видяхте какво върши този джордж, присвоил тялото ми...

– И добре е направил! – рязко го прекъсна Даниел. – Нямах вид на някой, на когото бих се доверила в бой срещу страшилище.

– Аз...

– Горбаш – каза Ара строго, – никога не си бил много умен...

– Но аз...

– Няма да стоя и да слушам как клеветят сър Джеймс – заяви Брайнън. – Лицето на рицаря бе застинало и потъмняло. – Още една твоя дума, дракон срещу този добър рицар и галантен джентълмен и днес ще използвам повторно изкривената си от червея сабя.

– Аз ще ти помогна! – добави Секо.

– Достатъчно! – отсече Каролинус. – Дракони, рицари... мислите си, че на този свят няма друго, освен битки, та всички сте готови да се биете при най-малкия повод. Стига вече! Горбаш, още една твоя дума и можеш да станеш бръмбар, все пак.

Горбаш рухна изведнъж. Тупна на хълбоци и започна да издава задавени звуци.

– Не е нужно да реवेश! – каза Даниел малко по-меко. – Просто недей да ходиш насам-натам и да говориш глупости като тези.

– Но вие не знаете! – изстена Горбаш с басовия си глас. – Никой от вас не знае. Никой от вас не разбира какво значи това. В един момент си броя диаман... чистя си люспите, а в следващия съм в някаква малка магьосническа стая над земята и оня джордж... не знам дали беше магьосникът или не, се надвесва над мен. Естествено, изправям се, за да го разкъсам, но имам само някакво джорджовско тяло, без никакви нокти, да не говорим за зъбите... И много други джорджи идват и се опитват да

ме хванат, но аз се отскубвам и се измъквам от този голям замък и някакви джорджи, облечени в синьо, с палки ме притискат и единият ме удря по главата с малката си палка. Тази джорджовска глава, която имах не можа да издържи дори такъв слаб удар. Следващото нещо, което помня, е, че съм пак в собственото си тяло, но този джордж, наречен Джеймс, е вече там и непрекъснато ме изтиква така, че не мога да направя нищо, освен ако е толкова зает, че почти да ме забрави. Не мога да сторя нищо, дори когато спи, защото тогава и тялото заспива и аз също трябва да заспя. Оня случай в хана, когато пихме малко вино, е единственият път, когато се освободих и ако не бях толкова гладен и жаден...

– Горбаш – прекъсна го Каролинус, – достатъчно.

– Достатъчно? О, добре. – Горбаш преглътна и млъкна. – Като говорим за вино, магьоснико – Брайън с леко прегракнал глас се обади в тишината, – можеш ли да направиш нещо? Вече втори ден откакто никой от нас не е ял. И от вчера не сме пили, а за пиене няма нищо дори сега, освен прясната вода от езерцата.

– Освен това, ако не друго – дочу се ясният глас на Даниел от мястото, където тя все още седеше до стрелеца, – Дафид се нуждае от подслон и топлина за през нощта и не е в състояние да върви. Не може ли твоят Ревизионен отдел да направи нещо за Дафид след всичко, което той направи за него?

– Кредитът му е в друга област – обясни Каролинус.

– Виж – намеси се Джим, – каза, че ако реша да остана, ще имам някакъв кредит в Ревизионния отдел, дори след пренасянето на тялото ми тук. Нека използваме част от него, за да получим храна, пиене и подслон за всички.

– Е, вероятно... – отвърна Каролинус като дъвчеше брадата си. – Само че Ревизионният отдел не разполага с кухня и изба за забавление. Но мога да използвам част от твоя кредит, Джеймс, за да преместя всички на място, където има наличие на храна и пиене.

– Давай – съгласи се Джим.

– Добре, тогава – Каролинус вдигна тоягата си и още веднъж удари края ѝ в земята... – готово!

* * *

Джим се огледа. Вече не бяха в тресавището на пътя, водещ към Прокълнатата кула. Намираха се отново пред странноприемницата на съдържателя Дик. На запад залезът розовееше зад върховете на дърветата и мек здрач обвиваше всичко. От отворената врата на хана долетя

миризма на печено говеждо и устите им се наслюнчиха.

– Добре дошли, добре дошли, пътници! – извика самият Дик, като изскочи през вратата. – Добре дошли в моя хан, които и да...

Млъкна с отворена уста.

– Небесата да са ми на помощ! – изплака той, като се обърна към Брайън. – Сър рицарю, сър рицарю, не отново! Не мога да си го позволя. Просто не мога да си го позволя, независимо колко пъти сте задължен към милейди в замъка. Аз съм един беден съдържател и в избата ми няма кой знае какво. А сега идваш не с един, а с два дракона и поне с още един... ъ-ъ... – Втренчи се със съмнение в Анджи и в облечения с болничен халат Джим – джентълмен и дама? – извиси въпросително глас и бързо добави – Плюс магьосника, разбира се. И всички останали...

– Знай, Дик – строго каза Брайън, – че този джентълмен е барон Джеймс Екерт от Ривъроук, който съвсем наскоро се освободи от магията, пренесла го в тялото на дракон, след като уби едно страшилище до Прокълнатата кула и победи Тъмните сили, които заплашваха всички нас. Това е неговата дама, лейди Анджела. Ей там виждаш дракона Горбаш, в чието тяло бе извършена магията. Дори можеш да забележиш белега от копието на Сър Ху. До него е драконът от блатата и тресавището, казва се Секо, който независимо от по-дребния си ръст се би най-храбро днес...

– Несъмнено, несъмнено! – Дик кършеше ръце. – Високи гости, наистина. Но сър рицар, някой трябва да ми плати този път. Аз... аз съм длъжен да настоявам.

– За нещастие, Дик – каза Брайън, – давам си сметка за твоето положение и за тревогите, които нашата дружина ще прибави към него. Аз самият не съм заможен, знаеш. Но независимо от това, както преди тържествено обещавам...

– Но обещанията не ми помагат, сър рицарю, с цялото си уважение! – извика Дик. – Мога ли да нахраня другите пътници с обещанията, които единствено ще ми останат, след като подслоня теб и твоите приятели. Ако не съм в състояние да нахраня пътниците, какво ще стане с мен и с хана?

– Каролинус – обърна се към него Джим, – все още имам кредит, нали? Защо не го използваме, за да платим на Дик?

– Не е такъв вид кредит – отвърна Каролинус нацупено. – За преподавател по Изкуството невежеството ти понякога е забележително, Джеймс.

– Съдържателю Дик – намеси се Даниел и гласът ѝ прозвуча с

острота, която накара всички да я погледнат, – дали ще нахраниш и приютиш мен и останалите, като изключим един, ми е безразлично. Но Дафид се нуждае от топлина и храна и те предупреждавам, че ако стане необходимо, за...

– Не е необходимо – изръмжа Ара, – макар че, ако се стигне до там, ще имаш на своя страна и един английски вълк. Но няма проблем. Горбаш може да си позволи да плати за най-доброто от всичко... и ще го направи!

– Аз?... – Горбаш изсумтя като дракон, който току-що е бил ударен в слънчевия сплит от особено мощно страшилище. – Аз? На практика аз нямам нищо, никакво съкровище, да не говорим за...

– Лъжеш! – изкрещя Секо. – Ти беше най-близкият роднина на този велик дракон, твоят правуйчо. Като на най-близък роднина той ти е казал къде лежи съкровището му и тъй като бе много стар, богатството му е било голямо, защото го е трупал дълги години. Имаш две съкровища и си заможен дракон!

– Но аз... – започна Горбаш.

– Горбаш – каза Ара, – бях твой приятел, когато си нямаше друг освен своя правуйчо. Днес го изгуби. Имаш дълг към Джеймс и останалите, които направиха живота ти безопасен и те обгърнаха с крилете на своя смелост. Най-малкото, повтарям, най-малкото, което можеш да сториш, за да откупиш част от този дълг, е да спреш да скимтиш за дребната сума, която ще платиш тук. Ако не можеш да го направиш, вече не си мой приятел и те оставям сам на този свят.

– Ара... – започна Горбаш, но вълкът му обърна гръб. – Чакай, Ара. Разбира се, няхах предвид... Естествено, щастлив съм да устроя празнично угощение в чест на моя правуйчо, който уби страшилището Гормли Киип и днес, в тази напреднала възраст... Добре, какво повече трябва да кажа? Съдържател, най-доброто за тези хора и ще ти бъде платено в злато преди да напуснем.

Замаян, Джим бе въведен в хана непосредствено след Даниел и Дафид, когото отнесоха внимателно и завиха в най-удобното легло, за да се възстановява под грижите на Даниел. В една от стаите Джим навлече няколко дрехи, донесени от склада в избата на хана. Накрая, богато облечен, се появи навън заедно с Анджи, за да види, че вече са поставени маси с пейки, отрупани за пиршество.

Докато бяха стояли вътре, залезът бе угаснал напълно и сега се спускаше нощта. Около тях върху високи поставки пламтяха големи факли и в ранната нощ пресъздаваха атмосферата на топла пещера.

Пламъците им пукаха и искряха около дългата маса и пейките от двете ѝ страни. Плътът на самата маса се закриваше от печено месо, плодове, сирена и от други разнообразни храни; на отсрещния ѝ край имаше голяма, вече разпечатана бъчва с вино, а пред нея – съдове за пиене с различна големина, за хора и дракони.

– Bravo! – зад Джим се чу сърдечният глас на Брайън. Дватама с Анджи се обърнаха и видяха, че рицарят излиза от хана с поглед, закован в масата. – Съдържателят изпрати да кажат на Джеронд, че сме тук. Тя ще дойде при нас след малко. Дик наистина ни е натъкмил добре, а сър Джеймс?

Брайън също се бе преоблякъл. Беше свалил бронята и сложил пурпурночервена мантия, която Джим не бе виждал никога преди. Джим подозря, че той също се е възползвал от склада с дрехи в хана. В халата, пристегнат около тясната му талия от широк златотъкан колан, на който висеше нож в златна кания, бродирана с бели конци, сър Брайън Невил Смит изглеждаше величествено. Видът му напомни на Джим за собствената му непригодност към този свят.

– Брайън – започна неловко той, – трябва да ти кажа нещо. Разбраш ли, аз в действителност не съм много вещ в употребата на сабя и щит, копие или други такива оръжия. Не знам доколко ще съм ти полезен като приятел сега, когато оставам. Дори не съм трениран за живота, който водиш. Не е като да съм в драконското тяло на Горбаш със силните му мускули...

Брайън се усмихна.

– Е, сър Джеймс – каза той, – за мен ще е наистина удоволствие сам да те обуча в майсторската употреба на оръжие и във всичко останало, което подобава на джентълмен от твоята класа. Колкото до мускулите, ще е странно, ако мъж с твоите размери и сила не може да стане човек на действието.

– Размери?... – Когато повтори думата, Джим проумя какво е имал предвид Брайън от известно време насам, всъщност откакто съзнанието на Джим се бе върнало в собственото му тяло.

До този момент не му бе обръщал истинско внимание. Беше видял, че Анджи е пораснала при пренасянето си в този свят. Но след като сега се сравни с Брайън, установи, че пред него рицарят прилича на недоразвит младеж.

Започваше да разбира.

Бе забравил едно нещо или всъщност няколко неща – големината на броните от Средновековието, които бе виждал по музеи, проектите за

средновековни лодки, сгради и мебели... През средните векове обикновената височина на мъжете и жените в Европа е била много по-малка отколкото през двайстия век... В своето време и в собствената си среда Джим бе средно висок. Тук беше великан.

Отвори уста, за да обясни това, но преди да успее да продума, усети как Анджи му стисна ръката. Зад Брайън от хана излизаха останалите – Даниел и Джилс о'Лоуд, следвани плътно от Каролинус и двамата синове на съдържателя Дик, които носеха дървени подноси и чаши. Масивните силуети на Горбаш и Секо също чернееха в тъмнината, открити от светлината на факлите. Сега се появи и Ара и се присъедини към тях. На ступения крак на вълка имаше чиста, нова шина.

– Съдържателят казва, че всичко е готово – изръмжа той.

– Слава на Бога! – рече Джилс. Безизразното лице на разбойническият главатар бе изкривено в невиджана мимика на рядка усмивка. – Защото кълна се, че там за малко щяхме да се провалим заради липсата на добра храна и пиене.

– Амин! – рече Брайън и леко накуцвайки ги поведе към масата. – Заемете места, приятели и нека всички бъдем весели, защото в живота ни има достатъчно болка и не трябва да ни липсва желание да се наслаждадим на това удоволствие, което истински заслужихме.

КРАЙ

КРАЙ

© 1976 Гордън Диксън
© 1994 Михаил Съмналиев, превод от английски

Gordon Dickson
The Dragon and the George, 1976

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДРАКОНЪТ И ДЖОРДЖЪТ. 1994. Изд. Орфия. Биб. Фантастика, No.26. Фантастичен роман. Американска, I издание. Превод: [от англ.] Михаил Съмналиев [The Dragon and the George / Gordon R DIKSON (1976)]. Художник: Р. ХАЙГЪРОВ. С илюст. Формат: 70/100/32 (16 см.). Печатни коли: 20. Страници: 320. Цена: 36.00 лв.

Изд. Орфия преиздава книгата през 2002 година.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/303>]